2 70
I SVERIGE
3:75 moms

JERMU

AIKAMIESTEN LEHTI

n:o5
1974

KUMMISETIEN MAFIASOTA

PARTIOSSA PANSSARI-KAUHUN KANSSA

JERMUN TYTÖT NYT VIELÄKIN KAUNIIMPINA!

VALPON MIES KERTOO:

IB VAKOILEE SUOMESSA -

mutta suomalaiset olivat ensin Ruotsissa

●●● »Ristilukki», Jermun lukijoille tuttu kirjoittaja istuu vastapäätäni. Hän on jo harmaa mies, ikääkin on kertynyt, mutta edelleen hän vireänä muistelee aikojaan Pääesikunnan valvontaosastolla ja Yrjö Leinoa edeltäneessä Valpossa.

Vakoillaanko Suomessa? kysyn. Olemme jutelleet IB:n puuhista täällä, nyt on asiantuntijan vuoro vastata. Tähän saakka olemme vain lukeneet lehdistä sensaatiojuttuja.

— Totta helvetissä täällä vakoillaan, Ristilukki ärähtää. Kaikkialla maailmassa vakoillaan.

Lehdet väittävät että Ruotsi vakoili Neuvostoliittoa käyttäen hyväkseen Suomen aluetta.

— Iltalehtien kirjoittelut voi jättää omaan arvoonsa, Ristilukki sanoo. Väittävät ruotsalaisten vakoilleen ennen kaikkea Neuvostoliiton sotilaslentokenttien radiotoimintaa. Mutta kirjoittajalla ei ilmeisesti ole pienintäkään aavistusta siitä mitä sana »vakoilu» tarkoittaa. Moisesta vakoilujutusta annettiin oikein virallinen lausuntokin ja herrat valehtelivat toisilleen ja pokkailivat sen jälkeen kohteliaasti. Koko juttu vaikuttaa agenttikertomukselta. Lehdissä oli mainintoja että ruotsalaiset suorittivat Suomessa vakoilulentoja ja valokuvasivat strategisia kohteita kuten rautateitä ja siltoja.

— Samoin väitetään ruotsalaisten yrittäneen nauhoittaa itänaapurin sotilaslentokenttien radioliikennettä koodijärjestelmien selvittämiseksi. Minusta se on vähemmän uskottava väite. Entisenä tiedustelu- ja vastavakoilumiehenä tekisi mieleni vähän oikaista noita kirjoittajia.

Ristilukki jatkaa: — Kuka perkeleen hullu Suomen yllä suorittaisi nykyään vakoilulentoja! Tämä on vapaa maa, täällä saa valokuvata miltei joka paikassa — ei nyt sentään liikennekoneista tai rajavyöhykkeellä. Ja jos ei satu olemaan lentokonetta eikä rahaa ostaa kameraa, voi aina poiketa lähimmässä paperikaupassa ostamassa nipun maisemakortteja. Samoin löytyy ainakin Helsingistä myymälöitä, joista saa muutamalla Suomen markaksi vaihdetulla ruplalla tai kruunulla tai taalalla täydellisiä karttoja tästä armaasta maastamme. Eräs tällainen karttamyymälä sijaitsee muuten Pääesikunnan entisessä rakennuksessa. Osoite on Et. Esplanadi 14, joka täten tiedoksi bondeille ilmoitetaan.

— Kovasti ovat lehtimiehet puhuneet Neuvostoliiton sotilaslentokenttien radioliikenteen nauhoittamisesta. Mutta ei sitä varten tarvitse kallista huonetta Imatran Valtionhotellista vuokrata, kyllä nykyisillä aparaateilla voidaan tällaiset hommelit hoitaa omasta maasta, Ruotsista käsin.

Ristilukki on itse suorittanut sotilassähköttäjän tutkinnon sekä toiminut talvisodan aikana rintamaoloissa sähköttäjänä. Hän siis tietää mistä puhuu:

— Tasan 40 vuotta sitten asevelvollisuuttani suorittaessa opin myös sähköttäjäksi. Sen aikaiset laitteet olivat vähän toisenlaiset kuin nykyään.

— Jo rauhanaikana oli eräissä varuskunnissa, pääasiallisesti itärajan tuntumassa olevissa garnisoneissa radioasemat. Niitten avulla seurattiin Neuvostoliiton mutta myös Saksan sotilasradioliikennettä. Silloisen kuuntelutoiminnan primus motor oli Hallamaa-niminen herra, joka tällä hetkellä viettää leppoisia eläkevaarinpäiviä jossakin Espanjassa.*)

Myös Ristilukki toimi erään itäisen varuskunnan radioasemalla. Varuskunta jäi rauhanteossa Neuvostoliiton puolelle.

— Nuo Imatran jutut tuntuvat vähintään yliammutuilta, Ristilukki sanoo. Olisiko yksikään »vakooja» todella niin helvetin tyhmä että vetelisi tapseja pitkin hotellihuoneen lattiaa ja jättäisi kaiken kukkuraksi vielä kaikki kojeensa pöydälle kävijöiden töllisteltäväksi? Älytöntä, eikö vaan? Entä missä ovat luurailleet Suopon tai vastaavan Pääesikunnan putiikin miehet? Ennen vanhaan hotellien ja ravintoloitten portsarit toimivat heidän vasikoinaan. Tämä on muuten yleinen käytäntö kaikkialla maailmassa, olen sen huomannut matkoillani.

Ristilukki palauttaa mieleen tapahtumia siltä ajalta, jolloin meikäläiset veljeilivät saksalaisten kanssa:

— Suomeen komennetut saksalaiset sotaherrat asuivat yleensä paremman luokan hotelleissa. Helsingin Seurahuone esimerkiksi oli yksi näistä majapaikoista. Mutta juttuni kertoo Hotelli Helsinkiin majoittuneista sakemanneista. Erääseen huoneeseen sijoittui sakemannien radiotiedusteluporukka. Fritsit alkoivat kuunnella sekä suomalaisten että venäläisten radioliikennettä. Heidän huoneeseensa ei päässyt edes siivooja, olivat pirut jopa vaihtaneet lukonkin omalla kustannuksellaan. Ja sakemannit uskoivat toimivansa täysin salassa, luulivat etteivät meikäläiset heistä tiedä. Meidän radioporukkamme suuntasi Kuusisaaressa sijainneen radioaseman suuntimislaitteen aseman paljastamiseksi, mutta eihän siitä mitään hyötyä ollut kun sakemanni oli vain kuuntelulla eikä lähettänyt mitään. No, lopulta heille oli pakko asiasta huomauttaa ja kun he huomasivat meikämiesten tietävän kaiken heidän toiminnastaan, he selittivät radioporukan toimineen omin päin, ilman lupaa. Neuvottelujen tuloksena radiomiehet pidätettiin suomalaisten toimesta ja luovutettiin isännilleen ja asia kuitattiin heidän taholtaan muutamalla kiväärinlaukauksella. Niin yksinkertaista se oli.

Radiokuuntelusta vielä: — Radiokuuntelua voi suorittaa melkeinpä minkälaisella yleisvastaanottimella tahansa. Jos nuo lehtien sensaationtavoittelijat viitsisivät avata radionsa, he kuulisivat piru vie sähkötystä useammaltakin aaltopituudelta. Kuka tahansa voi radiota kuunnella ja ottaa selvää sotilasradioliikenteestä. Tietenkin on hyvä osata morseaakkoset ja vielä parempi jos myös osaa avata koodit. Ei minusta vakoilualus oikein sovi tähän kuvaan. Kaikki laivathan ja varsinkin niiden sähköttäjät *voisivat* toimia vakoilijoina ja seurata sotilasliikennettä. Onhan nykyaikaiset paatit varustettu monimutkaisilla radio-, tutka- ja kaikuluotainlaitteilla. Eri asia on sitten suostuvatko kauppalaivojen sähköttäjät. Useimmat laivasähköttäjän mahdollisen vakoilutoiminnan estää hänen vastuuntuntonsa, eivät radiolaitteet.

Sodan aikana juttu oli tietenkin toinen:

— Voin kertoa erään tavallaan hupaisan jutun sähköttäjien eli

*) Toimituksen saaman tiedon mukaan on ev. Hallamaalta tulossa kirja, joka ilmeisesti tulee lopullisesti valottamaan sodanaikaista radiotiedustelua.

Sota oli päättymässä. Tehokasta suomalaista radiotiedustelua ei enää tarvittu. Mutta minne häipyivät arvokkaat radiolaitteet ja miljoonat venäläisiltä otetut ruplat? Hallamaan porukka vei mukanaan monta salaisuutta. Ristilukki, Jermun lukijoille tuttu vanha »piilopoliisi», kertoi lehdellemme hämmästyttäviä tietoja meidän ja naapureidemme vakoilutoimista.

vakoilijoiden toiminnasta. Jatkosotaa käytiin paraikaa kun sakemannit ilmoittivat Suomen viranomaisille että joku Ribbentrop haluaa tulla Suomeen neuvottelemaan jostakin tänne lähetettävästä »eväspaketista». Ja samalla kai natsi halusi hieroa lähempää aseveljeyttä. No, asiasta sovittiin ja kun herra Ribbentrop astui koneesta Helsingin lentokentällä, niin eikös siellä kentän laidassa seissyt varsinainen vastaanottokomitea virnuilemassa. Melkein koko Englannin suurlähetystö sotilasasiamiehen johdolla oli toivottamassa sakua tervetulleeksi. Tämä oli mahdollista koska englantilaiset eivät vielä tuolloin olleet katkaisseet suhteitaan Suomeen.

SUOPON JA VALPON TOIMET

IB-kirjoituksissa mainitaan, että meikäläinen Suopo olisi ollut yhteistoiminnassa Ruotsin vastaavan elimen kanssa. Ristilukki:

— Pitää paikkansa. Mutta palataan ensin 30 vuotta ajassa taaksepäin. Silloin nykyistä Suopoa kutsuttiin Valtiolliseksi poliisiksi. Palvelin tuolloin Valpossa etsivänä ja huomasin että yksi talon etsivistä, nimittäkäämme häntä H:ksi, kävi usein Ruotsissa, ja aina Valpon kustannuksella. Tämä kyseinen etsivä osasi ruotsia ja oli palvellut taloa jo monta vuotta, pätevä mies yleensäkin alallaan. Samoin Valposta lähetettiin usein kirjeitä ja tiedusteluja Ruotsiin. Nimenomaan tiedustelut koskivat poliittisia henkilöitä. Tavallisiin rikosasioihin Valpo ei puuttunut, ne hoiti Ripo eli rikospoliisi.

Sodan jälkeen kun Valpo lakkautettiin ja sen tilalle tuli Leinon Valpo eli Valpo 2, jatkoi se samaa toimintaa. Valpo kakkonen kohdisti osan toiminnastaan koskemaan niitä poliittisia henkilöitä, jotka olivat paenneet maasta. Heidän joukossaan oli useita entisen Valpon miehiä.

— Yhtään sellaista tapausta en tunne, Ristilukki kertoo, — että Leinon miehet olisivat vaatineet Ruotsia luovuttamaan nimeämiään henkilöitä. Mutta sen tiedän varmasti että Leinon miehet kävivät itse Ruotsissa tapaamassa etsimiään henkilöitä. Leinolaiset yrittivät haastatella Ruotsissa tapaamiaan varsinkin entisiä Valpon miehiä ja tiedän heidän yrittäneen jopa pakottaa näitä palaamaan Suomeen, missä he olisivat voineet tehdä näille mitä ikinä halusivat. Heillä oli siihen valtuudet. Kukaan ei kuitenkaan Leinon kätyrien matkaan lähtenyt.

— Kului muuama vuosi ja pahamaineinen Valpo muutettiin Suojelupoliisiksi, Suopoksi. Ristilukki jatkaa:

— Kun olin pitkään ollut työttömänä päätin ryhtyä kirjoittamaan muistelmiani niiltä ajoilta kun palvelin Valpossa sekä PE:n Valvontaosastolla. Alkuosan kirjoituksestani vein WSOY:n silloiselle toimitusjohtajalle Jäntille, joka lupasi ottaa jutun jos lisäisin siihen asiatietoja. Mutta tri Jäntti siirtyi eläkkeelle ja vein nyt valmiin käsikirjoituksen uudelle johtajalle Tarmiolle. Minulle huomautettiin kohteliaasti ettei kirjoitusta voida julkaista.

— Kiikutin nyt käsikirjoituksen Tammeen. Se kulkeutui Hellemanille, joka sen luettuaan kutsui

sivulle 58

Imatran Valtionhotellissa »vakoillaan» — senhän nyt kaikki tietävät . . .

. . . mutta Helsingin Seurahuoneella viihtyivät vakoojat jo vuosia sitten . . .

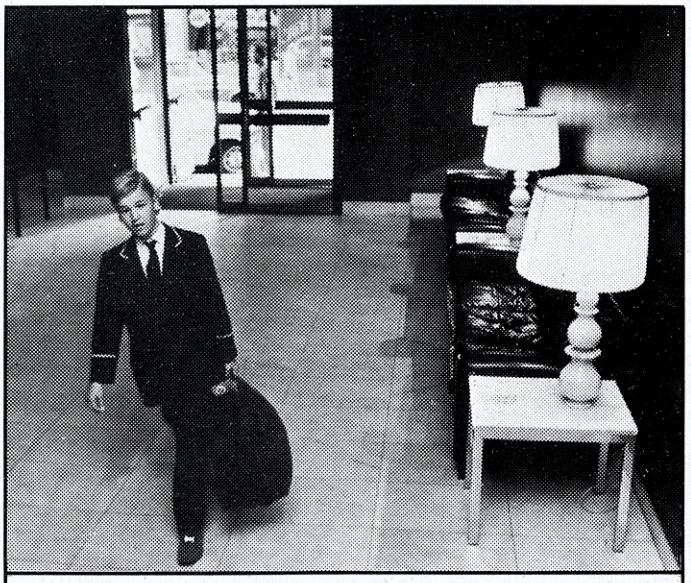

. . . ja Hotelli Helsinkiin perustivat saksalaiset sodan aikana radiovakoilukeskuksen!

Simmons ei ollut pitänyt alun alkaen koko jutusta. Mutta raha ja kaunis tyttö olivat vahvistaneet hänen uskoaan. Sitten hän löysi entisen SS:n ”kuulustelijan” bordellinemäntänä. Ja silloin alkoi kuolettavan vakava leikki...

●●● KAPTEENI Bob Simmons kaatoi lisää rommia coca-colaansa ja kumosi sen alas kurkustaan yhteen menoon. Hän oli tulossa känniin, mutta ei välittänyt siitä. Kuka tahansa hänen tuurillaan olisi tehnyt saman. Viisi päivää sitten hän oli mennyt Colonin hienoimpaan hotelliin ja tavannut siellä rikkaan amerikkalaisen, joka oli vuokrannut hänen kalastajaveneensä viikoksi. Mutta pösö oli hävinnyt kaupungista jääden hänelle velkaa 1250 dollaria.

Häntä kiusasi ajatus, että oli auttanut paskiaista pyydystämään 300 kiloisen sinisen miekkakalan. Kaataessaan jälleen itselleen huikean ryypyn Simmons muisteli tilannetta. Hän oli särpinyt kylmää olutta, kun hänen syöttipoikansa Manuel oli korkealta komentosillan yläpuolella keinuvasta teräksisestä tarkkailuhäkistä huutanut alas: — Kapteeni Bob! Kala näkyvissä!

36-vuotias amerikkalainen oli kääntänyt aluksen ja suunnannut kohti paikkaa, missä oli nähnyt lokkien kisailevan ja sukeltelevan — pettämätön merkki miekkakalasta. Päästyään paikalle, hän oli hidastanut niin että saattoi heittää syötit kevyesti lainehtivaan Karibianmereen.

— Valmiina! Simmons oli huutanut asiakkaalleen muutamaa sekuntia ennen kuin kalan välkehtivä pinta oli näkynyt muutaman metrin päässä syöttikalasta. Peto oli sitten muuttanut mieltään ja tarttunut toiseen syöttiin. Siima värähti kireälle. Asiakkaan oli päästettävä yhä uudelleen siimaa, hyvin oli koukussa.

Oli kestänyt tunnin ennen kuin saalis saatiin veneeseen.

Simmons kirosi mielessään kiskoessaan kolmatta ryyppyään. Hän oli antanut sille pirulle parhaan näkemänsä kalan ja ukko oli häipynyt jääden velkaa 1250 dollaria. Viimeksi hänestä oli tuntunut yhtä kurjalta silloin kun hänelle oli kerrottu, että kuuden vuoden jälkeen liikennelentäjänä hänen korvastaan oli löydetty pieni vika, ja heidän oli pakko erottaa hänet. Sitten hän oli ottanut lopputilinsä ja säästönsä ja painunut Panamalle rakastamansa kalastuksen pariin. Hän oli ennen aina sanonut, että vielä jonain päivänä hän yhdistäisi huvin ja hyödyn, ja ostaessaan veneensä, Dianan, hän oli tehnyt juuti tämän. Nyt ne veisivät senkin häneltä kun hän ei pystynyt maksamaan osamaksuja niistä uusista koneista, joilla hän oli varustanut sen.

— Kapteeni Simmons.

Amerikkalainen katsoi ja näki vieressään seisovan keski-ikäisen miehen. Tyylistä, millä mies oli lausunut hänen nimensä tätä saattoi pitää saksalaisena.

— Jos haluat päästä kalastamaan, niin maksa etukäteen, Simmons sanoi.

Mies astui pyytämättä pöytään.

— Olen liikemies, en urheilukalastaja, hän sanoi. — Haluaisin keskustella kanssanne eräästä sopimuksesta.

Simmons rypisti otsaansa. — Kuka on sanonut että olisin kiinnostunut jostain sopimuksesta. Hänelle oli aikaisemmin ehdotettu, että hänen venettään käytettäisiin aseiden tai huumausaineiden salakuljetukseen, mutta hän oli aina kieltäytynyt.

— Te, mies vastasi. — Kun kerroitte haluavanne rahat etukäteen.

— Laillista vai laitonta? Simmons halusi tietää.

— Riippuu siitä miten sitä katsoo, vieras vastasi. — Etsin erästä sotarikollista. Moraalisesti on oikein saada sotarikolliset oikeuden eteen vastaamaan teoistaan. Kuitenkin joskus on vaikeaa saada paikalliset viranomaiset yhteistyöhön.

— Luulin Martin Bormanin olevan kauempana etelässä, amerikkalainen sanoi ivallisesti.

— Muitakin pääsi pakoon, mies vastasi kärsivällisesti. — Se jota minä ajan takaa on arvoltaan 65000 dollaria. Niistä kaksikym-

Amerikkalainen löytää pahamaineisen naisen, joka oli ollut kiduttajana natsien kuolemanleireillä.

Kantaen pyristelevää naista olkapäillään Simmons potkaisi roistoa rintaan pudottaen tämän parvekkeelta.

LÖYSIN HELGA RÖHMIN

MAAILMAN ETSITYIMMÄN NAISPUOLISEN SOTARIKOLLISEN

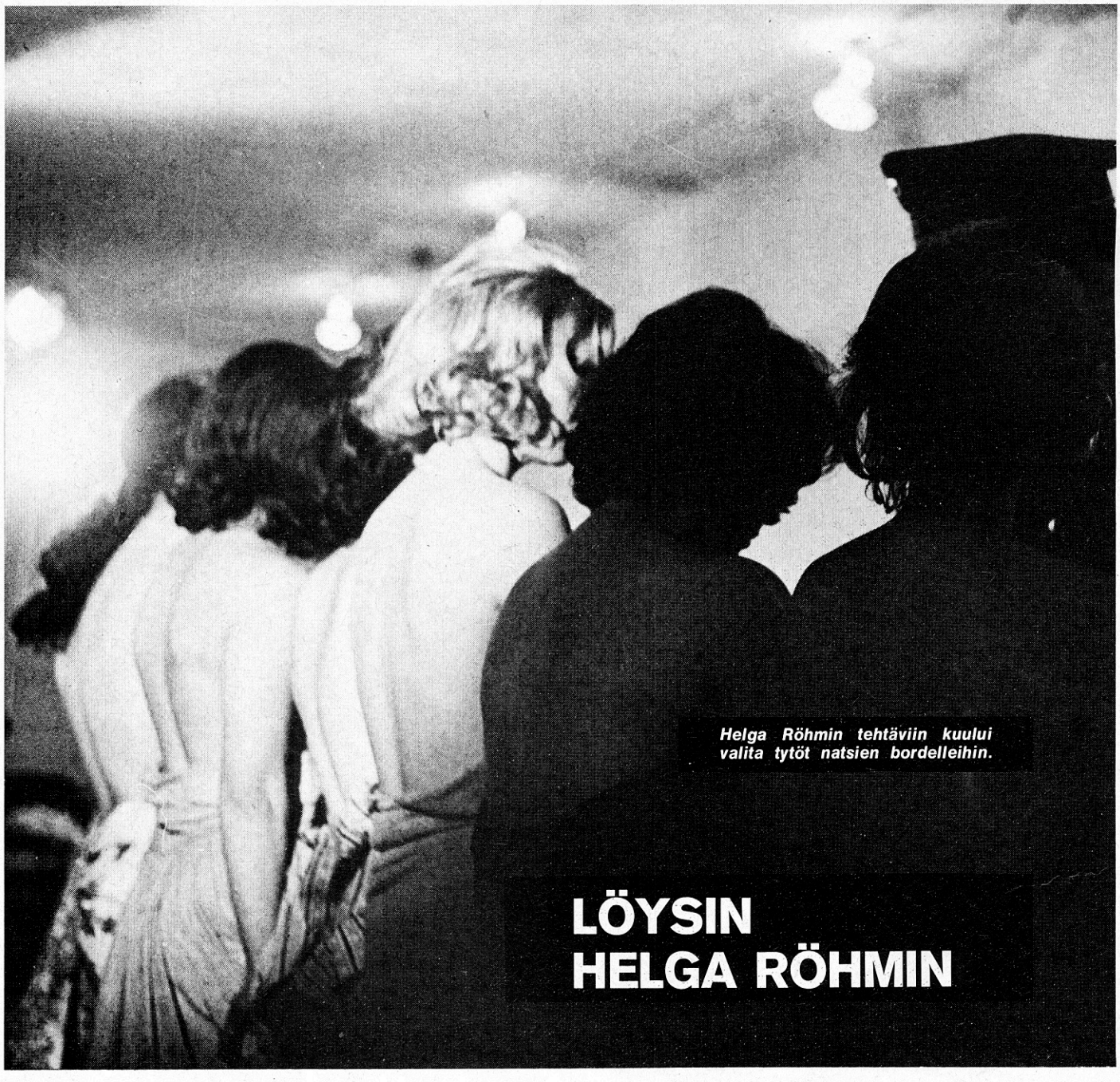

Helga Röhmin tehtäviin kuului valita tytöt natsien bordelleihin.

LÖYSIN HELGA RÖHMIN

mentäviisituhatta on sinun jos kuljetat tämän rikollisen veneellä Costa Ricaan, jossa odottaa lentokone. Voin antaa sinulle 3000 dollaria etukäteen.

Simmons nielaisi. Etukäteismaksu pelastaisi hänen veneensä. Ja onko muka sotarikollisen kuljettaminen oikeuden eteen laitonta?

— Mikä kaverin nimi on? hän kysyi.

— Kyseessä on nainen, mies korjasi kaataen molemmille ryypyt ennen kuin kertoi Helga Röhmistä ja Naarassusista.

Mies selitti: — He kuuluivat kokonaan naisista muodostettuun SS-pataljoonaan, joka toimi Helga Röhmin johdolla. Hän oli toinen nainen, joka hyväksyttiin natsipuolueen jäseneksi sitten sen perustamisen ja hän oli nuorin kaikista hyväksytyistä.

— En ole koskaan kuullut naisten sotivan, Simmons keskeytti. Hän toivoi, ettei olisi juonut niin paljon rommia.

— He eivät taistelleetkaan rintamalla, jatkoi hänen vieraansa. — Himmler oli määrännyt heidän päätehtäväkseen kuulustelemisen, erityisesti naisten, joita epäiltiin poliittisesta epäluotettavuudesta tai jotka olivat naimisissa anti-natsien kanssa. Heidän kuulustelumenetelmänsä olivat natsienkin mittapuun mukaan pahamaineisia. Lesbolaisuus kuului usein kuvaan, vaikkakin pataljoonan jäsenet olivat käytettävissä natsipamppujen järjestämissä orgioissa.

Heidän valtansa noissa kuulusteluissa oli järkkymätön ja he pystyivät pakottamaan ihmiset mihin tahansa perverssiyden muotoon. Meillä on dokumenttiaineistoa sanoinkuvaamattomista seksuaalisista julmuuksista.

Naisina heillä oli kuudes aisti, jonka avulla he tiesivät kuinka aiheuttaa tuskaa ja nöyryytystä oman sukupuolensa jäsenille.

— Kun Saksa perääntyi kaikilla rintamilla, Helga Röhm tarjosi vapaaehtoisesti palveluksiaan Himmlerille ja toteutti suurimman osan naisten teloituksista keskitysleireissä.

— Berliinin romahdettua ja Saksan antauduttua Helga Röhm onnistui pakenemaan maasta ansaittuaan ensin tarpeeksi rahaa prostituoituna. Tästä lyhyestä kuvauksesta huomaat, minkä takia eräs maa maksaa 65000 dollaria hänen päästään.

Simmons nyökkäsi. — Ja luulet hänen lähteneen Panamaan.

— Olen varma siitä, mies sanoi. — Vaikka hän ei näyttäydykään kaduilla, eräs hänen lähellään oleva on tunnistanut hänet.

— Joku hänen lähellään oleva, amerikkalainen toisti hämmästyneenä.

— Tarkemmin sanoen eräs, joka on hänellä työssä, mies kertoi.

— Uskomme että Lilly Morasch on Helga Röhm.

Simmons vihelsi. Lilly Morasch omisti Colonin satamabordellin. Simmons oli kuullut paljon paikasta vaikkei ollut koskaan käynytkään siellä. Ensinnäkin kerrottiin sen olevan Keski-Amerikan loisteliain paikka, jossa yli kuusikymmentä tyttöä palveli jatkuvaa asiakasvirtaa. Se oli myös saanut mainetta siitä, että se tyydytti kaikkien maun aina seksinäytöksistä ryhmäseksiin. Tärkeintä oli, että sitä

Ainoa Röhmistä tunnettu kuva esittää häntä kiduttamassa vankia. Tämä kuva otettiin mukaan todistusaineistoon.

Lyhtypylvääseen hirtettynä löydetty mies oli piesty kuoliaaksi. Viranomaiset arvelevat, että hän oli saanut selville Röhmin ja muiden sotarikollisten piilopaikat . . .

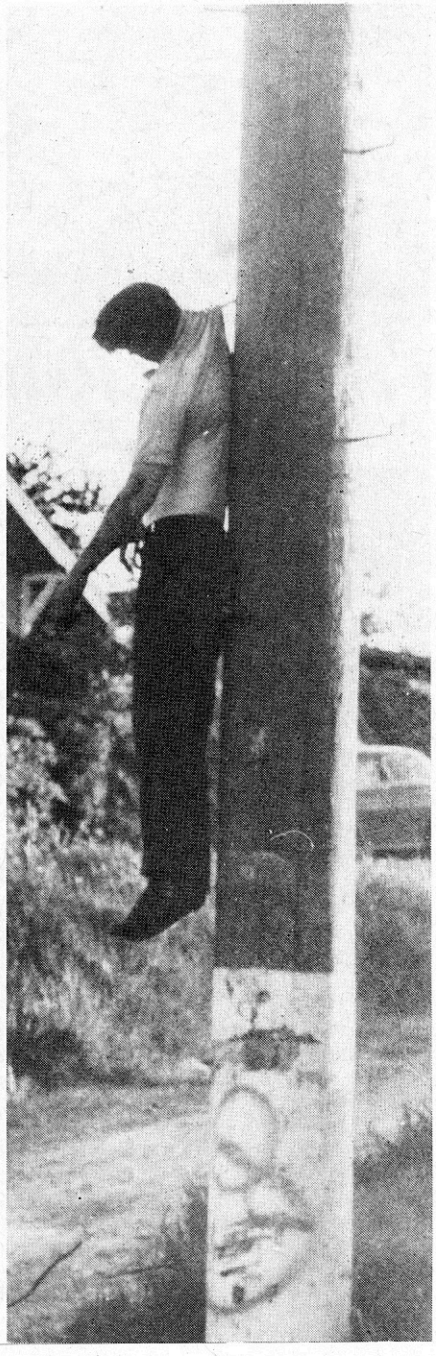

vartioi tiukasti bordellin yksityinen poliisivoima.

— Voi tulla hengelle huvaksi, Simmons huomautti happamasti.

— Et kai luullut tienaavasi 25000 dollaria olemalla lapsenvahtina? mies heitti takaisin.

Muistellessaan asiaa jälkeenpäin Simmons ihmetteli mahtoiko känni ratkaista asian. Joka tapauksessa hän vastasi: — Olen mukana.

Seuraavana aamuna krapulainen Simmons kohtasi Otto Schaleriksi itseään kutsuvan · miehen vaatimattomassa hotellissa kaupungin keskustassa. Hänen työnantajansa oli luvannut selvittää eräitä yksityiskohtia ja esittää todistusaineistoa, joka selvittäisi, että Lilly Morasch ja Helga Röhm todellakin olivat sama henkilö. Henkensä riskeeraminen kaappaamalla väärä henkilö olisi ollut sekä typerää että rahallisesti kannattamatonta.

— Näistä valokuvista on vaikea sanoa mitään, tuumi Simmons epäilevästi vertaillessaan vuonna 1944 ja 1964 otettuja valokuvia. Vanhempi kuva esitti hyvin nuorta mutta kovasilmäistä vaaleaverikköä, jonka iso suu näytti joltain Himmlerin ja Göringin välillä olevalta. Uudempi, joka oli otettu teleobjektiivilla ja näytti hieman epäselvältä, esitti tummatukkaista naista.

— Onneksi, Schnaler sanoi, — olemme saaneet suurennetuksi kummastakin valokuvasta yksityiskohtia hänen nenästään. Ojentaen Simmonsille kaksi uutta valokuvaa hän lisäsi: — Huomaatko arvet oikealla puolella? Ne ovat identtisiä.

Simmons ei ollut vieläkään varma. — Onko muuta? Hän halusi tietää.

Schaler hymyili. — Morasch saapui Panamaan elokuussa 1948, hän vastasi. — Itävallassa olevat englantilaiset viranomaiset ilmoittavat hänen lähteneen Etelä-Amerikkaan valtamerilaivassa saman vuoden heinäkuussa. Tämä ei voi olla vain sattuma. Colon oli ensimmäinen satama missä laiva pysähtyi. Hänellä oli paljon rahaa mukanaan. Englantilaiset viranomaiset ovat myös vakuuttuneita, että hän tiesi minne SS oli piilottanut idän kirkoista ryöstetyt kallisarvoiset ikonit. Samanlaisia ikoneita ilmestyi myöhemmin näkyviin Panamassa ja Costa Ricassa. Lopuksi Lilly Moraschilla on samanlainen perverssi maku kuin Helga Röhmillä.

— Yhteyshenkilösi kai vahvistaa tämän? Simmons kysyi.

— Kyllä, Schaler vastasi. — Hän tulee myös auttamaan meitä pakoreitin valmistelussa, koska hän tuntee bordellin sisältä erittäin hyvin.

— Miksi et ole käynyt itse siellä? Simmons kysyi epäluuloisesti.

— Ensinnäkin Lilly Morasch ei ole ensimmäinen natsi jonka olen napannut, Schaler vastasi. — Toiseksi bordellissa katsellaan epäluuloisesti miehiä, jotka murtavat saksalaisittain.

Simmons nyökkäsi hyväksyvästi. Hän ei kuitenkaan pitänyt Schalerin huomautuksesta, että tämä oli napannut muitakin natseja. Oli jotain outoa, että saksalaiset pyydystivät saksalaisia — jollei hän sitten ollut nykyaikainen

sivulle 37

Urkki

–avaa ikkunat suureen maailmaan–

JÖRNIN PYSSY EI OLE RUOSTUNUT.
Suosituskirje paikanhakija Donnerille.

4/74
sisältää m.m.:

- Keskiyön valinta HUUMEMARKKINAT KATAJANOKALLA.
- Alushame on muotia. Naisen uudet juhlavaatteet.
- Huumeiden salakuljettajien mielikuvitukselliset kikat. Poliisivalokuvia.
- Portugalin siirtomaasotilaat polttavat kylän Mosambikissa. Kuvasarja.
- RUOTSALAISET TULLIMIEHET "HARRASTELIJAVAKOOJINA". KUVAAVAT NL:n ALUKSIA.
- HOHHOIJAA, POTKUPALLOKAUSI ALKAA . . .
- 11 miestä ja naista lautalla Atlantin yli. SEKSISUHTEET LAUTALLA.
- DC-10 jumbojettejä hankitaan Finnairillekin – toivottavasti viat korjataan sitä ennen.
- RANTALOMA OY myy apartamentoja suomalaisille.
- Sotilaat vartioivat Euroopan lentokenttiä kaappausten estämiseksi.
- PANKKIROSVO RÄJÄHTI PALASIKSI. Kuvasarja.
- KALJAMAHA POIS! Urkki kertoo miten siitä pääsee.
- CARRERO BLANCON MURHAAJAT YHÄ VAPAALLA JALALLA.
- Kuukauden kirja: COLDITZ.

Tipauta kuponki postiin, niin Urkki kannetaan kotiin vuoden 1974 loppuun

Urkki

TILAUSKUPONKI

Tilaan tällä kupongilla Urkin kesäkuun 1974 alusta vuoden loppuun hintaan 18 mk.

Tilaushinnan maksan laskun saatuani.

Nimi	
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

kl	mt
20	0000 L

pk	kp	lk	aa	k	h	1 ekk	1 emk	2 ekk

Kustannus Oy Williams maksaa postimaksun

KUSTANNUS OY WILLIAMS
Itälahdenkatu 16
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
Helsinki 10/10. Lupa 2444

JAAKKO JÄÄPÄÄ:

RITAREISTA NUORIN OLI PARTIOSSA PANSSARIKAUHUN KANSSA

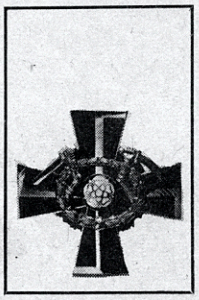

Uusi ase, panssarikauhu, oli tuntematon kapine stm Eero Seppäselle, mutta sillä taistellen hän ylti Mannerheimin ritariristiin — Suomen nuorimpana. Hän oli kunniamerkkiin oikeuttavan urotyön tehdessään vasta 19-vuotias!

●●● PUTIKKO on hauska ja varsin omalaatuinen paikannimi.

Kun matkailija kulkee Punkaharjun päästä päähän pohjoisesta alkaen, hän on niin täynnä kaunista maisemaa ja Suomen ihanuutta, että tuskin malttaa kiinnittää huomionsa tienviittaan, jossa tuo nimi TVH:n selvillä kirjaimilla näkyy. Jos poikkeaa sen osoittamalle viihtyisälle kujalle ja jatkaa sitä muutaman kilometrin, saapuu viehättävälle omakotialueelle. Siististä, rauhaa henkivästä ympäristöstä saattaa tavata Suomen nuorimman Mannerheimristin ritarin.

Hän on Eero Seppänen, Punkaharjun poikia, aikakirjojen mukaan 18. 8. 1924 syntyneeksi mainittu. Mutta on hänestä mainittu muutakin siinä luettelossa, johon Suomen marsalkka keräytti isänmaan puolustamisessa ansioituneiden poikien nimiä. Niitä heistä, joille annettu tunnustus koskee lähinnä heitä itseään ja samalla koko sitä toverijoukkoa, jonka keskuudessa he mainetekonsa tekivät.

— Seitsemän sisarusta meitä oli, minä olen järjestyksessä neljäs. Kotipaikka on tämä Putikko, joka kuuluu Punkaharjuun. Isä oli Putikon sahan työmies ja on nyt eläkkeellä. Minä olen sahan voimalaitoksen lämmittäjänä nykyisin. Kouluja? Mistäpä niitä muuta kuin lain määräämät. Ja sotilasarvokin on sotamies yhä. Asevelvollisena olin Huuhanmäessä saamassa panssarintorjuntatykin käsittelyyn tarvittavat taidot, mutta sitten tuli vähän muuta väliin.

Milloin jouduitte ruotuväen kirjoihin?

— Se oli 1943. Syksyllä linjaan.

Jään vähän ihmettelemään. Näin nuori mies, vasta 1943 väkeen, pitkästä aikaa ensimmäinen tapaamani 'paljas' sotamies, tavallinen kunnon työmies ja Mannerheimristin ritari, vaikka aikaa oli merkittävien tekojen suorittamiseen niin vähän. Ritareitahan ei enää monta nimitetty sodan loppupuolella, ja Seppänen on numero 138, heinäkuun lopulla 1944 nimitetty. Tässä täytyy olla jotakin aivan erikoista!

Ja mitähän tuo 'muuta väliin' mahtaa olla?

— Niin, jouduin Viipurista HTK:n kautta Kannakselle JR 49:n tykkikomppaniaan. Aseet olivat suomalaisia ja sotasaaliiksi saatuja pst-tykkejä, jotka nyt kuulemma ovat jo kokonaan museovehkeitä. Ei niillä enää silloinkaan pystynyt kuin pikkupanssareihin. Oli myös saksalaisia 3 tuuman vehkeitä. Pääasiassa niillä tehtiin pesäkkeidenhävittämistyötä, tosin pienetkin aseet pystyivät hyvässä tapauksessa pysäyttämään jopa 10 tonnin vaunuja. Mutta raskaammille niillä ei voinut mitään.

Seppänen joutui mukaan asemasotavaiheeseen, ja paria kuukautta vailla 20-vuotiaana hänet mainitaan ensimmäisen kerran ritariristin ansioluettelossa. Silloin hän runsaan kolmen tunnin aikana tuhosi kolme ja seuraavana aamuna kaksi raskasta panssarivaunua.

Mutta millä ihmeellä, kun tykit eivät niihin pystyneet?

— Panssarikauhulla. Se oli uutuus silloin, tuollainen peltiputki, joka on kummastakin päästään avoin. Ammus sytytettiin sähköllä, se lähti kuin raketti syösten valtavan tulisen hännän taakseen, ja jos sen sai osumaan, se kyllä pysäytti vaunun varmasti. Kyse oli vain osumisesta.

— Yhteen kauhuun kuului neljä miestä: johtaja, ampuja — jollaisena minä olin — ja kaksi kranaatinkantajaa. Ampuminen tapahtui kainalosta, joskus olalta. Minä ammuin mieluiten kainalosta. Olin keväällä ollut panssarikauhukurssilla Kannaksella, joka kurssi oli melkein vain upseereille. Minä olin ainoa sotamies. Mistä johtui että minut sinne komennettiin, en tiedä vielä tänäkään päivänä. Mutta ensimmäisen panssarikauhunkin minä sain, mikä Kannakselle tuotiin, ja tulihan sillä jälkeä, kun oli opetettu. Itse ei saatu ampua kertaakaan, joku näytti kaksi laukausta malliksi. Sitten meidät siltä kurssilta komennettiin omiin porukoihin. Siiranmäen kuuluisaa taistelua edeltävänä kesäkuun 9. päivänä haettiin paikalle se ensimmäinen panssarikauhu.

— Siiranmäen tapaukset — ainakin minun kohdaltani — alkoivat 14.6.-44, ja silloin jouduin siis ampumaan ensimmäisen kerran. Olisi tilaisuus ollut aikaisemminkin, mutta kranaatinkantajia puuttui ja niiden opettaminen vei muutaman päivän. Kauhu oli niin painava vehje, ettei sen lisäksi mies juuri muuta kantanut. Ei kiväärläkään. Kranaatinkantajat olivat erikseen, ja heille kummallekin kuului 4 kranaattia.

— Panssarikauhulla oli oma omituinen taistelutapansa. Se vietiin mahdollisimman eteen, jolloin kranaatinkantajat levittäytyivät portaittain sivuille taakse, kuitenkin liekin ulottumattomiin, ja neljäs mies oli kauimpana takana pitämässä silmällä mahdollisia saartoyrityksiä. Usein ja tavallisesti operoitiin ei-kenenkään-maalla.

— Siiranmäkeen mentäessä meillä ei ollut mukana kuin neljä kranaattia kaikkiaan. Lisäksi kaksi panssarinyrkkiä. Määräys oli mennä ampumaan raskaita panssareita, jotka olivat tunkeutuneet yllättäen läpi. Mutta emme tienneet, missä vaunut olivat, ennen kuin pahasti haavoittunut luutnantti saapasteli vastaan.

— Menkää, hyvät pojat, siitä vain eteenpäin. Siellä on hätä nyt!

— Me menimme. Ja tapasimme 14 panssaria, eivät kuitenkaan kaikki niitä isoimpia. Nyt oli siis edessä ensimmäinen koetus — ja ensimmäinen laukaus, minkä koskaan olin panssarikauhulla ampunut!

Panssarikauhun lataaminen vei oman aikansa. Se ladattiin takaa, sähköjohdin kiinnitettiin ja sähkötoiminen nalli sytytti peruspanoksen, joka kiidätti panssarikranaatin maaliin — jos kiidätti.

Seppäsen ensimmäinen laukaus meni reippaasti ohi tai paremminkin yli. Kulma oli ollut väärä, mistä sitä saattoikaan oikeaksi tietää olemattoman harjoittelun pohjalta. Mutta seuraava osui. Siis jo seuraava!

— Siinä oli kyllä tähtäin, mutta minä olin outo, ja siksi ensimmäinen meni yli. Mutta toisen ladattuani tarkistin asiat, olihan tässä jo kokemustakin. Ja se osui! Vaunu räjähti kerralla tuusannuuskaksi, kappaleet vain satoivat taivaalta. Nyt olisi ollut seuraavan yrityksen vuoro. Mutta minulla ei ollut enempää kranaatteja lä-

KÄÄNNÄ

Uudella aseella tehtiin monesta panssarivaunusta romua . . .

hellä. Huusin niitä lisää ja jäin seuraamaan edessä möyryävien panssarien liikkeitä. En huomannut, että taakseni hiipi yksi vaunu ja että se oli aivan lähellä. Minä vain seisaaltani katselin siinä, ja äkkiä se selän takaa tullut pamautti tykillään korvani juuressa. Kolmen metrin päästä. Ilmanpaine löi kypärään, minä vähän kuin pökerryin, mutta katselin sitten ympärilleni. Sehän se panssari, juutas, oli pamauttanut. Ja sen tielläolon takia eivät pojat olleet saaneet kranaatteja minulle.

— Mutta panssarista ei minua oltu huomattu, eivät ainakaan tehneet mitään. Ampuivat vielä kolmesti ohitseni sinne metsän laitaan, sitten perääntyivät — hävyttömät paukuttajat. Sitten sain minäkin ammuksia ja sen vaunun kävi huonosti. Siihen osui heti ensimmäisellä. Kylkeen. Tuli kaksi muuta panssaria, jotka löivät ketjut siihen kiinni ja lähtivät hinaamaan pois. Tuli kolmaskin vaunu häärimään samaan paikkaan. Ammuin sitä, ja siihen se jäi.

— Mutta nyt olivat kranaattini loppuneet, muuten siihen olisi jäänyt vielä monta vaunua. Niin olivat lähellä.

Mannerheim-ristiin oikeuttavassa käskyssä mainitaan, että kaikki tämä tapahtui 14. 6. 1944 klo 20.45—24.00 välisenä aikana. Pitääkö paikkansa?

— Pitää kyllä. Eihän siihen ampumiseen mennyt aikaa kuin vähän, mutta tilanne kesti sen ajan. Seuraavana aamuna sain neljä kranaattia lisää, ja taas mentiin töihin. Saksalainen pst-tykki oli rinnalla asemissa. Siihen ampui edessä ollut panssari suorasuuntauksella kerran, ja se oli täysosuma. Tykki oli ennättänyt ampua kolmesti, mutta sen ammukset eivät pystyneet panssariin. Meidän oli määrä yrittää. En tiedä mikä rumilus se oli nimeltään — niitä oli kaksikin — mutta 5 ½-tuumaiset pitkäpiippuiset tykit niissä oli. Isompia en nähnyt koskaan myöhemminkään. Ja sitten olimmekin nokitusten niiden kanssa. Minä ammuin heti yhtä, osuin torniin. Siihen jäi vain musta jälki, eikä vaunu ollut moksiskaan. Ammuin uudelleen, osuin telaketjuun, ja nyt lenteli rautaromua ilmassa. Se yritti vielä liikkeelle, mutta siihen se jäi. Kiersimme oikealta ohi, ja siellä pöheikössä haavoittui mukaan tullut kapteeni Laamanen käteen. Hän läksi lähettinsä kanssa jsp:lle, me jatkoimme neljään mieheen.

— Meillä oli myös kaksi panssarinyrkkiä mukana. Minä otin kauhun kranaattilaatikon, kaverit jäivät niiden nyrkkien kanssa taakse. Nämä — Mielonen ja Ruokonen — ryhtyivät rassaamaan nyrkkiä ja yrittivät ampua sillä yhtä panssareista. Seurauksena oli, että ampuivat ohi ja että Mielonen poltti kylkensä, poltti pahasti. Minä ammuin heistä tietämättä samaa vaunua, osuin sitä tornin juureen ja se leimahti ilmi tuleen heti. Mutta kolmas panssari kaartoi samassa karkuun, ja silloin minä sain sen peräpuolen näkyviin. Ammuin. Se jäi siihen. Iso reikä vain ilmestyi tornintauksen alle.

— Mutta jokin vaunuista oli ennättänyt tilata keskityksen radiolla. Alkoi semmoinen jytinä, että en ole koskaan uskonut sem-

... mutta korjauskelpoiset kunnostettiin Suomen armeijan käyttöön

moista voitavan tykeillä tehdäkään. Minulta jäi panssarikauhu siihen, hyppäsin toisten kanssa samaan kranaattikuoppaan ja samalla huomasin haavoittuneeni. Kädessä oli vähäinen reikä, mutta kylkeen oli tunkeutunut siihen kuulumatonta romurautaa rumasti. Se kuitenkin sidottiin mukavasti, eikä tarvinnut poistua riveistä.

— Seuraavana päivänä oli meitä vastassa sitten kerrassaan 40 vaunua! Ne olivat kokoontuneet kuin hätääntyneet lampaat, meidän outo ja hurja aseemme oli pelottanut voittamattomiksi luullut panssarit. Taistelu aaltoili neljä vuorokautta kummankin hyökätessä vuoron perään ilman sanottavia tuloksia. Pysyimme paikallamme kauhuinemme, ja jalkaväki tuki meitä — ainakin ajoittain — häätämällä vieraan jalkaväen pois kimpustamme. Mutta panssarit olivat ja pysyivät näkyvissä, kuitenkin aseiden kantamattomissa. Ne neljäkymmentä! Ei auttanut kuin lähteä niiden luo. Siis partioon panssarikauhun kanssa. Pääsimme riittävän lähelle, ja minä ryhdyin valmistelemaan ampumista. Silloin pojat huomasivat, että kaksi vihollisen miestä läksi juoksemaan eräälle panssarille. Kiipesivät vaunuun, jota minä ammuin hetken perästä ja joka jäi siihen. Kyllä se yritti konetta käyttää, mutta ei päässyt enää mihinkään. Silloin ne 39 muuta vaunua käänsivät tykkinsä meitä kohti ja arvaatte, että kranaattia tuli! Ei uskallettu enää ampua, vaan lähdettiin rauhallisempaan paikkaan.

Siiranmäen viivytystaistelu päättyi. Porukat vetäytyivät ja Seppänen kauhuineen mukana. Asiakirjoihin merkittiin, että » . . . näillä teoillaan sotamies Seppänen vaikutti ratkaisevasti Siiranmäen puolustustaisteluihin, sillä vihollisen panssarivaunut alkoivat karttaa asemiamme jääden kauas niitten eteen».

Mutta Pasurinkankaalla oli vielä kerran Seppäsellä työvuoro. Hän oli aivan viimeisten joukossa, jotka vetäytyivät Punnuskylästä Pasurinkankaalle. Siellä tuli kesken ruokailun hälytys: panssareita murtautunut linjojen läpi. Seppänen tovereineen heitettiin murtokohdan lähelle kuorma-autolla, paikalle oli saatu toinenkin panssarikauhu ja molemmat siirtyivät asemiin, Seppänen tien suunnassa.

Kaksi panssaria tuli läpi, molemmat jalkaväen seuraamina. Seppänen ampui tien suunnassa tulevan tuleen, toisen kohtalosta ei ole varmaa tietoa. Oma jalkaväki oli jo vetäytynyt paikalta, Seppänen kauhuineen ja kavereineen jäi vihollisten keskeen. Pääsivät kuitenkin ihmeellisen sattuman avulla omien joukkoon, ja kahdeksan panssarin tuhooja sai päättää sotansa. Hän haavoittui käteen, ja Varkaudessa sotasairaalassa sanomalehteä lukiessaan hän sai tietää tulleensa Mannerheim-ristin ritariksi. Sama asia vahvistettiin radiossa illalla.

Suomen nuorin Mannerheim-ristin ritari oli saanut tunnustuksensa. □

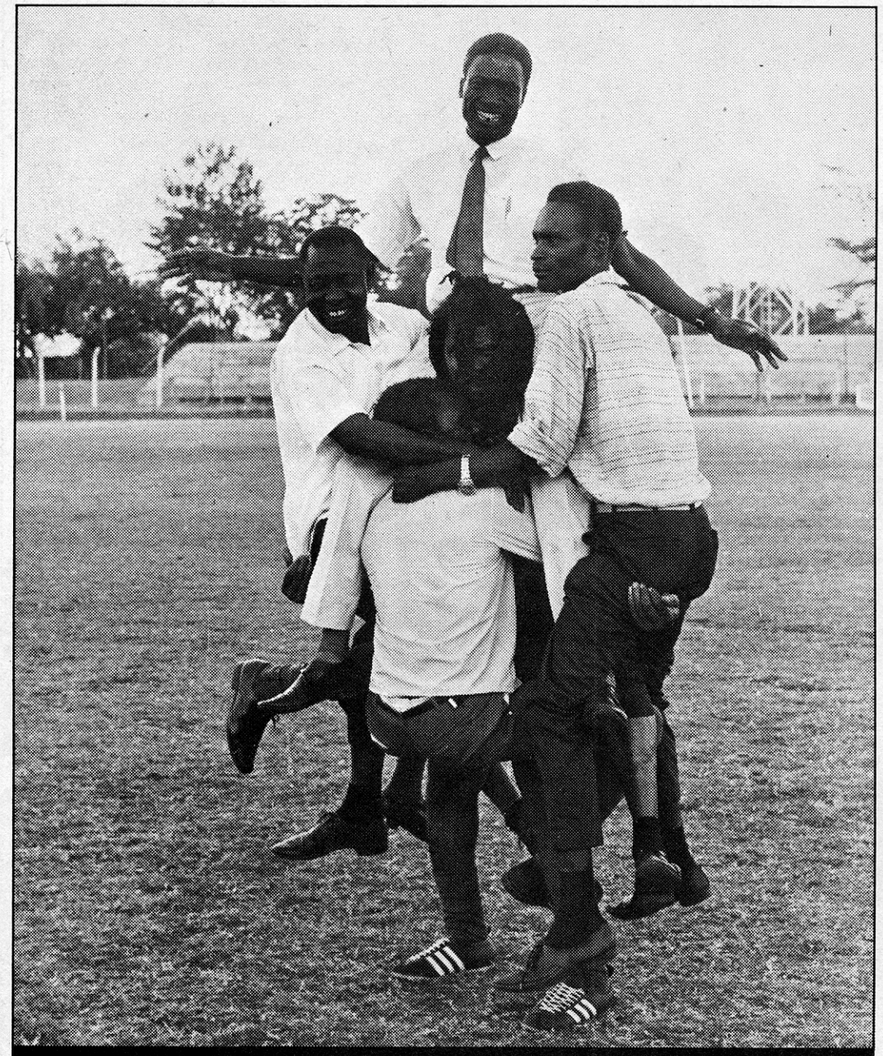

28-vuotias nigerialainen voimamies kanniskelee viittä rotevaa kaveria sylissään.

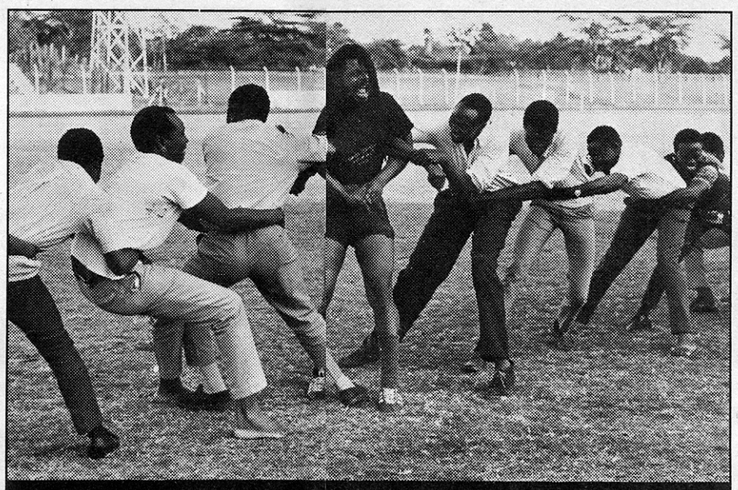

Neljätoista miestä kiskoo Pistor Keriä kahdeksi kappaleeksi — mutta ei onnistu . . .

Killer uskoo voimiensa salaisuuden olevän pitkässä tukassa. Hiuksillaan hän kiskoo mahtavaa pölkkyä . . .

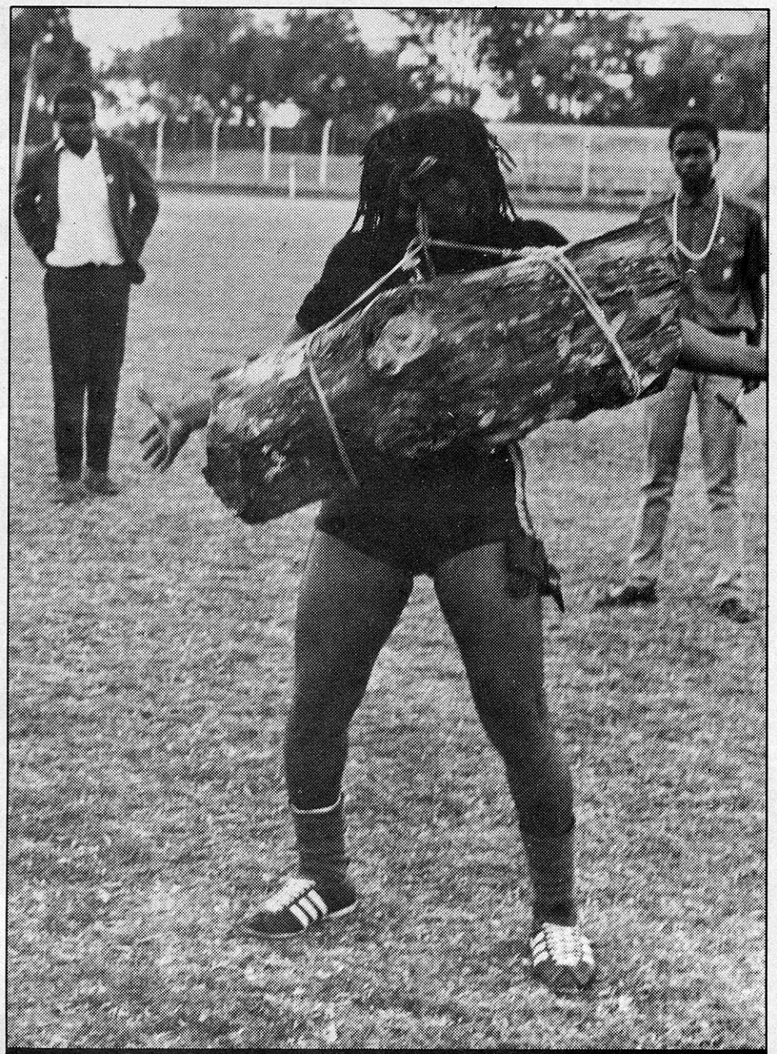

. . . ja kohottaa sen rivakasti rinnalleen! Sopii tehdä perässä, pitkälettiset!

SAHARAN ETELÄPUOLEN VAHVIMMAN MIEHEN VOIMAT OVAT

KARVAN VARASSA

Vain yksi asia saa Afrikan itseoppineen Simsonin polvet notkahtelemaan — nimittäin Delilaneito. Samalla tavalla kuin historian Simson, myös 28-vuotias Pistor Killer uskoo hämmästyttävien ruumiinvoimiensa salaisuuden piilevän pitkässä tukassa.

Tietenkään kaikki eivät ota tätä väitettä vakavasti — ainakaan ennen kuin ovat nähneet nigerialaisen voimamiehen esiintyvän. Äskettäisellä Kenian-matkallaan Killer sai Nairobin stadionin täpötäyden katsomon pidättämään henkeään: hän kanniskeli kentällä viittä täysikasvuista miestä ja uhmasi neljäntoista lihaksikkaan veikon raivokkaita yrityksiä repiä hänet kahtia.

Temppu joka saa yleisön todella villiintymään on Simsonille todella sopiva. Sitä sanotaan hiusnostoksi. Palmikollaan Killer nostaa maasta yli 50-kiloisen pölkyn, jota kukaan katsojista ei saa ilmaan, koska se on mitoiltaan niin suuri. Killerin palmikko on hänen ilonsa ja ylpeytensä. Hän on kasvatellut sitä jo 14 vuoden ajan.

Killer tunnetaan jo useimmissa Afrikan maissa, ja pian hän esittelee voimiaan mm. Englannin televisiossa.

— Olen synnynnäisesti voimakasrakenteinen, Killer sanoo. — Ja pidän voimiani yllä syömällä lihaa ja raakoja vihanneksia.

Ei siis mitään poppakonsteja, vaan samat lääkkeet kuin pohjolan voimauroilla.

Ei ollut huollollakaan helppoa sota-aikana ja tämä on kuitenkin »suuri autotie»!

KEIJO KATAJAINEN:

Sauna-Marin yksityinen viihdytyskiertue

Kirjoittajamme, kapteeni Keijo Katajainen, lupasi panna käsikranaatin sen naisen tavaraan joka levitti tippuria hänen miestensä keskuuteen. Taudinlevittäjä löytyi, mutta tulipa sitten muuan kuormarenki korjaamaan omaan talteensa tuon uhatun kalleuden!

»Tyttö rämpi yksinänsä vetelällä suolla . . .»

●●● SOTA-AIKANA esiintyy armeijassa moninaisia tehtäviä. Voisi sanoa että koko kansan, ainakin niin pienen kuin rakkaan isänmaamme, on oltava tavalla tai toisella mukana touhussa. Jaottelu eri tehtävien välillä on lähes mahdotonta. Edesmennyt kuuluisa visailumestari Tauno Rautiainen teki seuraavan kastijaon: Ensin on kenttäarmeija ja sitten muut. Kenttäarmeija jakaantuu »kuivan maan ponttoonimiehiin» l. töpinään ja »munanvalkuaismiehiin» l. Etulinjan porukkaan. Kuivan maan ponttoonimiehet ovat niitä, jotka osaavat kertoa hirmujuttuja rintamalta, munanvalkuaismiehet ovat saaneet taas nimensä siitä, että he ovat katsoneet vihollista silmämunaan! Rautiaisella riitti niitä määritelmiä joka asiasta hänelle ominaiseen tyyliin; niinpä hän sanoi toipumislomalla ollessaan eräälle professorille, joka kysyi, minkälaista on todella olla etulinjassa.

— Joo, se on keljua kattella, kun kaveri heittää velttohyppelyä maan pinnasta kolmen metrin korkeudessa polkaistuaan miinaan . . .

Ns. töpinä l. huolto joutui kuitenkin monta kertaa koville. Oheinen kuva antaa jonkinlaisen kuvan olosuhteista ja se on kuitenkin suuri autotie! Etulinjan komppanioitten soppakanuunat ajelivat ihmeellisiä teitä huollosta korsuille, ei suojaa partioita vastaan ja hevoset säikkyivät kranaattien räjähdyksiä ja nikkelien ujellusta, mitä lähemmäksi linjaa tultiin. Mutta sapuskan oli oltava ajoissa perillä, vaikka menisi henki ja hevonen kaupanpäälle.

Oli kuitenkin muuan pari, joka ei väistänyt, ei säikkynyt ja tuli varmasti perille kuin ulosottoilmoitus. Kalle Virtanen oli tämän kuormarengin nimi, lyhyt, vanttera varreltaan, tuuheat kulmakarvat, pistävät silmät syvällä kuopissaan, tupakan ruskettamat hampaat, tukka, joka ei ollut joutunut tekemisiin kamman kanssa ensimmäisen maailmansodan jälkeen (Kalle oli mallia 1911) ja ihmeellinen parta, joka muistutti risuestettä. Riippuvat housunpersaukset ja omat lapikkaat, joista hän oli tavattoman ylpeä, täydensivät kuvan.

Hänen hevosensa Hilu ei ollut moksiskaan vaikka kranaatti räjähti aivan vieressä, muistutti muutenkin isäntäänsä mitä likaisuuteen tulee, vaikka vikahan oli Kallen. Hilu oli valakka ja vanha sananparsi »ei ole muuta iloa kuin työnteko niin kuin valakkahevosella» sovellettiin tietenkin myös Kalleen. Tämä ei siitä ollut tietääkseenkään, mutusteli piippuaan ja hyräili itsekseen »Minä poika Pohjanmaalta, ison talon renki, kun mä pääsen pillun päälle, paan kun pahahenki . . .» jne. Se oli Kallen mielilaulu ja nykyiset popsäveltäjät ihastuisivat varmasti siihen sillä melodiasta ei olisi saanut selvää, vaikka olisi kuinka yrittänyt. Laulu levisi muuten talvisodan jälkeen kuin kulovalkea ympäri maata. Sen kolmas säkeistö oli erityisesti Kallen mieleen ja jos hän sattui lottakanttiinin lähelle, se toistettiin kuten ainakin menestyskappale. Tulkoon tähän kokonaisuudessaan (kolmas säkeistö), nuorempi polvi sitä tuskin tuntee.

Tyttö rämpi yksinänsä vetelällä
suolla,
täytyykö mun raukan tänne
nussimatta kuolla;
rallai rallai, väärän koivun alla,
kun ei
ollut tilaisuutta muualla panna,
niin piti panna väärän koivun
alla!

Tapasin kerran tämän laulajasuuruuden kotoisasti täitä nyppimässä kamiinan vierestä ja kysyin, mikä häntä nimenomaan tuossa säkeistössä niin erinomaisesti viehätti.

— No, ajattele sitä ainoata iloa, joka on sama herralla niin kuin narrillakin.

Kallen mielipiteistä tai poliittisista ajatuksista ei olisi saatu selvää edes kolmannen asteen kuulusteluissa. Ajattelin usein mielessäni, että tuon karvaisen kuontalon alla on varmasti enemmän tervettä järkeä kuin monella muulla, mutta hän peittää sen velmuiluun paljastamatta koskaan itseään tai sisintään, kun taas päinvastoin ainainen kalman haju nenässä tuli itsekunkin puhuttua monasti asioita, joista tavallisissa oloissa olisi tyystin vaiennut.

Kalle oli vähällä joutua ikävyyksiinkin ihmeellisten iskulauseittensa vuoksi. Pataljoonan komentajan korviin oli tullut muun muassa muuan hänen vakiosanojaan »parempi elävä pelkuri kuin kuollut sankari». Komentaja soitti minulle ja karjui, että mikä pirun äijä sinulla on porukassasi kun tuommoisia ajatuksia levittelee? Sain selitellä pitkät rupeamat, että ei se Virtanen sanoillaan mitään tarkoita, onhan muuten vain velmu ja lisäksi mainitsin, että hän on ainoa muonakuski koko tällä rintamanosalla, joka tuo sapuskat aina ajallaan eikä hänen hevosensakaan välitä räiskinästä tuon taivaallista.

Jätin mainitsematta, että valakka Hilu oli kuuro . . . Samalla siunasin sitä mielessäni, että majuri ei ollut saanut korviin Kallen muita sanontoja kuten »kivääri käteen ja käpälämäkeen» tai hyökkäyksen aikana »kun näette pojat vihollisen, niin täyskäännös ja edetkää». Hänellä oli huomautuksia vähän joka asiasta, esim. »Pimeeltä näyttää», sano Risto Ryti kun Suomen Pankin kassaholviin vilkas; Fanny Luukkonen, jota yleisesti nimitettiin lottakenraaliksi, oli Kallen kielenkäytössä rakomarsalkka jne . . . loputtomiin.

Kalle oli hyvin suosittu joka korsussa, ja varsinkin edellä mainittu »Väärän koivun alla» piti aina esittää. Oli hänellä muitakin lauluja, mutta sattui kerran niin, että rykmentin pastori ihme kyllä oli uskaltautunut etulinjan kanttiiniin ja istuskeli lottien »pyhimmässä» kamarissa. Pojat tiesivät, ettei Kalle ole selvillä asiasta, vikittelivät hänet lähelle lottien auki olevaa ikkunaa ja pyysivät »pastorin laulua». Mikäs siinä. Kalle alkoi ohuella äänellään:

Aurinko paistoi koriasti
sen Palpanmäen laitaan,
Hilipan pilppa se pöksynsä
laski
ja pastori rullasi paitaa

Sisältä alkoi kuulua kirkunaa ja hyihuutoja, mutta Kalle oli niihin tottunut ja jatkoi rauhallisesti:

Hilipan Pilppa se kahvia keitti
ja kasakka se kantoi vettä,
kasakan kyrvästä saatiin siihen
kahvin selevikettä.

Siitä jutusta ei meinattu selvitä ehjin nahoin, ei millään: Pappi uhkasi sota-oikeudella, vedota tuomiokapituliin, puhui rintamamoraalin alentamisesta, viimeisestä tuomiosta ja taisi erehtyä kiroilemaankin.

Miehet seisoivat rauhallisina, naama virneessä ja pappi — huomattuaan rähjäämisensä turhaksi — lähti tiehensä noin »tästä vielä kuuluu» -tyyliin.

Kuuluihan siitä, tai oikeastaan näkyi, sillä paperia alkoi tulla tuvan täydeltä. Kysyttiin, kuinka kauan tätä oli jatkunut, eikö suomalaisilla sotilailla ollut muka mitään uskontoa ym. ym. Loppujen lopuksi — kuten aina sotaväessä täytyi löytyä syntipukki ja se oli yllekirjoittanut. Komppanian päällikkö ei näytä välittävän mitään alaistensa mielialasta, taitaa tukeakin tuollaisia inhottavia otteita, on ilmeisen huono esimerkki alaisilleen . . . Se alkoi maistua oikein tosissaan paskalta.

Pitkärannassa oli silloin kusiset paikat, Maksiman ja Petäjäsaaren välistä pyrki naapurin poikaa kuin meren mutaa mottiin joutuneita auttamaan, komppanioitten miesvahvuudet hupenivat melkein olemattomiin (naapurissakin taisteluvahvuus 20 miestä! Huom. Kysymyksessä komppania) ja nämä jauhavat jonkin renkutuksen vaikutusta muka taistelumoraaliin ja ties mihin.

Raivostuin niin paljon, että kirjoitin siirtoanomuksen liittäen mukaan näitä ihmeellisiä pappien tekeleitä.

»Kuten oheisista kirjelmistä käy ilmi, olen täysin sopimaton rintamaupseerin tehtäviin ja anon siirtoa ensi sijassa johonkin vähemmän vaativaan ja heikollekin upseerille sopivaan tehtävään.»

Siitä nousi uusi äläkkä, tiesin varsin hyvin, ettei ollut mahdollista lähettää jotakuta vierasta kesken kiivaitten taistelujen outoihin oloihin ja outoon porukkaan, joka sitäpaitsi olisi ottanut hänet vastaan melko kalseasti. Komppaniassani oli minun lisäkseni päällystöä vain yksi nuori kokelas. Lisäksi olin varma, että ylemmissä johtoportaissa viis veisataan siitä, mitä pojat edessä renkuttavat; pääasia, että taistellaan niin hyvin kuin voidaan, pidetään puoliamme vajaalukuisinakin ja heikommin aseistettuina, että miehistö luottaa esimiehiinsä jne. Kävi kuten arvasin, papereitten tulo loppui ja minä sain myöhemmin tähden lisää . . .

Tuli rauhakin, ikimuistettava maaliskuun 13. päivä 1940. Huvennut joukkomme joutui »viivyttämään» ts. vetäydyimme 7 km päivässä ja naapuri tuli sen verran perässä. Vähitellen saavuimme uudelle valtakunnan rajalle ja vaikka kaikki tietenkin huokasivat helpotuksesta talvisodan hullunmyllyn tauottua, oli mieliala raskas rauhanehtojen kovuuden vuoksi.

Päädyimme Kerimäen pohjoispuolelle, asetuimme asumaan oikein taloihin ja vähitellen alkoi elämä taas nostaa päätään. Siviiliin pääsyä puuhattiin, toinen toi-

Rauhallisen »puhdetyövaiheen» aikana oli näinkin leppoisia korsuiltoja.

Suomalaiset kirvesmiehet ovat kuuluisia Amerikkaa myöten. Vilkaiskaapa parvekkeen koristelua!

sistaan villimpiä huhuja levisi, yritettiin jonkinlaista normaalia sotilaskomentoakin pitää yllä, vaikka laiskastihan se sodan jälkeen kävi.

Sotilaalla on kolme erittäin tärkeää asiaa, tärkeämpiä kuin papin pakinat. Ne ovat sapuska, viina ja vittu. Kahden viimemainitun tärkeysjärjestys vaihtelee aina miehen mukaan, mutta tuo vähemmän pyhä kolmiyhteys säilyy. Lomia myönnettiin Savonlinnaan hyvin säästeliäästi, pelättiin reserviläisten villiintymistä, mihin oli vähän aihettakin, naiskysymys oli päin prinkkalaa, sillä porukalleni määrätyt kaksi pientä kylää olivat lähes tyhjät sen ikäisistä pimuista, jotka olisivat voineet tulla kysymykseen anatomista tutkimusta varten. Ja sitten tapahtui asioita, jotka panivat koko pataljoonan päällystön ihmeisiinsä.

Tippuritapaus, ensimmäinen! No, tuumittiin, joku tuonut lomalta, mutta eihän se tartu! Pari päivää: toinen, kolmas, neljäs. Ei jumaliste, tämä ei käy! Pataljoonan komentaja raivosi kuin nälkäinen leijona, jolta on juuri vietty mehevä paisti nenän alta. Kaksi naapuria oli minun porukastani, kaksi naapurikomppaniasta. Seuraava päivä: kolme tapausta! Kirosin ja rähisin, käskin komentoryhmän paikalle, eikö teillä — piru viekööN — ole mitään aavistusta mistä helvetistä tautia haetaan ja kuka perkele sitä täällä auliisti jakelee? Tiesin kyllä, etteivät miehet hevin juorua, vaikka jotain arvaisivatkin, mutta selitin heille tilanteen.

Ne miehet, jotka saivat tippurin joutuivat jäämään sairaalaan yhtä moneksi viikoksi kuin oli ollut itämispäiviä ennen taudin havaitsemista. Lisäksi päivärahat siltä ajalta pois . . . Senaikaisilla lääkkeillä, albargiinia ja mitä niitä nyt olikaan, kesti toipuminen tai parantuminen näin kauan. Penisilliiniä ei silloin vielä ollut armeijan käytössä eikä varmaan olisi tähän tarkoitukseen annettukaan.

Kaiken lisäksi senaikuiset lääkkeet oli ruiskutettava siittimeen sisälle, joten puuha ei ollut varsin mukavaa näille »ruiskumestareille», kuten heitä nimitettiin. Olin niin kiukuissani, että ajattelin ryypätä pääni täyteen. Sanoin Kallelle, että pistä Hilu puikkoihin, lähetään hakemaan pontikkaa muutaman kilometrin päässä olevalta »tehtaalta», joka kyllä oli tiedossamme, mutta jota ei tullut mieleenkään käyttää. Ajettiin perille, saatiin pullomme ja istuimme Kallen kanssa rekeen ryyppäämään. Taidettiin vetää aika paksuja siivuja sillä vähän ajan perästä Kalle rupesi vesittelemään ja kysyi: — Minä kuulin kun sinä sanoit, että saadessasi sen taudinlevittäjän kiinni, panet käsikranaatin sen pilluun, vetäiset narusta ja selität tapauksen onnettomuudeksi.

— Sekin on liian helppo tapa päästä asiasta tuommoiselle lutkalle tai lutkille.

— Antaisitko sanasi, penäsi Kalle, joka uskoi täyttä päätä että toteutan uhkaukseni, — ettei sille tapahdu muuta kuin mitä oikeus ehkä määrää, niin voin ehkä aut-

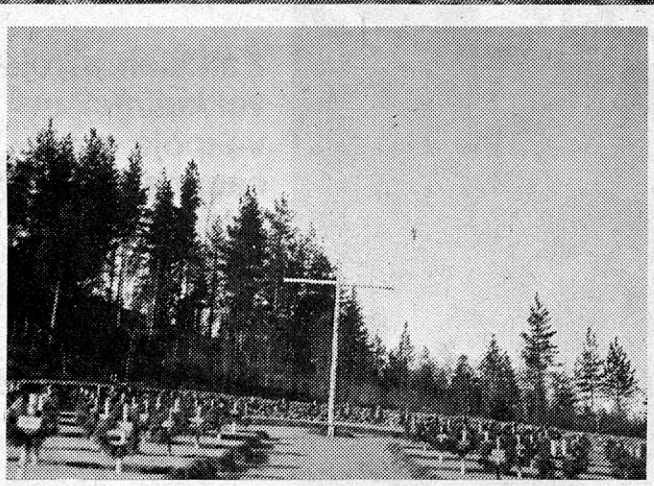

Syväri vaati veronsa saksmanneiltakin. Tässä heidän tekemänsä hautausmaa.

Näinkin hienoja oltiin takana (4 km linjasta) oltaessa.

taa sinua.

— Helkkari, tiedätkö sinä sen mimmin tai mimmien nimet ja asuinpaikan? Kakista äkkiä ulos ne, ukko, tänään nousi tapausten luku jo lähelle kahtakymmentä!

— Ensin kättä päälle, muuten ei tipu tietoa.

Tiesin varsin hyvin, että rankaisemisella ei Kallesta mitään heltiä, joten sanoinkin, että sanani saat ja se pitää. Ja nyt nimi ja sassiin!

— Sauna-Mari, ei muita!

— Älä puhu paskaa mies! Minähän olen tarkastuskierroksella, jopa sinun kanssasi istunut kymmenet kerrat siellä kahvilla ja aina on tuoretta vehnästä valmiina. Siisti mökki ja siisti asukas. En usko!

Sauna-Mari oli ehkä vähän päälle kolmenkymmenen, ollut nuorempana varmaan hyvin hauskannäköinen, koska vieläkin viehätti silmää varsinkin heiluttaessaan hemaisevasti pyllyään kävellessään. Vähän pulleahko, ehdottoman siisti, Raamattu ja virsikirja aina lipaston päällä sisaren lasten valokuvien vieressä.

— Kuule, jonkinlainen ihmistuntija minäkin olen, Kalle, ja sanon vielä kerran, etten usko. En ellet näytä asiaa toteen.

— Vien sinut illalla siihen lemmenpesään. Mutta sinun on luvattava, ettet siellä tee mitään. Vasta huomenna voit toimia.

— Lupaan mitä tahansa . . . mutta Sauna-Mari! Voi Venäjä ja muut Suomen reunavaltiot!

Koittipa ilta, ei maistunut pontikka, ei Kallellekaan. Läksimme hyvissä ajoin, Kalle ajoi syvälle metsään, pysäytti hevosen sankkaan kuusikkoon, sitten käveltiin kilometrin verran. Edessä oli pieni saunamökki.

Kalle viittasi minut luokseen tikapuitten viereen. Kiipesimme ylisille. Laudat narskuivat painomme alla. Kalle siirteli vähän olkia sivuun ja sai helposti pari hataraa lautaa levitetyksi niin, että meillä oli mainio näköala alas huoneeseen. Ja sitten aloimme odottaa . . .

Aika tuntui pitkältä, rupesi unettamaankin, mutta lopulta kuului ääniä ulkoa, ovi avattiin ja sisään astui todella Sauna-Mari erään konekiväärikomppanian pojan kanssa. En ollut uskoa korviani, Sauna-Mari hoputti poikaa.

— Nopeasti nyt, on muitakin tulossa!

Itsensä hän oli riisunut alushameisilleen, tottuneesti hän kävi pojan aparaattiin kiinni, ja touhu alkoi. Eihän se kauan kestänyt, kaverillahan oli ollut lähes puolen vuoden paussi. Sauna-Mari otti rahat, en nähnyt tarkkaan, mutta olin huomaavinani satasia vilahtelevan. Poika lähti, Mari pesi vehkeensä pesuvadissa eikä aikaakaan kun tuli toinen asiakas. Sama peli, nopea toimitus. Esikuntakomppanian poikia. Minua vähän nauratti, kun ajattelin, että mitähän kaveri tuumaisi, jos tietäisi ykköskomppanian päällikön katselevan hänen lemmiskelyään. Kolmas asiakas, pioneeriporukasta. Minua alkoi kuvottaa ja teki

sivulle 55

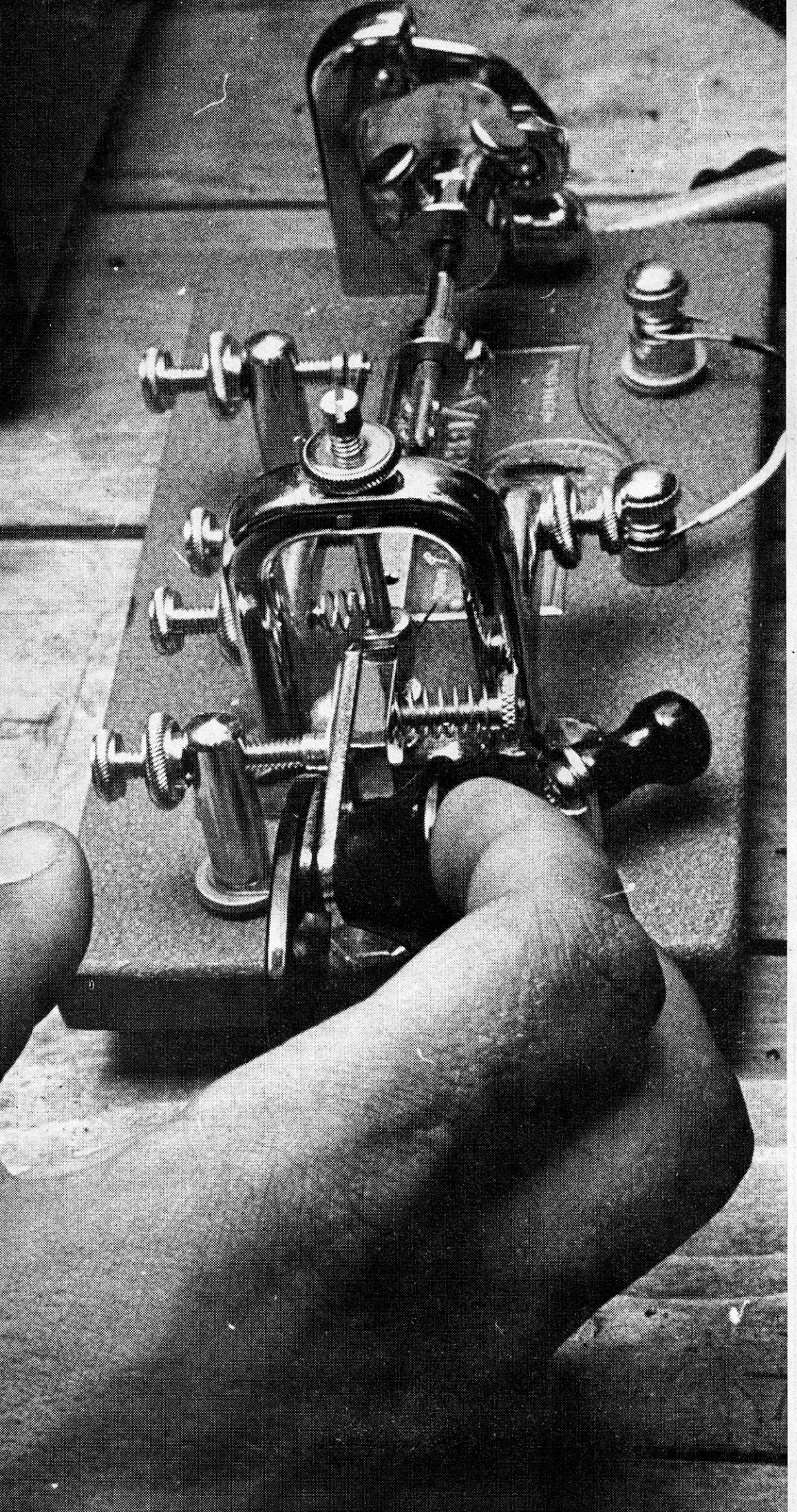

●●● VIIMEISEN SOTAMME aikana oli Helsingissä eteläisen Esplanadin ja Korkeavuorenkadun kulmassa nk. Lassila-Tikanojan talossa ravintola nimeltä »Presto». Tämä oli erittäin suosittu saksalaisten aseveljien illanviettopaikka. Ei vähiten siksi, että suomalaiset naiset sen sellaiseksi tiesivät ja että he tunkemalla tungeksivat sinne tavatakseen ylväitä alppijääkäreitä, naulakenkien naputtajia.

Alppijääkärit olivat korkeassa kurssissa. Valitettavasti heitä ei vain kaikille riittänyt, moni vierasmaalaista seuraa haluava iloluontoinen rouva sai tyytyä »vihervarpuseen», saksalaisen armeijan työjärjestön, Organisation Todtin mieheen. Nämä olivat tavallisesti vanhempia herroja, jotka eivät rintamajoukkoihin kelvan-

Kaikkien aikojen vekkulimaisin vakooja maassamme. Mies jolle toiset miehet antoivat mitä tietoja tahansa ja jolle naiset olisivat antaneet mitä tahansa. Kansainvälinen seikkailija, joka vihittiin avioliittoon valtiollisen poliisin sellissä ja joka pakeni sieltä niin ovelasti, että kukaan ei asiaa todeksi aivan alkuun uskonut.

neet — vielä silloin — tai jotka olivat onnistuneet itsensä siitä velvollisuudesta pinnaten vapauttamaan.

Mutta monet heistä olivat myöskin silloisen Saksan järjestelmän vastustajia. Olivat nähneet jo aikaisemman maailmansodan, aavistelivat tästä saman kaltaisia seuraamuksia, karvasta tappiota. Mielenkiintoista näissä herroissa oli se, että he keskustelivat tästä asiasta melkoisen vapaasti. Muutaman tikkuviinaryypyn jälkeen saattoi heidän huuliltaan lipsahtaa yhtä ja toista yleistä mielialaa kuvastavaa. Heidät tiedettiin, heitä pidet-

taa vasta muutaman päivän kuluttua. Ainoa mahdollinen näin nopea yhteyden pito saattoi tapahtua radiolla ja herrat alkoivat etsiä asemaa. Kun uutisten joukossa oli ollut sellaisia, joita vain helsinkiläiset tiesivät, keskitettiin tutkimukset Helsingin seuduille. Pitäjänmäeltä löytyikin sitten etsitty asema, mutta peilausta suorittavat autot ajelivat sen ohi: sehän on Helvarin radiotehdas. Sillähän on lupa kokeilumielessä lähettää klo 11—12 välillä mitä tahansa! Kyrre oli pelastettu tietämättään. Tai ehkä hän oli tietoisesti sijoittunut Helvarille, ehkä hänet oli sijoitettu, samoin kuin lähetysluvan aikamääräkin oli juuri hänelle sopivasti annettu ruoka-ajaksi.

HILJAINEN HURMURI

Ravintola »Espilän» juhlakerroksessa oli radiotehtaan henkilökunnan pikkujoulu. Konttoripuolen pöytään oli tietysti sijoittunut Kyrrekin ja tehtaan nuori, vasta avioitunut varastonhoitaja nuorikkoineen. Illan vanhetessa Kyrre kurkisti syvälle, liian syvälle tämän kauniin naisen vihreisiin silmiin. Muuan Heikki laulatti kansalla Orvokkia ja Lili Marlenea ja tanskalainen tanssitti vihreäsilmää yhtä mittaa. Mustasukkainen mies kiihotti itseään tikkuviinalla, yltyi sitten rähisemään vaimonsa liehittelijälle, mutta tämä ojensi vain oikean kätensä, painoi pihisevän pojan takaisin tuolille yhdellä vahvan vartensa liikkeellä ja — haki toisen tanssitettavan.

Ruusankadulla asui neiti X. Kyrren ja hänen tiensä olivat sattuneet menemään ristiin niin, että neito syttyi siinä silmänräpäyksessä liekkiin ja poltti siipensä. On naimaton vielä tänä päivänä — Kyrren takia.

»Prestossa» kaksi saksalaista joutui riitaan naisesta, joka oli valinnut Kyrren suosikikseen siitä huolimatta, että sakemannit olivat pistäneet pöydän koreaksi. He innostuivat tappelemaan, partio korjasi heidät ja Kyrre, — niin hän korjasi naisen.

Entä Eila, — muistathan? Hilkka ja Lilli? Taimi M. ja Kirsti H. Ja Anjushka Katajanokalta. Muistattehan? — Tietysti muistatte, mutta älkää välittäkö, Kyrrellä oli muistikirjassaan kaikkiaan 97 suomalaisen naisen nimet. Niin että jaettu suru, lemmensurukin, on tässä tapauksessa kevyt kantaa.

KÄRY KÄY

Puolustusvoimilta kävi sitten käsky, jonka mukaan kaikki Plv:n omaisuus oli palautettava ja käskyssä oli erikseen mainittu kuljetuslaatikoista. Tämän mukana jouduttiin myöskin tutkimaan Kyrren tukikohtaa ja sen sisältö paljastui herran itsensä istuessa kaikessa rauhassa alapuolella olevassa laboratoriossa.

Hän oli jo aikaisemmin ollut erään valvontaelimen tarkkailun alaisena, mutta mitään raskauttavaa ei ollut ilmennyt. Mutta sota oli nyt muuttunut taisteluksi entistä aseveljeä vastaan ja ulkomaalaisten valvontaan tuli toinen tahti.

Radioaseman paljastumisen jälkeen oli etsivien ensimmäinen työ iskeä raudat Kyrren ranteisiin laitteiden yhteydessä löytyneiden papereiden todistaessa miestä vastaan, ja hänen tiensä johti Ratakadulle, valtiollisen poliisin kolkkoihin suojiin.

Tuskin koskaan tullaan tietämään kuinka kauan Kyrre piti yhteyttä saksalaisiin radionsa avulla, mutta sanotaan Suomessa vielä elävän henkilöitä, jotka sen saattaisivat selittää. — Sota Neuvostoliittoa vastaan oli päättynyt, suomalaiset aseet soittelivat viimeisiä Mars-jumalan hymnejä pohjoisessa, kun Kyrre, — niin: kun Kyrre soitteli puhelimellaan Ratakadun sellistä kaupungille! Jopa ulkolinjojakin.

Tanskalainen heikkovirtataituri tunsi nämä sellit. Hän osasi käyttää hyväkseen selleihin asennettuja kuuntelulaitteita, muutti omassaan olevan sellaiseksi, että saattoi puhua kaupungille tai toiseen selliin kuin puhelimella ainakin. Hän vieläpä soitti virkapuheluja maaseudulle ja valtio maksoi laskut!

Saatuaan yhteyden ulkomaailmaan hänelle kävi mahdolliseksi järjestellä pakonsa suojista, joista kukaan ei ole aikaisemmin karannut ja joista tuskin kukaan tulee karkaamaankaan.

Mutta sitä ennen osoitukseksi hänen taitavuudestaan silmäys hänen yksityisasuntoonsa.

RELEIDEN HERRA

Kyrre oli erikoisen taitava releiden rakentaja. Hänen kotonaan oli puhelimen valitsijakoneistoja vähän joka paikassa. Kiertämällä jonkin numeron hän pani käyntiin sähkömoottorin, joka nosti tai laski hänen ikkunoidensa pimennysverhot. Toinen numero avasi radion, kolmas liikutti sen osoitinta asemalta toiselle ja neljännellä hän pysäytti sen — nojatuolistaan tai toisesta huoneesta käsin.

Hänen puhelimensa toimi kuten nykyiset pikapuhelimet kuulotorvea nostamatta. Robotti herätti hänet sen jälkeen, kun kahvi liedellä kiehui. Numeroyhdistelmää käyttäen se sai hänen radionsa siirtymään poliisin aallolle tai siltä pois. Kyrre saattoi soittaa tehtaalta kotiin, vaikka kukaan ei vastannutkaan, mutta hänen tullessaan kotiin oli jälleen kahvi valmista, valot paloivat ja radio soi, verhot olivat ajan määräysten mukaan laskettuina.

Mutta sitten sattui, että robotti teki lakon. Oikosulusta syttyi tulipalo, palokunta kiiruhti paikalle ja — hälytyksen oli tehnyt robotti itse. Kyllä siinä palopäällikkö raapaisi tukkaansa kypärän alta.

TRAAGINEN PAKO

On epäilemättä varmaa, että Kyrre ei olisi pystynyt enempää vakoilutouhuihinsa kuin pakoonsakaan ilman ulkopuolista apua. Mutta sitä hän sai, olihan hänellä tuttavia. Naisiakin, jotka uhraisivat vaikka elämänsä tuon komean, vaiteliaan hurmurin puolesta saadakseen vain polttavan silmäyksen häneltä.

Maaliskuun 16. päivän 1945 iltapuolella oli jälleen tavanmukainen, lain määräämä vankien kävelyttäminen Ratakadun hotellin pihalla. Kerroksesta tuli vangittua Kyrreä ja hänen erästä toveriaan hakemaan etsivä Urho Gunnar R., jonka kerrosvartija hyvin tunsi aikaisemmilta kävelyttämiskerroilta. Hän sai vangitut haltuunsa ja — kävelyttäisi heitä vielä tänä päivänä, ellei olisi joutunut itse kiinni.

Kyrren toveri oli neiti Elli Matilda Augusta P. Tämä oli karkulaisten avustaja ja hän ohjasi 'kävelytettävät' suoraan portista ulos, kulman takana odottavaan mustaan umpiautoon. Kotvan kuluttua tämä kiiti jo kaukana Turun valtamaantiellä ja sen vauhti oli huima. Poikkeuksellisesti se kulki bensiinin voimalla, vaikka ajan tavan mukaan takana keikkuikin häkäkaasutin.

Jossakin matkan varrella etsivä Urho pudotettiin autosta ja hän lähti omin päin jatkamaan matkaa pohjoiseen kadoten jonnekin lähelle Lapin lääniä. Vielä muutaman kymmenen kilometrin jälkeen Elli-tyttönen häipyi kyydistä ja Kyrre jatkoi. Mihin, se jääköön mainitsematta tässä, sillä eräs vuorineuvos joutui aikanaan edesvastuuseen ja jopa vankeuteenkin tämän viikonloppumatkan järjestelyistä.

Avustajiensa toimesta Kyrre ylitti rajan piileskeltyään Suomessa hyvän aikaa. Hänen väitetään päässeen kerrassaan lentokoneella eräältä Lohjan seudun järveltä jatkamaan matkaansa, mutta toisten arvelujen mukaan matka tapahtui moottoriveneellä Paraisista Ruotsiin, josta edelleen Tanskaan.

Kyrre kuitenkin oli itse täysin selvillä siitä, että hänen puuhansa oli omiaan saattamaan monta ihmistä teloitusryhmien eteen. Niin täällä kuin Saksassakin.

Hullummin kävi Ellin ja Urhon.

Elli viivytteli maassa jonkin aikaa hänkin turvallisuuden vuoksi, sillä kaikkien arveltiin pyrkivän rajan yli ja ehdottomasti Ruotsiin päin. Rajoja vartioitiin hellittämättä, peräänkuulutuksessa mainittiin maksettavaksi kokonaista 50.000 mk sen aikaista rahaa tiedoista, jotka johtavat Ellin ja Kyrren pidättämiseen. Mahtoiko kukaan koskaan saada palkkiota, koska siinä oli mainittu *ja,* ja vain Elli saatiin etsivän lisäksi kiinni.

Mutta hyvin oli Ellikin korttinsa pelannut. Hän oli jo pakolaisia kuljettavassa moottoriveneessä ylittämässä Merenkurkkua Pohjanlahdella, kun vartiovene kaarsi sen eteen. Ellin matka päättyi siihen, hän istui aikansa ja saa pian kertoa lapsenlapsilleen huimista seikkailuistaan.

Etsivä Urho Gunnar piileskeli aikansa pohjoisessa, kunnes Valpo hänetkin löysi. Hänenkin tiensä vei vankilan kautta vapauteen, jonka jälkeen hän liikkui eräänlaisena herätyssaarnaajana, keppiä käyttelevänä sotainvalidina, jota hän ei suinkaan ollut. Todellisuudessa ei kumpaakaan.

Hänen vaalea tukkansa ja epänormaalin vaaleat kulmakarvansa alkavat jo harmaantua sillä pikkupaikkakunnalla, jolla hän nykyisin leipänsä ansaitsee. Ei kuitenkaan poliisin toimissa.

PRESTON TYTÖT

Ne kaksi kaunotarta, jotka olivat monta kertaa nähneet Kyrren kantaravintolassaan Esplanaadin varrella, jäivät suremaan tekemätöntä valloitustaan. Mutta heidän muut seuralaisensa, vihreävarpuset, joutuivat aikanaan kiinni hekin. Olivat antaneet sellaisia tietoja Kyrrelle, joita ei sensuuritoimistoissa katseltu suopein silmin.

Kymmenet ihmiset joutuivat kuulusteltaviksi Kyrren takia. Näiden joukossa olivat Preston tytöt, oli insinöörejä, oli työmiehiä. Siinä oli johtajia ja johdettavia, oli pieniä rattaita ja suuren suuria tappeja, joista monelle koitui ikävyyksiä vain siksi, että olivat Kyrren tunteneet. Ja kuitenkin varsinaiset hänen auttajansa pääsivät kuin possut veräjästä.

Muutamien Kyrren tunteneiden mielestä hän oli vain iso poika, joka leikki vakoilijaa ja että hänen osuutensa supistui vain toimintaan teknillisenä miehenä, lennätinmiehenä. Kyrre kuitenkin oli itse täysin selvillä siitä, että hänen puuhansa oli omiaan saattamaan monta ihmistä teloitusryhmien eteen. Niin täällä kuin Saksassakin.

Tekniikka ja erikoisesti releet olivat hänen lelujaan, mutta niiden yksitoikkoista naputusta elävöittääkseen hän asetti peliin ihmishenkiä. Hänellä saattoi olla oma tärkeä osansa meidänkin kansamme kohtaloihin, — eihän koskaan ole saatu selville mitä hänen todellakin lähettämänsä sanomat sisälsivät.

Kuinka monen naisen piirustukset hän sekoittikaan. Asustaessaan valtiollisen poliisin hotellissa hän meni naimisiin! Häällallisensa hän nautti sellissään, korppuja ja vettä samaan aikaan kuin nuorikko, muuan Anna-Liisa juhli tapausta Kalastajatorpalla remuisassa seurassa. — Mikä koko avioliiton tarkoitus oli, on edelleenkin selvittämättä. Oliko se ehkä vain toimenpide, jolla hän tarkoitti muiden, niiden 96:n karistamista kannoiltaan?

Toukokuussa 1949 sai muuan helsinkiläinen Kyrren entinen työtoveri kortin Islannista, jossa Kyrre seisoo suksilla takanaan Heklan tulivuori. — Edellisenä kesänä oli Kyrre ollut matkalla Baltimoreen suomalaisella m/s Baltimorella, mutta Kööpenhaminassa sikäläinen poliisi hänet nappasi, eikä meille tänne ilmoitettu milloin herraa saisi kuulustella hänen toilauksistaan täällä.

Myöhemmät vaiheet Kyrren elämässä kuluivat mm. erään amerikkalaisen agentuuriliikkeen asiamiehenä Kööpenhaminassa. Tuolloin tapasi hänet entinen työtoveri Helvarilta, pyysi Kyrreä käymään Suomessa ja entisillä seikkailupaikoilla. Mainitsipa nti V:n sieltä Ruusulankadulta kyselleen haikeana. Mutta Kyrre ei koskaan palannut Suomeen, ei ollut asiaa. Täällä olisi vielä saattanut tuolloin olla voimia, jotka vihjeen saatuaan olisivat pistäneet Kyrren pussiin, tällä kertaa tuskin kuitenkaan Ratakadun Valpon hotelliin.

Mutta sitten, 28. 11. 1960 oli Suomenkin lehdissä Kööpenhaminasta välitetty uutinen, joka sai monen naisen kyynelehtimään tässä maassa. Mutta usea ukkomies oli onnellinen — kuten on aina, vaimonsa rakastajan kohdatessa vastoinkäymisiä.

»Radiovakoilija Kyrre tapettu Kööpenhaminassa» kertoivat uutiset ja jatkoivat seikkaperäisillä paljastuksilla. Kaikille yhteistä oli, että niissä kerrottiin ja vielä erikseen korostettiin korostamasta päästyäkin, että Kyrren tappoivat nuoret pojat, tai yksi heistä, joita Kyrre oli homomielessä lähennellyt.

Minä yksin ja kanssani kymmeniä tässä maassa on sitä mieltä, että Kyrre ei ollut ainakaan Suomessa ollessaan homo. Eri asia sitten, saattaako ihminen vielä hänen iässään, murhan tapahtuessa 47 vuotta, homoksi muuttua. Sen sanokoot lääkärit, mutta niin minä kuin yleistäen »kaikki» hänet Suomessa tunteneet lienevät toista mieltä.

Huomasitteko että edellä käytin sanaa m u r h a ?

Maailmassa on tehty kummallisempiakin murhia ja kätketty ne joko onnettomuuden, olosuhteiden tai muun kummallisuuden varjoon. Kyrren tapauksessa on enemmän kuin aiheellista kysyä: kuka murhautti hänet noilla teiniikäisillä?

Lapsia ei nykyisten pelisääntöjen mukaan saa käyttää mainonnassa, heitä ei saa käyttää esimerkiksi lehtiasiamiehinä, ei myymään mitään tuotetta. Heille ei saa myydä alkoholia, ei edes keskiolutta — mutta murhatoimiin heitä näyttää voivan yllyttää ja ymmärrettävästi myös palkata. Eivät hekään ilmaiseksi hanki omantunnonvaivoja, lastensuojeluviranomaisten harmeista puhumattakaan. Mutta huumenuoret olivat jo tuolloin, vuonna 1960 Tanskassa pitemmällä kuin esimerkiksi meillä nyt. Ei varmaan ollut konsti eikä mikään saada heidät Noutajan asiamiehiksi.

Miksi sitten juuri nuoret? Miksi ei joku täysikäinen ja -järkinen häntä surmannut?

Selitys on hyvin yksinkertainen.

Alaikäiset pääsivät ehdollisilla tuomioilla, tai ellei aivan, heille ei kuitenkaan lätkäisty yhtä kovaa kakkua kuin aikamiehelle olisi annettu. Mutta on tärkein tässä: Kyrre oli niin kova pala, että häntä ei olisi kukaan o m a a henkeään kunnioittava lähtenyt lainkaan tavoittelemaan. Yritys oli naamioitava ja se tehtiin, käyttämällä lapsia välikätenä.

Kuusitoista puukoniskua päätti Kyrren elämän. Ei heti, vaan hän ehti raahautua autoonsa, KA 32 753, tummanvihreä Volvo malli -66 joka oli pysäköity murhapaikan, kesäsiirtolamökin lähelle Ringvej 4 B:n kohdalle Valbyssä, Kööpenhaminassa.

Kuusitoista puukoniskua selittyy myös sillä, että toinen pojista yllätti Kyrren takaapäin, tämä kun ei lapsista osannut sentään moista ajatella, ja toinen kävi puukon kanssa töihin.

Tehtävän saaneena.

Tuhat tanskankruunua ja laaki.

Avasin huoneeni ikkunan ja näin Janin. Hän oli lähes alastomana lattialla jonkun ammattiyhdistyspomon kanssa.

PUHELINTYTTÖLIITON PERUSTAVA

●●● MINULLA on tässä muistikirja, johon olen merkinnyt mitä Floridassa tapahtui tuona viikonloppuna. Mutta en ole kertonut siinä kaikkea. Ensimmäinen merkintä esimerkiksi kuuluu: Ei seksiä. Vain liikeasioita. Äänestystulos 10—0. Se tarkoittaa, että äänestys oli yksimielinen, sillä meitä oli vain kymmenen paikalla. Ette kai luullut, etteivät puhelintytöt osaa pitää ajatuksiaan poissa seksistä? Jos niin ajattelette, olette väärässä. Jollei ole liikeälyä, ei pääse kipuamaan huippuluokan puhelintytöksi.

Muistikirjassa ei myöskään mainita, että hotelli aivan kuhisi miehiä. Useimmat olivat ilman seuralaista, mutta muutamilla oli vaimo mukanaan. He olivat rakennustyöläisten ammattiyhdistyksen kavereita, joilla oli kolmipäiväinen kokous Miamissa.

Ajatusten pitäminen poissa seksistä, kun paikka on täynnä yksinäisiä miehiä, ei ole mikään helppo asia. Aloin tajuta, kuinka vaikeata se oli, kun eräs oikein hyvännäköinen nuori nainen tarttui käteeni hotellin aulassa.

— Suokaa anteeksi, mutta tehän olette puhelintyttö, eikö totta? Tarvitsisin apuanne.

— Melkoinen tapa teillä onkin esittää avunpyyntönne, minä sanoin. Mutta nainen vain jatkoi.

— Huomaan sen kyllä ja olen pahoillani. Mutta haluaisin kysyä erästä asiaa seksistä. Tarkoitan, että en nauti siitä itse tarpeeksi. Enkä pysty tyydyttämään miestäni. Ja haluan tietää, kuinka voisin viehättää miehiä. Samalla lail-

Pian keskiyön jälkeen muutamat meistä kokoontuivat uima-altaalle. Ohjelma pääsi parhaaseen vauhtiin.

CYNTHIA MERCHANT JA ROBERT LAGUARDIA

KOKOUS

Meitä oli kokoontunut kymmenen alamme huippua pohtimaan yhteisiä ongelmiamme. Mutta samassa hotellissa pitivät kokoustaan myös muutamat miesten ammattiosastot.

la kun se . . . rouva, jonka kanssa näin teidät aikaisemmin. Se jolla oli avokaulainen puku. Kuinka hän saa miehet kiinnostumaan itsestään?

Päätäni pyörrytti. En voinut uskoa, mitä hän puhui noin vain. Mutta sitten järkeni alkoi jälleen toimia.

Nainen puhui Darlenesta. Tunsin kyllä kuvauksen.

— Rouva hyvä, minä sanoin, — olen hieman ymmälläni. Miksi kysytte noita asioita minulta ja miksi haluatte tietää ystävästäni?

— Haluaisin vain tietää, miksi mieheni piti häntä viehättävänä. Sillä olen melko varma, että he ovat tällä hetkellä yhdessä yläkerrassa ja . . .

Olin jo lähtenyt liikkeelle.

— Mutta hänenhän ei pitänyt, minulta pääsi. — Ei tämän viikonlopun aikana!

Mutta nainen tarttui minua käsivarteen.

— En haluaisi teidän pilaavan heidän yhdessäoloaan, hän sanoi. — En kerro teille missä huoneessa he ovat, jollette lupaa auttaa minua. Haluan olla parempi vaimo, mutta en oikein tiedä, mitä minun pitäisi tehdä.

Lupasin hänelle auttaa. Olisin luvannut mitä tahansa saadakseni tietää huoneen numeron. Mutta kysymys ei ollut vain Darlenesta. Myös Linda ja Sandy olivat ottaneet tilaisuudesta vaarin. Tullessani yläkertaan huomasin hermostuneelta vaikuttavan miesryhmän. Miehet polttelivat kai-

käännä

Hänen puseronsa oli niin avokaulainen, että oli helppo erottaa pehmeät, samettiset rinnat. Kaikki miehet katselivat häntä ja naiset olivat vihreinä kateudesta.

ken aikaa, kävelivät edes takaisin käytävässä ja yrittivät kaikin tavoin tappaa aikaa ennen pääsyään tyttöjen luo.

Juttu oli aivan mahdoton. Siinä minä seisoin, olin tuskin saapunut kaupunkiin ja jo nyt kiukuttelin kolmelle tytölle, jotka eivät kaikesta huolimatta olleet tehneet muuta kuin sitä samaa, mitä itse tein useita kertoja päivässä työaikanani. Sen lisäksi olin luvannut sille naiselle apua hänen seksuaalisissa pulmissaan, vaikka en edes tuntenut häntä. Sellaisia asioita on vaikea esittää kokouksen pöytäkirjassa.

Kokouksen pitäminen oli Jan Shayn keksintöä. Hän oli melkein kolmenkymmenen ja minä vain 23, mutta olin tuntenut hänet siitä asti kun olin kahdeksantoista. Meillä oli tapana tavata toisiamme pari kertaa vuodessa, ja joskus mukana oli myös muita tyttöjä, Vi tai Darlene tai joku muu. Tänä vuonna Jan päätti tehdä listan tytöistä, jotka kutsuttaisiin mukaan. Meitä oli kaikkiaan kymmenen. Jan oli sanonut, että pitäisimme oikean kokouksen ja sillä hyvä.

Tätä sanotaan maailman vanhimmaksi ammatiksi, mutta se on myös kovin muuttuvainen. Kun viranomaiset alkoivat sulkea hieromalaitoksia — niin kuin tänä vuonna tapahtui — on keksittävä jotakin uutta. Olisi myös neuvoteltava hinnoista ja kaikenlaisesta. Arvelimme, että jos kokoontuisimme pohtimaan asioita, voisimme ehkä saada asiat pysymään paremmin reilassa.

Kun ensimmäisen kerran menimme hotellin ruokasaliin kaikki yhdessä, oli se melkoinen näky. Huippuluokan puhelintytöt eivät nimittäin pukeudukaan kuin ketkä tahansa katunaiset. Me olimme kaikki sievästi ja hienosti pukeutuneita, ja muutamat tytöistä olivat todella kauniita. Vi Conyersilla, hienonnäköisellä mustalla tytöllä oli yllään lyhyt hame, joka jätti näkyviin hänen kauniit jalkansa. Hänen puseronsa oli niin avokaulainen, että oli helppo erottaa pehmeät, samettiset rinnat. Kaikki miehet katselivat häntä ja naiset olivat vihreinä kateudesta. Ja sitten Roz. Roz on yhtä laiha kuin Vi on muodokas. Mutta hänen vartalonsa on kuin tehty hienoja muotiluomuksia varten. Hänellä oli pitkä kaunis kukikas puku, joka oli lähes läpinäkyvä. Hänellä on pitkä musta tukka ja hän näyttää aivan pikkutytöltä. Keskustelu pysähteli pöydissä, joiden ohi hän kulki. Paikalla olivat myös Jan, Arlene, Linda ja Sandy ja Emily ja pari muuta tyttöä. Ja minä. Minä en ole kaunis, mutta sievä kylläkin.

Mutta kuuluin yhteen noiden tyttöjen kanssa, jotka aivan rehellisesti sanoen ovat luultavasti Yhdysvaltain menestyvimmät puhelintytöt. Minulla on iso paikka Losissa. Mutta se ei johdu pelkästään paikasta. Minä olen hyvä sängyssä. Osaksi siksi että minulla on kaunis vartalo, osaksi siksi että teen kovasti työtä, mutta ennen kaikkea siksi, että rakastan työtäni.

Mutta johto oli Jan Shayn käsissä. Se ei johtunut vain hänen iästään. Se oli jotakin muuta. Hänellä oli ollut tosi kova lapsuus. Hän oli elänyt ottolapsena monissa perheissä ja karannut kadulle jo 17-vuotiaana. Monet tytöt eivät olisi sieltä nousseet ikinä, mutta Jan teki sen. Hän oli aina oppimassa kaikkea ja yrittämässä parantaa asiakaspalveluaan. Muistan kuinka työskentelin hänen paikassaan. Se oli alussa hankalaa, ja suutuin erääseen kaveriin, koska hän oli liian kovakourainen. Mies alkoi karjua ja rähistä. Jan ilmestyi paikalle ja toimitti miehelle uuden tytön. Mutta hän ei antanut minulle potkuja. Selitti vain, että miehet tulivat sinne saadakseen osakseen hellyyttä — miten kovilta he sitten näyttivätkin — ja jollen tuntenut sitä, oli minun teeskenneltävä tuntevani sitä.

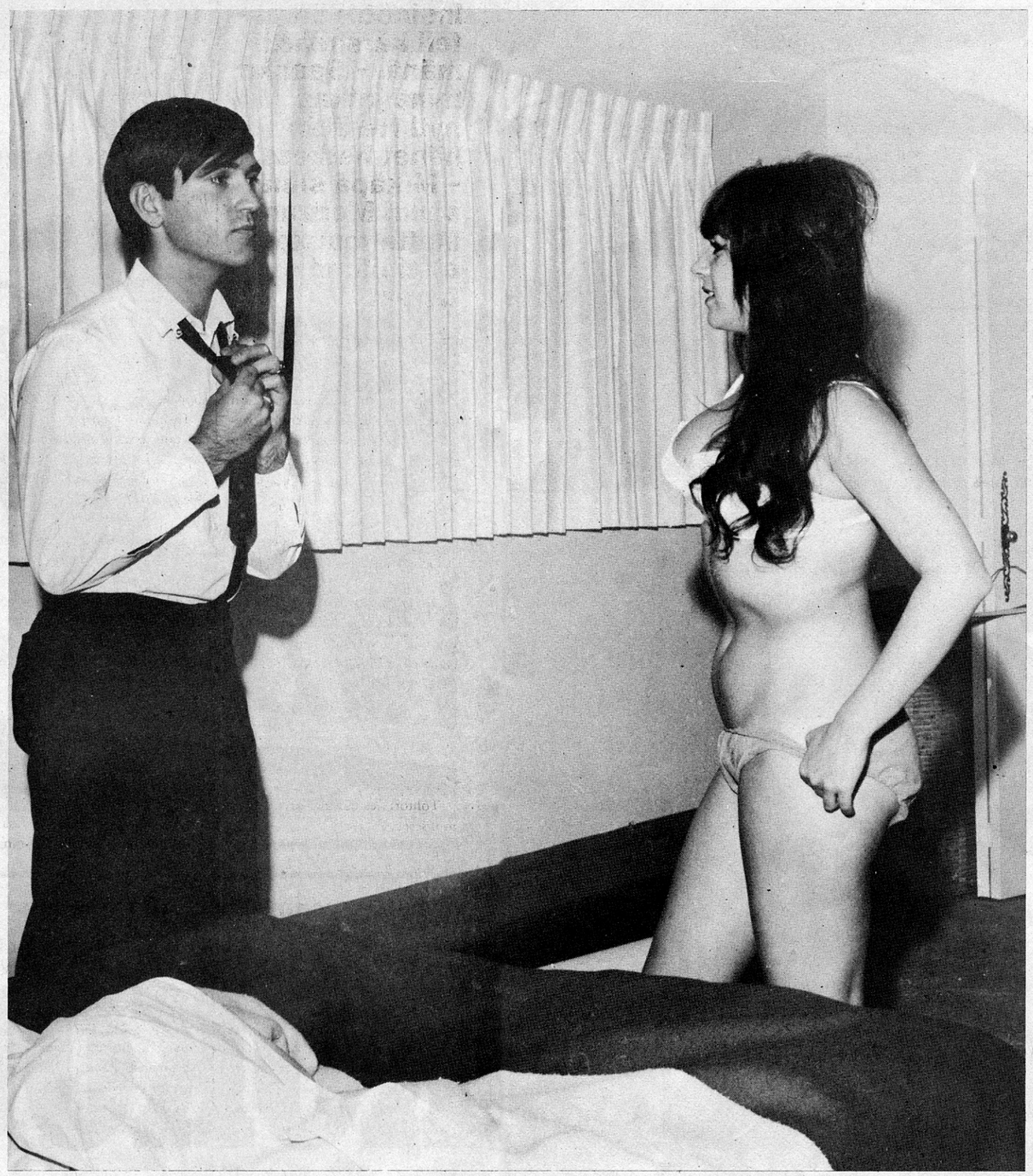

Ujon »ensikertalaisen» kanssa makaaminen oli meidän kaikkien mielestä yksi ammattimme jännittävimpiä kokemuksia.

Siellä me sitten istuimme pöydän ääressä. Olimme kaikki kokeneet suurin piirtein samanlaisia kohtaloita. Se oli oikeastaan aika mukavaa. Pystyimme todella keskustelemaan keskenämme. Laadimme ensimmäisenä iltana työjärjestyksen, jonka mukaan asiat oli kokouksen aikana hoidettava. Ja sitten kaikki lupasivat, että seksi ei kuuluisi ohjelmaan kokouksen aikana.

Eräs mielenkiintoinen asia tuli esille. Yksi tytöistä — en tuntenut häntä kovin hyvin, hän oli nimeltään Lee ja entinen lentoemäntä — esitti päätöslauselman, jonka hän halusi tehtäväksi tiettäväksi kaikille Amerikan puhelintytöille: ei enää »poikaystäviä»! Hän tarkoitti sillä miehiä, jotka kuvittelivat olevansa niin valloittavia, ettei heidän tarvitse maksaa mitään. Lee kertoi, että hänen kotipuolessaan Atlantassa järjestettiin paljon liikemiesten juhlia, joissa jotkut osanottajat sitten luulivat että tytöt jakelisivat myyntiartikkeliaan

Sivulle 53

Minun erikoisuutenani oli viaton »naapurin tyttö» -olemus.

Sandy ja Vi aloittivat juhlat toisena iltana osuttuaan yhteen kahden sähköalan miehen kanssa.

Kokouksemme vakavampaan puoleen — ja liittyen sen todelliseen tarkoitukseen — kuului siveyspoliisin ratsioiden välttämisen ongelma.

Gerald Hanley

VIIMEINEN SAFARI

He ryntäsivät etsimään suojaa — nähdessään näyn, josta moni ei ole jäänyt kertomaan: raivostuneen norsulauman silmittömän hyökkäyksen.

Viimeisen näytöksen pääosissa: Muller, Gilligan ja urosnorsu - ja jokainen vihasi toistaan leppymättömästi.

●●● HETI ensitapaamisesta lähtien he vihasivat toisiaan — Gilligan, valkoinen metsästäjä, englantilainen, ja Muller, rikas amerikkalainen.

Urosnorsu, jota he jäljittivät, oli ainoa olento, joka milloinkaan oli onnistunut pelästyttämään, jopa kauhistuttamaan Gilliganin. Hän oli juossut pakoon, kun norsu oli siepannut Prattin, hänen kumppaninsa, ja iskenyt tämän murskaksi kallioon. Siitä oli kaksitoista vuotta eikä Gilligan sen jälkeen ollut mennyt lähellekään norsuja, mutta juuri nyt hän tarvitsi jokaisen lantin, jonka pystyi hankkimaan, ja siksi hän oli suostunut lähtemään Mullerin kanssa norsua jäljittämään.

Aurinko oli jo korkealla afrikkalaisen savannin yllä, kun Muller ajoi leiriin. Chongu, Gilliganin alkuasukasopas seisoi auton astinlaudalla.

— Olipa jo aikakin ilmestyä, Gilligan huusi nousten kyyrystä maastoautonsa vierestä. Hän oli tarkastanut sen renkaita. — Olen odottanut tuntikausia.

— Maistuisiko pieni aamupala? huusi Muller vastaan. Hän nousi autostaan. Gilligan muljautti häneen niin pahantuulisesti, että Muller epäröi hetken ennen kuin ojensi kätensä tervehdykseen.

— Minä olen Muller, hän sanoi.

— Sitä arvelinkin, Gilligan kivahti. Hänen ruskeaksi paahtu-

KÄÄNNÄ

Nyt kaikki likoon, senkin äpärä, Gilliganin aivot takoivat. Kaikki likoon. Kaikki likoon. Hän on loppu. Piipussa.

neessa rinnassaan rehotti punertavan harmaa karvoitus. — Minä olen Gilligan. Kun esittelystä nyt on selviydytty, niin tuossa kannussa on tilkka teetä jäljellä. Kulattakaa se äkkiä alas. Meillä on pirun pitkä matka edessä, hyvä herra, ja se on rankkaa maastoa. Sanoitte kirjeessä, että teillä on kaksi viikkoa aikaa. Tarvitsette sen hyvin tarkkaan, jos tahdotte norsunne. Juokaa teenne. Minä odotan sen aikaa.

— Hetkinen vain . . ., aloitti Muller hymyillen, mutta silmissä suuttumus.

— Kuulkaa, jatkoi Gilligan tylysti. — Tämä ei ole mikään huviretki, vaan rankka urakka. Minä olen päällikkö. Minun vastuullani on, että pääsette sinne ja takaisin ja että löydätte erikoisnorsunne. Hyvä — olen odottanut monta tuntia. Meidän olisi pitänyt lähteä liikkeelle paljon ennen sarastusta. Juokaa nyt teenne ja seuratkaa minua. Pysykää poissa pölypilvestäni. Ensimmäiset kolmesataa kilometriä pöly on pirullinen.

Gilligan oli odottanut tapaavansa lihavamman, siloisemman, kirjurimaisemman amerikkalaisen. Mutta tämä olikin kookas, kovan näköinen, vankka mies, jolla oli leveät hartiat ja isot kourat. He silmäilivät toisiaan arvostelevasti.

— Kuulkaa itse, sanoi Muller. — En ole mikään kakara. Painukaa te matkaan. Minä syön aamiaista. Mikään ei estä minua syömästä aamiaista silloin, kun haluan. Ei mikään. Lähtekää te matkaan, minä tulen perässä.

Sitä Gilligan ei ollut odottanut. Hän epäröi kotvan ennen kuin jatkoi: — Tällaisessa maassa on paras pysyä lähellä toisiaan. Juokaa tee, ette te nälkään kuole. Saatte syödä myöhemmin, kun pysähdytään. Nyt on aika tiukalla, jos tahdotte sen norsunne.

Muller oli kuitenkin tehnyt päätöksensä eikä sitä horjuttanut mikään. Hän halusi aamiaisensa — tai halusi näyttää Gilliganille, kuka käski. Hän kehotti Gilliganía lähtemään ja lupasi ajaa tämän kiinni.

— Olkoon menneeksi, sanoi Gilligan siniset silmät salamoiden.

— Kuten tahdotte. Mutta aika on vähissä, mister. Nyt emme ole Amerikassa . . .

— Alkakaa te painua vain. Ja jäähdytelkää tunteitanne! Minä en siedä tuota lajia enempää. Onko sovittu?

— En halua riitaa, sanoi Gilligan uhkaavasti. — En pidä riitelemisestä. Haluatte aamiaisenne. Hyvä on. Syökää se. Mutta emme voi jatkuvasti tehdä näin. Minun on etsittävä teille norsunne ja toimitettava teidät takaisin kahdessa viikossa. Tämä ei ole mikään helvetin riistansuojelualue puistovahteineen ja ravintoloineen. Syökää murkinanne. Minä lähden matkaan.

Muller katseli, kuinka hänen autonsa katosi pensastasangolle jättäen jälkeensä paksun pölypilven. Hänen huulensa puristuivat ohueksi viivaksi.

— Mies on hullu, hän mutisi itsekseen. — Se on pantava köysiin ennen pitkää. Mutta minua ei kohdella tällä lailla, ei piru vieköön.

Hän tunsi käristyvän pekonin tuoksun. Hänen kokkinsa oli pitänyt kiirettä huomattuaan aamiaisen aiheuttaneen riidan miesten välillä.

Mitä enemmän Muller pohti merkillistä kohtausta Gilliganin kanssa, kahden miehen ensimmäistä tapaamista erämaassa, sitä vihaisemmaksi hän tuli. Sitä paitsi hän oli väsynyt ja unen tarpeessa. Mutta hänelle oli heitetty haaste. — Emme ole Amerikassa nyt . . . Hän toisti itsekseen nuo sanat ja hillitsi kiukkunsa.

Ristiriita ja kamppailu noiden kahden miehen välillä oli kärjistynyt ja kiristynyt sen jälkeen, kun heidän oli ollut jätettävä autot ja jatkettava matkaa jalan. Kumpikaan ei halunnut antaa toiselle yliotetta. Lopulta Muller oli haastanut Gilliganin pitkälle marssille siihen leiriin, jonka Chongu oli edeltä käsin kiirehtinyt pystyttämään kauas norsualueelle ja jota kohti Gavai, vanha alkuasukas, oli johdattanut heitä sen jälkeen, kun he ensin olivat tehneet turhan retken vanhoja jälkiä seuraten. Tavallisesti sellaiseen marssiin kului puolitoista päivää. Muller oli ehdottanut, että kuljettaisiin se pikamarssina yhdessä päivässä.

Oli jo myöhäinen ilta, kun Muller vihdoin näki Chongun leiritulen kiiluvan punertavana hyvin etäällä. Silloin Mullerin tahdonvoimakin alkoi luhistua. Hän lysähti polvilleen ja höpötti sekavia. Hän saattoi erottaa Gilliganin askelten äänen vähän edempää. Gilligan oli kuullut Mullerin kaatuvan ja se oli aiheuttanut hänelle miltei aistein tunnettavaa nautintoa. Gilligan oli tiuhentanut tahtia. Vähän myöhemmin hän oli kuullut Mullerin taas raahustavan takanaan, huohottaen, läähättäen. Kuin piesty elukka.

'Nyt kaikki likoon, senkin äpärä,' Gilliganin aivot takoivat. 'Kaikki likoon. Kaikki likoon. Hän on loppu. Piipussa.'

Sitten hän kuuli Mullerin kompastuvan taas, mutta ei piitannut siitä. Hänen olisi pitänyt mennä tämän luo tai ainakin odottaa. Mutta hän ei tehnyt kumpaakaan, ei voinut. Chongun leirituli oli kahdeksan tai kymmenen kilometrin päässä vielä. 'Eteenpäin. Eteenpäin. Olet melkein lopussa itsekin. Jos pysähdyt, et enää pysty jatkamaan. Jos hellität, kaadut etkä enää jaksa nousta. Siis eteenpäin. Eteenpäin, vanha veikko.'

Muller oli pystyssä taas. Gilligan kuuli hänen huohotuksensa ja sekavan lörpötyksensä.

— Sinä kaaduit, Muller! Gilligan huusi kimeästi. — Älä yritä salata sitä. Sinä kaaduit. Kuulin sen!

Muller ei pysynyt hänen vauhdissaan. Hän kuuli huohotuksen jäävän kauemmaksi taakse. Gilligan karjui kehotuksia itselleen: — Paina päälle, poika! Kovempaa. Kovempaa. Älä hellitä, Jack! Vaikka kuolisit, niin marssi eteenpäin. Paina päälle, poika!

Gilligan kiljui käheällä äänellä niin kovaa, että Chongu erotti hänen huutonsa sinne, missä seisoi nuotion vierellä kukkulalla.

Äkkiä Gilligan huomasi olevansa nelinkontin maassa tajuamatta, kuinka oli siihen joutunut. Tuska aaltoili läpi hänen koko ruumiinsa. Se alkoi jaloista, jotka olivat kuin tulessa. Ylös. Ylös. Hän kuuli kompuroivien askelten lähestyvän. Gilligan ponnisti ja sai kohottaudutuksi toisen polvensa varaan. Hän tuki itseään luodikkoonsa ja alkoi vääntäytyä sen avulla jaloilleen. Muller ilmestyi näkyviin. Muller läähätti niin kuuluvasti, että Gilliganin oli käännyttävä katsomaan. Sitten hän kiskaisi karjaisten itsensä pystyyn ja hymyili uupuneesti. Muller tuijotti häntä silmin, jotka olivat kuin mielipuolella.

— Sinä kaaduit, Muller! Gilligan huusi syyttävästi haluten osoittaa, että hän tiesi. Muller kääntyi ja haukkoi henkeään. — Niin sinäkin. Näin sen. Tasoissa. Ollaan tasoissa. Sitten Muller hoippui eteenpäin. Gilligan ponnisti kaiken voimansa, koko tahtonsa ja pääsi liikkeelle. Hetken päästä hän tavoitti vanhan rytminsä. Hän saavutti Mullerin ja nauroi niin että savanni raikui. Muller katsoi häntä tylsästi.

— Mikä . . . hauskaa? Muller sai sanotuksi.

— Hauskaako? vastasi Gilligan käheästi. — Sinun ei olisi pitänyt ryhtyä tähän, äpärä. En olisi saanut antaa sinun.

Gilligan tunsi uupumuksen jokaikisessä lihaksessaan. Hän tiesi antaneensa itselleen musertavan iskun sinä päivänä. Ensi kerran hän oli tuntenut olevansa vanha. Hän oli karkoittanut sen tuntemuksen ja piiskannut itsensä eteenpäin. Nyt hän oli niin turta, ettei enää tuntenut elimistön lähettämiä varoitusmerkkejä. Jos hän nyt kaatuisi, hän ei nousisi siitä ikinä. Hän oli viidenkymmenenseitsemän ja tunsi itsensä paljon, paljon vanhemmaksi.

Muller ei vastannut enää, ei jaksanut enää käyttää keuhkojaan muuhun kuin läähättämiseen. Hän alkoi jäädä jälkeen Gilliganista. Hän tiesi, ettei tavoittaisi tätä enää. Ainoa toivo oli siinä, että Gilligan kaatuisi vielä ennen Chongun leiriä eikä jaksaisi nousta.

Sitten Jama, aseenkantaja, tuli kantaen kahta kivääriä, yhtä kummallakin olalla. Aganaza oli suistunut suulleen kaksi tuntia sitten, ja muut kantajat viruivat kuka suullaan kuka selällään mailien päässä savannilla. Jama tuli pitkin kevein askelin valkoinen turbaani hohtaen kuutamossa. Hän saavutti Mullerin.

— Oletko kunnossa, bwana? hän kysyi.

— Olen kunnossa, sanoinhan jo! Muller karjui. — Lakkaa kyselemästä, piru vie! Hän jäi jälkeen Jamasta, ei nähnyt tätä enää, sai notkahtelevat polvensa kuriin ja jatkoi laahustamista katse kiinnittyneenä kukkulalla hehkuvaan tuleen.

Jama jatkoi kevyttä menoaan ja tavoitti Gilliganin siinä, missä alkoi pitkä loiva rinne, joka vei kukkulan laelle.

— Anna minulle kivääri, bwana, hän sanoi melkein käskevästi ja ojensi kätensä. — Sinä ja toinen bwana, te olette väsyneitä.

— Onko toisella bwanalla ki-

Sitten Muller ilmestyi nuotion valokehään kasvot vääristyneinä. Hän pysähtyi ja kaatui heti niille jalansijoilleen. Hän oli aikonut istuutua, mutta keikahtikin selälleen loppuunajettuna, kivääri yhä selässä.

väärinsä? Gilligan älähti hampaitten raosta. — Mitä? Onko?

— On. Toisella bwanalla on kivääri, Jama vastasi.

— Painu sitten tiehesi! Tiehesi! Gilligan huusi. Jaman hyvävoimaisuus oli loukkaus hänelle, hän ei halunnut nähdä sitä. Hän mulkoili Jamaa syyttävästi. — Tiehesi! Painu tiehesi!

Kiroten äänettömästi omalla kielellään Jama nousi rinnettä ylös kuin gaselli jättäen Gilliganin kauas taakseen. Hänellä oli käsissään kantamus, jonka hän oli ottanut Aganazan taakasta: kattila, teepussi, säilykemaitoa, sokeria ja kaksi emalimukia. Hän katosi muutamassa sekunnissa Gilliganin näkyvistä.

Puoli tuntia myöhemmin Chongu näki Gilliganin tulevan ja suistuvan maahan nuotion viereen. Kivääri luiskahti hänen olaltaan. Kuin olento, joka haluaa vetäytyä yksinäisyyteen kuolemaan, Gilligan ryömi pois nuotion valosta ja retkahti sitten tajuttomana mahalleen.

Jama, joka piti silmällä vesikattilaa, vilkaisi huolestuneen näköisenä Chonguun ja sanoi: — Näitkö? Minähän sanoin. Ne ovat ajaneet toisiaan aamunkoitosta saakka ja tämä voitti, mutta katso nyt häntä.

Chongu naurahti, ja Jama hymyili hänelle. — Ainakin he ovat miehiä, Jama sanoi, — eivätkä sellaisia kuin nuo orjat. Orjat kellistyivät kumoon yksi kerrallaan, vikisten ja vinkuen. Jopa suuri Aganazakin, joka on heidän päällysmiehensä ja jota bwana Gilligan pitää arvossa, makasi maassa itkien kuin nainen. Anna tämä tee bwanalle. Jos hän elää.

He nauroivat taas, ja Chongu meni Gilliganin luo teemuki kädessä, mutta Gilliganilta oli teeaika siltä päivältä ohi. Chongu käänsi hänet selälleen ja kaatoi teetä hänen suuhunsa maistettuaan ensin, ettei se ollut liian kuumaa. Juoma valui Gilliganin kurkusta alas, mutta hän ei avannut silmiään. Chongu oli huolissaan, sillä hän oli syvästi kiintynyt isäntäänsä.

Sitten Muller ilmestyi nuotion valokehään kasvot vääristyneinä. Hän pysähtyi ja kaatui heti niille jalansijoilleen. Hän oli aikonut istuutua, mutta keikahtikin selälleen loppuunajettuna, kivääri yhä selässä. Jama ja Chongu virnistivät toisilleen.

— Anna hänelle teetä, sanoi Jama.

— Minun bwanani voitti, sanoi Chongu katsoen ihailevasti Gilliganiin.

— Ei. *Minä* voitin, sanoi Jama. — Minä voitin.

— Se ei ole sama asia, Chongu vastasi. — Musta mies voittaa aina ennen pitkää valkoisen. Me olemme omassa maassamme. Minä puhun vain valkoisista. Minun bwanani voitti.

— *Minä* voitin! Jama hypähti pystyyn käsi nyrkissä rinnalla. — Anna nyt toisellekin teetä. Sitten sinun on mentävä etsimään muita, orjia, tai syntyy todella vaikeuksia, kun nuo hupsut heräävät ja haluavat ruokaansa ja vuoteitansa ja muuta tavaraansa.

— Niin, sanoi Chongu nyökäten. Leirivarusteet olivat tärkeämpiä kuin mikään muu. Hän kutsui Gavaita. — Tulehan mukaan, vanha mies. Meillä on tekemistä.

Vasta seuraavana iltapäivänä he näkivät norsut, odottamatta, ja painuivat heti mataliksi. Muller tuli Gilliganin takana. He makasivat ääneti kuivassa harmahtavassa ruohossa katseet kohdistettuina isoihin eläimiin, jotka seisoivat aukealla paikalla noin neljänsadan metrin päässä. Muller kaivoi kiikarinsa esiin ja tarkasteli isompaa urosta. — Jeesus, hän kuiskasi. — Se on kuin tankki. Isompikin. Mitkä syöksyhampaat! Toinenkin on iso, mutta ei silti näytä miltään tämän rinnalla. Voi veljet, tuskin maltan odottaa.

— Odotettava on, sanoi Gilligan ja ojensi kätensä käyttääkseen vuorostaan kiikaria. Hänen oli säädettävä ne uudelleen; hän oli tyytyväinen huomatessaan, että Muller oli häntä heikkonäköisempi.

— Tarvitsette sarvisankaiset silmälasit, ja tiedätte sen itsekin, Muller. Teillä on heikko näkö.

— Senkin vanha äpärä! ärähti Muller harmistuneena huomautuksesta. — Mutta totta se on. Minulla on heikko näkö, mutta en halua laseja. Turhamaisuutta. Te olette ovela vanha kettu, teiltä ei jää mikään huomaamatta.

Gilligan hymyili.

— Huomasin jo kauan sitten, että teillä on heikko näkö, hän sanoi. — Sen huomaa siitä, millä lailla mies katsellee kaukana olevaa kohdetta. Te melkein ummistatte silmänne.

— Mutta ammun silti hyvin, vai mitä?

— Ette yhtään hullummin. Kun ottaa huomioon heikon näkönne.

Gilligan kutsui Chongua, joka makasi edempänä Gavain kanssa.

— Pysytelkää hiljaa siellä. Missä Jama on?

— Täällä, kuului Jaman ääni heinikosta heidän oikealta puoleltaan.

Gilligan kasteli sormensa ja kohotti sen päästäkseen selville, mistä suunnasta tuuli. Varmuuden vuoksi hän heitti vielä kourallisen kuivaa ruohoa ilmaan. — Tuonne päin, hän sanoi. — Kierrämme tuota kautta ja lähestymme niitä puiden suojassa. Valmis?

— Valmis, sanoi Muller nousten ylös. He lähtivät kaikki äänettömästi kulkemaan vasemmalle kohti piikkipuumetsikköä.

Heillä oli noin puolentoista kilometrin matka sinne, mistä he Gilliganin arvion mukaan voisivat rauhassa lähestyä norsuja. Hän ja Chogu ja Gavai tarkkailivat levottomina tuulen suuntaa, sillä se oli erehdyttävä.

— Minä haluan ottaa sen ison uroksen, Gilligan kuiskasi Mullerille ja hämmästyi nähdessään tämän rajun päänpudistuksen. — Ei, sanoi Muller. — Se on minun. Minun on itse saatava nitistää se vintiö. Valitan, kaveri. Iso äijä on minun.

— Ei, sähähti Gilligan. — Minä tahdon sen. Minulla on pätevät syyt. Tiedätte ne hyvin. Juuri tuo tappoi ystäväni Prattin. Te saatte tuon toisen. Iso on minun.

Muller pysähtyi. — Nyt ei ole oikea hetki kinastella teidän päähänpinttymistänne, Gilligan. Iso otus on minun, minä tahdon sen. Minä maksan tämän lystin. Olen tullut pitkän matkan takaa, ja minä tahdon tuon ison. Siitä ei keskustella enää, piru vie.

— Katsokaa, kuiskasi Chongu valkoisille miehille ja osoitti sormellaan norsulaumaa, joka oli parinsadan metrin päässä noista kahdesta uroksesta. Niitä oli ainakin yli viisikymmentä.

— Jeesus, mikä näky! mutisi Muller. — Tuon näkemisestä maksaisi mitä tahansa!

Muller oli kuin lumoutunut. Hänen silmänsä hehkuivat ja hänen kätensä alkoivat vapista.

Gilligan murjotti Mullerin kanssa käymänsä kinan takia. Hän halusi tappaa ison uroksen. Hänen täytyi saada se. Hän ei voisi palata tältä retkeltä, ellei olisi tehnyt sitä. Ja silloin hänelle valkeni, että juuri tästä syystä hän oli suostunut ottamaan Mullerin asiakkaakseen, joka maksaisi kulut. Mullerille mikä tahansa norsu oli norsu. Mutta tämä iso uros, jonka veriset syöksyhampaat hän oli niin usein nähnyt painajaisunissaan, kuului hänelle. Hän oli halunnut vuosikaudet palata takaisin tänne, missä eli hänen pahin vihollisensa — pelko.

Kun Muller taas kääntyi hänen puoleensa, Gilligan sanoi: — Minun on pakko kaataa se iso uros.

— Piru vieköön, Muller tiuskaisi. — Piru teidät periköön. Aiotte jymäyttää minua. Ja juuri nyt teidän pitää ruveta inttämään, kun olemme valmiit . . .

— Bwana, sanoi Chongu. — Norsut lähtevät.

— Siinä näette, senkin hullu äpärä! Mullerin äänessä oli raivoa ja pettymystä. Hän lähti juoksemaan aukean yli. Afrikkalaiset nousivat myös ja syöksyivät hänen peräänsä. Punertavien ja harmaiden kolossien vyörynä lauma kulki kohti etäällä näkyvää metsää. Molemmat isot urokset seurasivat lauman kannoilla. Gilligan nousi myös ja juoksi Mullerin perään. Häpeä ja suuttumus valtasivat hänen mielensä. Hän ei enää ollut varma, miksi oli tullut tänne aavikolle. Amerikkalainenhan tätä oli halunnut, oli matkustanut toiselta puolen maapalloa upottaakseen metallinpalasen tiettyyn eläimeen ja juoksi nyt sen perässä.

Chongu pysähtyi odottamaan Gilligania. — Bwana, hän sanoi. — Ne eivät ole vainunneet meitä. Ne eivät ole peloissaan. Ne vain siirtyvät toiseen paikkaan. Mutta jos toinen bwana juoksee liian lähelle niitä, ne vainuavat meidät.

— Niin, sanoi Gilligan. — Toinen bwana on *m'geni* eikä tunne näitä asioita. Ei malta odottaa. Hän kääntyi katsomaan ja näki Mullerin polvistuneen ja ottaneen 12-millisen kivääränsä olalta. Molemmat isot urokset olivat pysähtyneet noin viidensadan metrin päähän, ja Muller tuijotti isompaa kuin hypnotisoituna. Gilligan juoksi Mullerin luo. — Mitä pirua te aiotte? hän tiukkasi. — Aiotteko ampua täältä saakka? Ne ovat puolen kilometrin päässä, senkin hullu!

KÄÄNNÄ

Satoja tonneja raivon vallassa vyöryvää norsunlihaa sai maan tärisemään heidän allaan. Hän kuuli Mullerin tukahtuneet huudot: - Ei, ei, ei!

Muller loi vihaa uhkuvan katseen Gilliganiin.

— Jos vielä kerran puhutte minulle tuohon tapaan, Gilligan, niin tapan teidät, hän sanoi. — Tukkikaa kitanne, niin teette minulle suuren palveluksen.

Gilliganin kasvoille nousi hymy, hän alkoi täristä hiljaisesta, pidätetystä naurusta.

— Hyvä on, hän sanoi viimein. — Hyvä on. Pysykää kylmänä tai tuo pyssy laukeaa kourissanne. Olkoon menneeksi, ampukaa se iso peijakas. Se on teidän. Minä varmistan taustalta. Mutta te kai ette tahdo neuvoja minulta, vai mitä? Tiedätte kaiken. Tiedätte täsmälleen, mitä on tehtävä. Ette halua minun ohjeitani. Pitääkö paikkansa?

— Pitää. Tiedän, mitä on tehtävä, mihin on tähdättävä. Muller ojensi kätensä. — Tiedän, että te himoitsette tuota isoa, Gilligan. Kiitos. Paiskataan kättä ja unohdetaan menneet.

Gilligan tarttui vastahakoisesti hänen ojennettuun käteensä ja ravisti sitä. Muller nousi.

— Tuuli on sopiva, bwana, sanoi Chongu.

— Hienoa. Olen takananne, Muller, Gilligan sanoi. — Se on teidän. He vilkaisivat toisiinsa.

— Näytän teille vähän ampumataitoa, Gilligan, Muller sanoi.

— Näyttäkää tuolle urokselle, älkää minulle.

He alkoivat varovasti lähestyä uroksia. Kolmesataa metriä. Kaksisataa. Muller painui syvään kyyryyn ja eteni yhä varovammin ja hitaammin. Gilliganin takana tuli Jama pureskellen ruohonkortta, 9-millinen olallaan. Gavai syöksähteli kuin musta kärpänen pensaikossa Gillianista oikealle. Ja taaimpana tuli Chongu pitkä keihäs kädessä, katse hievahtamatta isoon urokseen kohdistettuna. Muller pysähtyi. Kaikki pysähtyivät.

Muller vilkaisi Gilliganiin, ja tämä nyökkäsi. Muller polvistui ja kohotti kivääriin tähtäysasentoon, perä olkaa vasten. Ja juuri silloin iso norsu kääntyi tyynesti ja hölkytteli pois.

Gilligan oli pidätellyt henkeään, nyt hän antoi sen purkautua pitkänä sihahduksena. Muller puri huultaan ja katsoi häneen. Iso norsu-uros pysähtyi ja alkoi riipiä lehtiä hoikasta puusta. Se oli taas noin sadan metrin päässä. Muller lähti varovasti liikkeelle jälleen. Gilligan ja muut seurasivat. Iso norsu kääntyi heihin päin. Se oli viekkaan näköinen: aivan kuin olisi tiennyt Gilliganin vihdoin tulleen takaisin. Gilligania värisytti. Hänestä tuntui kuin olisi iso eläin tuijottanut juuri häntä ja kysynyt katseellaan: — Ahaa, nytkö siis olet tullut?

'Mikset jo ammu?' tuskitteli Gilligan mielessään katsellen Mulleria, joka oli polvistunut ja tuijotti norsua. Muut seisoivat patsaiksi jähmettyneinä väreilevässä kuumuudessa. Gavai tuossa, Chongu tuolla. Ja Jama, huolettomasti ruohonkortta pureskellen. Viimein Muller kohotti aseensa ja tähtäsi kauan.

Tuntikausia tuntui kuluvan äänettömyyden vallitessa.

— Näyttäkää nyt herran tähden jo sitä ampumataitoanne, Gilligan kuiskasi. — Mikä piru teitä vaivaa?

Laukaus kajahti kuin äkillinen salamanisku laakeaan kallioon. Järeän luodin hirvittävästä voimasta valtaisa, kuivuneen mudan tahrima urosnorsu tärähti ja kallistui taaksepäin sen jykevien pylväsmäisten jalkojen alkaessa vapista. Nuori uros näytti pillastuvan.

— Se kaatuu! Se kaatuu! karjui Muller hakaten nyrkillään hiekkaa. Hänen silmänsä olivat laajenneet, huulet vetäytyneet taakse paljastaen valkoiset hampaat. Hänen kasvojaan pitkin virtasi hiki. Gilligan näki ison uroksen jalkojen hitaasti antavan periksi, mutta sitten hänen huomionsa keskittyi kokonaan, kauhistuen, norsulaumaan, joka tiiviinä rykelmänä oli lähtenyt laukkaamaan kohti Mulleria ja häntä. Se oli enää parinsadan metrin päässä, ja oikealta tuli nelistäen nuori uros, joka oli lopettanut silmittömän edestakaisen ryntäilyn ja näytti tietävän, mistä oli tullut se pamaus, joka oli iskenyt sen kumppaniin ja ystävään.

— Varokaa! Muller, varokaa! kiljui Gilligan. Samalla hän näki ison uroksen lysähtävän polvilleen ja sen kolossaalisen pään painuvan maata kohti kuin mahtavien syöksyhampaiden painosta.

— Ette osunut oikeaan paikkaan! Gilligan huusi. — Varokaa. Maahan! Maahan, senkin hölmö! Viimein Muller näytti tajuavan, mitä oli tulossa. — Jeesus! hän karjaisi. — Katsokaa! Ja sitten hän heittäytyi maahan. Gilligan teki samoin.

Vaisto pikemminkin kuin varmuus oli sanonut Gilliganille, ettei Mullerin luoti ollut osunut oikeaan kohtaan. Ison uroksen jyhkeässä päässä olivat pienenpienet aivot vahingoittumattomat. 12-millisen luodin suunnaton iskuvoima oli jysäyttänyt ison uroksen tajuttomaksi.

Satoja tonneja raivon vallassa vyöryvää norsunlihaa sai maan tärisemään heidän allaan. Gilligan peitti päänsä käsillään ja odotti raskaan pylväsmäisen jalan musertavaa iskua. Hän kuuli Mullerin tukahtuneet huudot: — Ei, ei, ei! Ei ollut muuta tehtävissä kuin maata liikkumatta ja odottaa tulevansa poljetuksi läjään tai lävistetyksi syöksyhampailla ja paiskatuksi ilmaan. Gilligan kuuli oman vinkuvan hengityksensä ja samassa lauma nelisti hänen ohitseen molemmilta puolilta jättäen hänet vahingoittumattomaksi, eläväksi. Hiki oli pursunut hänen jokaisesta huokosestaan ja peittänyt hänen koko ruumiinsa. Se muuttui kylmäksi, kun hän kuuli lauman kääntyvän jonkin matkan päässä takanaan. Kohottaessaan varovasti päätään hän näki Mullerin nousevan punertavan pölyn keskeltä.

— Maahan, senkin hullu! Maahan! huusi Gilligan, ja Muller heittäytyi mahalleen, sillä lauma tuli maata vavistaen, toitottaen, uudestaan. Norsut olivat silmittömän raivon vallassa. Lauma nelisti jälleen heidän ylitseen, ja tällä kertaa Gilligan kuuli oman äänensä höpöttävän rukousta. Maa notkahteli hänen allaan, kun yksi norsuista laukkasi ohi niin läheltä, että sen jalat jysähtivät maahan vain muutaman sentin päässä hänestä. Hän tunsi olevansa pyörtymisen partaalla, mutta tiesi selvinneensä hengissä. — Älä nouse, Muller! hän huusi. — Pysy matalana! Maa vavahteli ja notkui yhä, kun norsulauma tungeksi kaatuneen uroksen ympärillä.

Gilligan haukkoi henkeään, odotti lauman tulevan taas uudestaan. Hän ei halunnut katsoa niitä. Hän halusi vain kuulla, kun ne menisivät pois.

Hän oli veltto ja tärisi kauttaaltaan. Vihdoin töminä tuntui etääntyvän. Hetken odotettuaan Gilligan kohotti varovasti päätään. Lauma oli poissa. Metsikössä näkyi useita norsuja liikkumassa poispäin. Tasanko oli tyhjä. Myös iso vanha uros oli poissa!

— Se on mennyt! Gilligan huusi. — Iso uros on mennyt lauman mukana!

Muller nousi hitaasti kasvot harmaankalpeina ja tuijotti häneen silmät laajenneina.

— Mikä on mennyt? Muller kysyi typerästi ja yritti saada virnistyksen kasvoilleen. — Näytätte järkyttyneeltä, Gilligan.

— Iso uros! kivahti Gilligan. — Teidänhän piti ampua se! Onko se ammuttu? Missä se sitten on?

Jama tuli juosten heidän luokseen.

— Ne ottivat sen! Nostivat maasta. Veivät mukanaan. Jama huohotti hengästymisestä ja jännityksestä.

— Missä Chongu on? kysyi Gilligan.

— Hiiteen Chongu! ärähti Muller. — Missä minun norsuni on? Missä pirussa se on?

Jama selitti nähneensä, kuinka lauma toisen hyökkäyksensä jälkeen oli kerääntynyt ison norsun ympärille. Hän kertoi, että monta norsua oli ollut nostamassa isoa urosta jaloilleen ja sitten ne olivat kannattaneet sitä ja vieneet sen mukanaan.

— Valehtelet! tiuskaisi Gilligan, vaikka olikin kerran eräältä vanhalta norsunmetsästäjältä kuullut sellaista tapahtuneen. — Kuinka monta niitä oli nostamassa? Älä piru vie valehtele minulle tai isken kallosi mäsäksi.

Hänen ei auttanut muu kuin uskoa Jamaa, kun hän yhdessä Mullerin kanssa meni kohtaan, missä iso norsu oli ollut. Siinä oli kahden puolen maassa monia syöksyhampaiden jälkiä osoittamassa, että norsut olivat työntäneet hampaansa ison uroksen alle ja kohottaneet sen pystyyn. Jama alkoi uudelleen selittää, mitä oli nähnyt.

— Mene, ärähti Gilligan. — Mene katsomaan, missä ovat Chongu ja se pikkumies jousineen ja nuolineen. Mene.

Hetken kuluttua Jama palasi juosten ja ilmoitti, että Chongu oli kuollut.

— Jeesus, sanoi Muller. — Chonguko? Kuollut?

— Mennään katsomaan, sanoi Gilligan.

Chongu oli punertavan ruskea läiskä maassa, ja läiskän reunasta kohosi hänen pörröinen tukkansa verisenä kuin jokin outo kasvi.

- Norsu on kuollut, sanoi Jama. - Katso, bwana, tämä on sen verta. Gilligan raotti silmiään ja näki että Jama oli yltä päältä veren peitossa.

Gilligan tunsi kuristavan vanteen kurkkunsa ympärillä. Hänen silmiinsä kohosi kyyneleitä ja hän kääntyi pois.

— Entä missä on se pikkumies? kysyi Muller Jamalta. — Metsästäjä? Näitkö häntä?

— Mennyt, sanoi Jama. — Juossut pois.

Pyörähtäen ympäri Muller huusi Gilliganille: — Meidän on paras lähteä heti, jos haluamme saada sen uroksen. Minä en luovu siitä. Aion ottaa sen.

— Huomenna, sanoi Gilligan.

— Ei, ei huomenna, Muller karjaisi. Hän tuli Gilliganin luo, ja Jama seurasi. — Ottakaa viskiryyppy ja sitten lähdetään. Minä saan sen uroksen vaikka sinun olisi käveltävä kokonainen vuosi. Muller oli ottanut komennon nyt. Gilligan oli tolaltaan järkytyksestä ja surusta Chongun kuoleman vuoksi. He olivat olleet kauan yhdessä.

— Polttaisin savukkeen ensin, Gilligan sanoi hiljaa. — Otatteko tekin?

— Kiitos.

Gilligan katsoi häneen kulmakarvat koholla. — Te ette piittaa Chongusta, hän sanoi. — Hänen kuolemansa ei merkitse teille yhtään mitään. Myöntäkää se. Te olette vain kirottu kone, sanokaa pois. Kone, jolla on kaksi jalkaa. Ikävä juttu, niinkö te sanotte? Hän oli parempi kuin te. Chongu. Kyyneleet tulivat taas Gilliganin silmiin.

— Minä menen edeltä, sanoi Muller vaivautuneena. — Tulkaa perässä, kun olette rauhoittunut. Se tehosi. Mullerin lähtiessä Gilligan seurasi häntä heittäen kivääärin olalleen, pää painuksissa. Jama seurasi myös, ääneti.

Kului kotva. He marssivat ääneti yli kuumuudesta ja kuivuudesta halkeilleen savannin. Vihdoin Gilligan puhui. Nyt hänen äänensä oli tyyni ja hillitty, hiljainen.

— Ette ymmärrä, Muller, hän sanoi. — Minä en ole koskaan ennen ollut näin kaukana. — Kysymys on vedestä. Vedestä. Se ei ole pelkkä sana. Oletteko koskaan joutunut olemaan ilman vettä?

— Tuolla on Gavai! huudahti Jama äkkiä. — Se pikkumies, jolla on jousi. Tuolla noin. *Huku. Huku.* Jama osoitti pientä olentoa, joka oli vain musta piste kukkulan rinteellä. Se lähestyi nopeasti.

— Missä? kysyi Muller.

Gilligan otti kiikarin ja katseli sillä Gavaita.

— Hän tulee kovaa juosten, Gilligan sanoi. — Jos kysytte minulta, niin sanon, että se pikku paholainen painui norsujen perään. Kun nämä alkuasukkaat alkavat metsästyksen, ne eivät jätä sitä kesken. Istutaan odottamaan häntä.

Kului kymmenen minuuttia ennen kuin Gavai ehti heidän luokseen. Gilligan oli arvannut oikein. Gavai oli seurannut laumaa. Kuunneltuaan pikkumiehen vuolaan selostuksen ja Jaman tulkittua muutaman hänelle oudon sanan Gilligan ilmoitti Mullerille, että lauma liikkui nyt itään päin melko hitaasti. Se kuljetti haavoittunutta urosta mukanaan. Iso vanhus oli huonossa kunnossa, mutta pystyi sentään liikkumaan omin jaloin joskin hitaasti.

— Me saamme sen otuksen, sanoi Gilligan. — Mutta nyt emme hätiköi. Teillä oli yksi tilaisuus ja pilasitte sen.

He söivät, mitä Chongun laukusta oli löytynyt, ja nukkuivat yön tasangolla valvoen vuorotellen nuotion äärellä ja pitäen yllä nopeasti palavista kuivista ruohoista tehtyä tulta.

Seuraavana päivänä auringon ollessa korkeimmillaan he saivat lauman näkyviinsä. Se oli pienessä painanteessa noin kilometrin päässä heistä. Vain Jaman tarkkanäköisyyden ansiosta he havaitsivat sen, sillä lauma oli piikkupuumetsikössä ja sopeutui niin hyvin ympäristöön, että sen olisi helposti voinut ohittaa näkemättä.

He alkoivat lähestyä laumaa tuulen yläpuolelta, saapuivat metsikön reunaan.

He eivät olleet varautuneet siihen, mitä sitten tapahtui. Aseet heillä oli valmiina, mutta henkisesti he eivät olleet valmiit.

Iso uros, joka seisoi puun alla liikkumattomana, jaksamatta enää nostaa jalkojaan, vainusi heidät, kohotti päätään ja liikautti korviaan. Nuori uros syöksyi esiin puiden alta ja vainusi miehet lähtien oitis hyökkäämään kohti Gilligania, joka oli etumaisena. Vanha uros kääntyi vaivalloisesti ja lähti uupuneesti astelemaan poispäin. Muller ryntäsi sen jälkeen.

Gilligan kohotti kivääärinsä. Nuori uros tömisti kohti vain viidenkymmenen metrin päässä. Sen pää oli korkealla. Oli ammuttava rintaan. Liian myöhään Gilligan tajusi, ettei hänen sydämensä ollut mukana päätöksessä. Hän ei halunnut ampua enää mitään. Mutta hänen oli pakko.

Gilliganin luoti jysähti norsun rintaan ja tunkeutui sen ruhoon kuin pieni komeetta. Se ei kuitenkaan saanut hyökkäystään pysähtymään. Toiseen laukaukseen ei ollut aikaa, sillä samassa Gilligan singahti ilmaan kieppuen kuin kerä kuolevan norsun raivokkaasta heitosta. Hänen kivääärinsä lensi toiseen suuntaan, suhahti Jaman pään yli. Norsun jalat pettivät ja se jysähti raskaasti maahan miltei Jaman jalkojen juureen. Sen ruhosta suihkuava veri kasteli Jaman, jonka kasvoille oli jähmettynyt pelon ja voitonriemun hymy.

Gilligan putosi selälleen kivikkoon ja hänen ruumiinsa rusahti kauhistuttavasti. Hän keuhkoistaan purkautui hurja parkaisu, joka vaimeni ja muuttui korinaksi. Jaman ehtiessä hänen luokseen hän palasi tajuihinsa.

— Älä koske minuun! hän kirkaisi, kun Jama ojensi käsivartensa nostaakseen hänet ylös. Hän nieleskeli verta ja hiki pursui hänen kasvoistaan. — Älä koske minuun! hän sanoi tukahtuneesti. Hän oli murskana ja tiesi sen. Hän halusi maata siinä kenenkään koskettamatta. Hän pyörtyili tavantakaa.

— Norsu on kuollut, sanoi Jama. — Katso, bwana, tämä on sen verta.

Gilligan raotti silmiään ja näki, että Jama oli yltä päältä veren peitossa.

— Ota viskipullo taskustani, kuiskasi Gilligan. — Varovasti. Älä liikauta äläkä paina minua. Tässä taskussa, siinä on pullo. Jama kaivoi nahkakotelossa olevan pullon esiin ja avasi sen.

— Kaada vähän suuhuni, sanoi Gilligan. — Mutta älä liian paljon kerrallaan. Hitaasti. Vähän kerrallaan.

Hän pyörtyi taas, mutta kurkkuun valuvat viskipisarat palauttivat hänet tajuihinsa.

— Minun olisi pitänyt jättää norsut rauhaan, mutisi hän sitten.

— Olet lopussa, bwana, sanoi Jama tyynesti. — Mitä tahdot minun tekevän? Leiriin Aganazan luo on pitkä matka.

— Leiriinkö?

— Leiriin.

— Savuke. Taskusta. Varovasti. Gilligan huusi taas: — Varovasti, piru vie! Jamalta meni minuutteja ennen kuin hän sai hivutetuksi savukerasian Gilliganin oikeasta taskusta ja sytytetyksi yhden, jonka hän asetti Gilliganin huulten väliin.

— Missä on toinen bwana? Gilligan kysyi viimein. — Kuollutko?

Jama pudisti päätään. — Ei. Lähti vanhan norsun perään. Menen kukkulalle katsomaan.

— Älä viivy kauan. Tule pian takaisin. Gilligan kuuli Jaman pehmeät askeleet hiekalla. — Muistakin tulla takaisin! hän huusi alkuasukkaan jälkeen. Sitten hän taas menetti tajuntansa. Savuke putosi hiekalle ja paloi siinä loppuun.

Hän havahtui tuntiessaan Jaman askelten aiheuttaman kevyen tärinän maassa.

— Toinen bwana on mennyt kauas, sanoi Jama. — En nähnyt häntä. Vanha norsu ei halua kuolla. Tahdotko viskiä? Savukkeen?

— Viskiä. Ja sitten savuke.

— Sinä olet veressä, mutisi Gililigan. — Minä tein sen. Norsu on kuollut. Väärä norsu. Mutta kuollut kuitenkin. Se väijyi minua, se nuori uros. Se odotti. Tiesin, ettei minun olisi pitänyt lähteä tälle safarille, Jama.

— Se oli kohtalosi, Jama sanoi. — Sinun kohtalosi oli tulla tänne kuolemaan. Siinä kaikki. Kohtalo. Hän hymyili ystävällisesti Gilliganille. Hän oli hyvin uskonnollinen mies.

— Typerys, murahti Gilligan.

Gavai ilmestyi huohottavana, pysähtyi vetämään henkeä.

— Toinen bwana lähetti minut, hän sanoi suahelinkielellä. — Bwana seuraa vanhaa norsua. Lauma ei pysähdy. Taas ne tulivat ja nostivat ison uroksen ja veivät pois, mutta bwana seuraa niitä. Ei tavoita. Lauma kulkee nopeasti.

— Tämä valkoinen mies kuolee, sanoi Jama hänelle. — Norsu ruhjoi hänet. Hän hymyili Gavain tyrmistyneelle ilmeelle. — Juokse Aganazan luo leiriin käske tulla ja tuoda auto.

— Ei, sanoi Gilligan. — Ei hyödytä. Mene hakemaan toinen bwana. Tuo hänet takaisin. Hän menee liian kauas. Hän on hullu. Mene ja hae hänet.

Jatkuu sivulla 56

JÄTTILÄIS-ROTAT

KAIVOKSEN KILJUVA KUOLEMA

Roland Empey Ben Levinsonin kertomuksen mukaan

Miehet tiesivät, etteivät jaksaisi enää kauan. Jos yksi heistä pääsisi hakemaan apua, toivoa oli rahtunen jäljellä . . .

●●● KUN LÄHDETÄÄN purjehtimaan pitkin Kalifornian rannikkoa Bajasta etelään ja tullaan Meksikon puolelle rajaa, vuoret laskeutuvat joissakin kohdin lähes suoraan mereen. Väliin ei jää rantahietikkoa ja jos jääkin, se on niin kapea, että vain laskuveden aikaan hiekka on näkyvissä. Muulloin tyrskyt pauhaavat suoraan kallioita vasten.

Laskuveden aikaan ohi purjehtivan silmiin saattaa sattua noissa kallioissa luolia, joiden suut ammottavat kuin jättiläisen suut mustina ja arvaamattomina. Kun vesi nousee, se peittää nuo luolien aukot alleen useiksi tunneiksi, kunnes uusi laskuvesi ne jälleen paljastaa.

Ihmiset tuolla Yhdysvaltain ja Meksikon välisellä rantakaistalla ovat jo vuosisadat aprikoineet minne vuosisatoja aiemmin alueella liikkuneet espanjalaiset löytöretkeilijät ja heidän vanavedessään kulkeneet merirosvot kätkivät aarteensa. Kaikkia kulta-arkkuja — perimätiedon mukaan ei puoliakaan kaikista — ei suinkaan kuljetettu Espanjaan. Intiaaneilta ryöstettyä tai näillä avolouhoksista kaivatettua kultaa säilöttiin suunnattomat määrät eri alusten ja armaadojen kapteenien yksityisvarastoihin milloin minnekin. Samoin kuin merirosvot säilyttivät kultansa jonnekin kun eivät halunneet sitä jatkuvasti uusia rikkauksia rosvotessaan kantaa mukanaan.

Noista ajoista on vierähtänyt jo nelisensataa vuotta, mutta Meksikon hallitus ei ole missään vaiheessa osoittanut suurempaa kiinnostusta tutkia onko sen rannikoil-

Ben huiteli limaisia rottia kimpustaan kuin henkensä kaupalla, mutta yhä uusia kasvoi tilalle kuin tyhjästä ja keltaiset hampaat repivät reikiä nahkaan ja vaatteisiin . . .

Kaivoksessa kiilui kulta ja rottien murhaavat silmät

- Helvetti, kaasunaamarinhan täällä tarvitsisi, Art totesi henkeään haukkoen kun hän oli pujahtanut hetkeksi luolaan ja palasi sieltä saman tien.

la salaisia kultakätköjä espanjalaisten jäljiltä. Useimmat asiantuntijat, eräät historioitsijat mukaan luettuina ovat vakaasti sitä mieltä, että kultaa on kätketty jonnekin rannikolle. Jopa sellaisia määriä, että Meksikon kaltaisen maan kultavaranto turvattaisiin sadaksi vuodeksi jos tuo aarre saatettaisiin päivän valoon.

En koskaan ollut ymmärtänyt moista välinpitämättömyyttä, puhumattakaan siitä, että olisin halunnut katsella sitä toimettomana. Niinpä kun tilaisuus tuli kohdalle kesällä 1972, en epäröinyt lähteä itse katsomaan mitä tuon rantakaistaleen kultakätköille kuului. En ollut yksin, sillä Art Lassiter ja Harry Wayland, molemmat työssä samalla liukuhihnalla ja lomalla samaan aikaan, olivat alusta lähtien kuvassa mukana.

Ostimme Los Angelesista kaiken välineistön, jota uskoimme retkellä tarvitsevamme. Lapioita, hakkuja, kuokkia, lyhtyjä ja muuta tarpeellista ruokatavaran ja normaalien retkeilyvarusteiden lisäksi. Sen jälkeen vuokrasimme veneen niin halvalla kun pystyimme, sillä emme toki olleet miljonäärejä. Emme vielä, kuten totesimme toisillemme matkaa suunnitellessamme.

Päädyimme siihen, että allamme jyskytteli vanhoilla dieseleillään kahdeksanmetrinen kalastajavene, jolla ei varmasti kukaan ollut kalastellut pula-ajasta lähtien. Pinta oli rapistunut, pohja vuoti vettä ja merikelpoisuuden laita oli vähän niin ja näin. Mutta uskoimme paatin turpoavan sen verran matkan aikana, ettei meillä hyvällä säällä olisi pinnalla pysyttelemisessä vaikeuksia.

Ennen kaikkea meitä miellytti veneessä halpa vuokra. Omistaja ja vuokraaja ei sen sijaan ollut kovinkaan ilahtunut kuullessaan minne olimme matkalla. Hän pyysi meitä korottamaan puolestaan veneen vakuutusta puolella.

— Sielläpäin tuulee joskus melko reippaasti ja saattaapa sattua kohdalle melkoinen pyörremyrskykin. En halua jäädä ihan veneettömäksi jos tälle vanhalle rouvalle sattuisi jotakin . . .

Näin oli ukko todennut eikä hänen kantansa ollut mitenkään katteeton. Vene oli varmasti sukukalleus, sillä oli todennäköisempää, että puut sen rakentamiseen oli kaadettu edellisellä kuin kuluvalla vuosisadalla.

— Ottakaa hätäraketteja mukaan ja opetelkaa käyttämään niitä ennenkuin joudutte myrskyyn, oli ukko vielä todennut ja kun meillä ei ollut mitään syytä epäillä hänen merimiestaitojaan, ostimme melkoisen kimpun raketteja aluksemme kajuuttaan.

Emme lähteneet suinkaan soitellen sotaan. Pitkin talvea me olimme keräilleet paikallisista kirjastoista kaiken saatavissa olevan materiaalin niin kullankaivuusta tuolla rannikolla kuin atzteekkien aarteistakin. Ja tietenkin löytöretkistä ja espanjalaisten heilumisesta Meksikossa ja muualla uudessa maailmassa. Vähiten emme olleet kiinnostuneita kartoista, joissa oli esitetty suurin piirtein espanjalaisten aarrelaivojen uppoamispaikat tuolla rannikolla.

Tiesimme rannikon luolista myöskin ja juuri niihin mielenkiintomme kohdistui. Olimme nähneet ne joskus Ensenadasta etelään huvipurjehduksia tehdessämme ja olimme iloisesti yllättyneitä kun löysimme kokonaisen kirjan, jossa noista luolista kerrottiin tarkemmin. Niiden alkuperästä ei oltu varmoja, mutta ainakin osaa pidettiin mayojen vanhoina kultakaivoksina. Ei ollut mitenkään mahdottomuus, että espanjalaiset olisivat kuljettaneet kultaa piiloon juuri noihin vaikeapääsyisiin luoliin jos ne eivät enää olleet kaivoksina heidän liikkuessaan alueella.

Olimme myös perillä merirosvotarinoista ja espanjalaisten kahakoista intiaanien kanssa. Tiesimme, että moni kaljuuna oli tahallaan johdettu harhaan noilta kallioilta poltetuilla väärillä merkkitulilla, moni oli tykein ammuttu pohjaan ja monet rantaan uskaltautuneet laivojen miehistöt olivat intiaanit surmanneet kostoksi siitä, että espanjalaiset olivat tehneet heille vuosien kuluessa niin paljon pahaa.

Lähtiessämme San Diegon satamasta oli lauantai. Ilma oli aivan tyyni ja kirkas. Päätimme pitää alussa reipasta vauhtia ja olla Ensenadassa joskus illansuussa. Matkalla ei sattunut mitään haavereita ja niin pysyimme aikataulussa. Olimme suunnitelleet kolmen miehen maihinnousua tuohon pieneen satamakaupunkiin vielä samaksi illaksi, mutta siitä tuli pannukakku. Me tosin kävimme maissa, mutta ystävällisyytemme ja setelin kulmien vilkuttelu ei tehonnut paikallisiin tyttöihin. Niin saimme palata purkkiimme ilman naisseuraa.

Olimme tietenkin hieman pettyneitä, mutta ehkä oli parempi, ettemme sotkeutuneet paikallisiin hempukoihin. He olisivat kuitenkin saaneet meistä jotakin irti ja olisivat sitten levittäneet tarinaa seudulla hulluista jenkeistä, jotka olivat aarteita etsimässä. Sitäpaitsi halusimme lähteä aamulla jo hyvin, varhain jatkamaan matkaa. Tyttöjä olisi saattanut olla hyvin hankala saada sovinnolla lähtemään maihin aamuviideltä. Varsinkin jos olisimme päästäneet heidät vasta neljältä nukkumaan.

Aamulla olimme pirteitä kuin peipposet ja haistoimme jo varhain, että päivästä oli tulossa kirotun kuuma. Auringon ympärillä oli sellainen kehä, joka ei luvannut muuta kuin neljänkymmenen asteen pahemmalle puolelle kiipeävää paahdetta. Mutta se ei saanut lannistaa meitä, olihan matkamme vasta alkanut. Hurtti huumori kukki ja matka edistyi mallikkaasti kuumuudesta huolimatta.

Rannat alkoivat käydä yhä jyrkemmiksi mitä etelämmäs jatkoimme. Kuitenkin siellä täällä näkyi yhä rosoisia poukamia, niissä kaistale hiekkarantaa ja poukaman perällä milloin suurempi, milloin pienempi kalastajakylä. Rannat olivat yleensä mustanaan ilkosen alastomia pikkulapsia, jotka onnellisina telmivät meriveden viileässä syleilyssä. Heilautimme aina tällaisen paikan ohi ajaessamme kättämme lapsille ja saimme poikkeuksetta riemukkaan vastaanoton.

Myöhään iltapäivällä pääsimme alueelle, josta luolat alkoivat ja jatkuivat tasaisin välimatkoin useiden kilometrien matkan syvälle etelään. Emme kuitenkaan voineet enää silloin ajatellakaan töiden alkamista, koska laskuveden aika oli ohi ja nousuvesi saapui aina auringon laskiessa. Uimme muutaman kierroksen ihanan viileässä vedessä, haukkasimme iltapalan ja istuimme pelaamaan muutaman erän pinochlea rommimukit kourassa kuten merimiehet ainakin.

Aamulla siirsimme veneen lähemmäs rantaa ja heitimme ankkurin vasta kun pohja kosketti melkein hiekkaa. Alla oli vettä enää metrin tai vähän toista, joten saatoimme loikata veteen ja kahlata rantaan. Olimme laskeneet, että meillä oli työskentelyyn tehokasta aikaa noin neljä tuntia ja risat. Sen jälkeen vesi alkaisi kohota ja oli pakko kiivetä jälleen paatin kannelle. Kun olimme vihdoin kamppeinemme ensimmäisen luolan suuaukolla, pysähdyimme pitämään ensimmäisen taktiikkapalaverin.

Päätimme, että ensin aina yksi tai kaksi meistä käy sisällä tutkimassa tilannetta. Vasta kun tie oli todettu selväksi oli työkalujen vuoro ja siinä vaiheessa saatoimme olla kaikki kolmekin yhtaikaa luolan sisuksissa.

— Helvetti, kaasunaamarinhan täällä tarvitsisi, Art totesi henkeään haukkoen kun hän oli pujahtanut hetkeksi luolaan ja palasi sieltä saman tien. — On niin tunkkainen haju, että kestää aikaa ennenkuin siihen oksentamatta tottuu. Ja sitten tuntuu kuin siellä ei olisi happea lainkaan. Aivankuin vakuumipakkaus koko luola . . .

Luola oli kaiverrettu yläviistoon ja sitä jatkui noin parikymmentä metriä. Se oli todellakin kaivettu, ei vesien kaivertama. Pääluolasta ei pettymykseksemme johtanut mitään sivukäytäviä minnekään suuntaan. Turhaan heiluttelimme lyhtyjämme ympäriinsä, sillä olimme todellakin kuin umpisuolessa.

— Helvetti, mehän olemme vähän yksinkertaisia, Harry ilmoitti lopulta. — Ettekö muista kuinka niissä merirosvokirjoissa espanjalaiset tukkivat tarkasti kaikki sivukäytävien suut jos niihin haudattiin kultaa. Sitä ei haluttu jättää sattumalta paikalle osuneiden rosvottavaksi . . .

— Olet oikeassa, Harry, Art vahvisti. — Ei tämä ole mikään

- Jätkät, me olemme tehneet turhaa työtä. Täältä ei tule löytymään minkäänlaista espanjalaisten aarretta, siitä olen lähes sataprosenttisen varma...

pyhäkoululaisten luokkaretki. Tulee olemaan monta kusista ja hikistä paikkaa ennenkuin meillä on ensimmäinenkään kultadoubloni taskussa. Jos on edes kaiken vaivannäön jälkeen . . .

Hikiset ja kusiset paikat olivat vielä paljon pahempia kuin uskalsimme odottaakaan. Ensimmäisessä luolassa oli kaksi tarkoin tukittua sivukäytävää, jotka saimme esiin vasta kun olimme vierittäneet sivuun parikymmentä tonnia kiveä. Rehkimme ja hikoilimme, kiroilimme ja rehkimme taas. Molemmat käytävät olivat lähes perille saakka kiviä täynnä ja saimme rehkiä siellä itsemme aivan piippuun ennenkuin totesimme tehneemme turhaa työtä. Emme löytäneet niin mitään.

— Saatana, kuolema tässä tulee! hoin luolasta vihdoin ulos päästyäni ja hiekalle polvilleni pelkästä rasituksesta pudottuani.

Harry ja Art olivat lähes yhtä heikossa jamassa vaikka emme olleet mitään mammanpoikia yksikään. Tuollainen työ lähes ilmattomassa tilassa olisi kuitenkin ollut liikaa kenelle tahansa. Suljetun paikan kammoa meistä ei onneksi tuntenut kukaan vaikka noissa olosuhteissa se olisi saattanut puhjeta hyvinkin helposti. Se olisi saattanut olla kultaretkemme loppu.

Mutta rasitus oli silti melkein liikaa. Koko ajan sisällä luolassa ollessa tuntui siltä kuin sydän olisi ollut karkaamassa kurkusta ulos tai läpi rintakehän ja kylkiluiden lomitse. Pulssi tuntuu jytinänä korvissa ja pian kuuluu myös outoja ääniä, joiden alkuperää on mahdotonta selittää.

Joskus kuulimme rapinaa, joka kantautui kaikkien kolmen korviin yhtaikaa.

— Tuo ei ole mitään harhaa vaan selvää rottien rapistelua, Harry totesi kuulosteltuaan. — Emme siis ole yksin vaan saatamme koska tahansa saada seuraa pyörimään jalkoihimme . . .

— Helvetti, älä puhukaan moisesta! Tunnen jo nyt kuinka ne inhottavat, niljakkaat otukset kiipeilevät pitkin selkäpiitäni, varoitin Harrya ja tunsin todella kauhua. En ollut koskaan pitänyt rotista ja tuolla suljetussa tilassa pelkkä ajatuskin niistä sai minut voimaan pahoin.

Olin joskus laivastossa ollessani nähnyt Marseillesin satamassa Ranskassa kuinka rotat kävivät yhden kulkukoiran kimppuun ja raatelivat sen pystyyn sekä söivät sen jälkeen suihinsa. Tuosta hetkestä lähtien rotta on ollut inhottavin otus minkä tiedän.

Illalla olimme siis todella poikki, mutta mitään muutahan emme saattaneet odottaakaan. Ryömimme veneeseen lähes viimeisillä voimillamme, söimme purkkiruokaa mahamme täyteen ja kaaduimme sen jälkeen kukin punkkaamme pystymättä ajattelemaankaan mitään muuta. Aamulla olimme kuitenkin okei. Lihaksia särki, mutta verryttelyn, aamu-uinnin ja tukevan aamiaisen jälkeen olimme valmiita jatkamaan töitä.

Samaa rataa kolusimme luolasta toiseen kahdeksan päivän ajan ilman mitään löytöjä. Olimme siinä vaiheessa jo lopen kyllästyneitä, Art ja minä ainakin. Harry alkoi siinä vaiheessa mielestämme käyttäytyä omituisesti. Hän hiipi ympäriinsä luolissa ja tutkiskeli niiden seiniä sanomatta mitä hän etsi. Hänen suunsa liikkui kuin hän olisi puhunut itsekseen, mutta kun häneltä kysyi mitä hän höpisi, vastausta ei tullut. Jos tuli, se oli yhtä tyhjän kanssa. Aloimme jo pelätä, että Harry-parka oli vienyt luolissa liikaa aikaa ja oli tulossa hulluksi.

Oli yhdeksäs päivä kun päädyimme luolaan, jota kutsuimme Grand Central -asemaksi sen suuruuden vuoksi. Ja siksi, että sieltä haarautui sivutunneleita enemmän kuin mistään muusta löytämästämme luolasta. Tuo luola oli myös masentavin kaikista, sillä aloimme olla jo niin sipissä, ettei kiinnostanut alkaa puhdistaa kymmentä tai mahdollisesti vieläkin useampaa sivutunnelia kivenlohkareista. Pelkkä ajatuskin sai päässä jyskimään.

Harry pelasti tilanteen paljastamalla, ettei hän sittenkään ollut mennyt sekaisin.

— Jätkät, me olemme tehneet turhaa työtä. Täältä ei tule löytymään minkäänlaista espanjalaisten aarretta, siitä olen lähes sataprosenttisen varma . . .

— Tarkoitatko, että olemme rehkineet turhaan koko tämän ajan? tiedustelin hämmästyneenä ja katkerana. Olisin voinut viettää lomani paremmin ja halvemmalla jos olisin tiennyt, ettei homma ole vaivan arvoinen.

— En nyt sanoisi niinkään, kaverit. Olemmehan saaneet enemmän kuin tarpeeksi liikuntaa ja sehän on nykyisin kultaa kalliimpaa, Art veisteli.

— Älkäähän vitsailko. Tämä on vakava asia. Emme ole tehneet turhaa työtä, sillä olemme selvittäneet jotakin. Nämä luolat ovat kultakaivoksia, joissa espanjalaiset kaivattivat vangitsemillaan intiaaneilla itselleen kaiken sen kullan minkä he täältä kotimaahansa raahasivat . . .

— Miksi et sanonut heti kun tiesit, Harry? Ja miksi olet jatkuvasti tuijotellut noita seiniä? En käsitä . . .

— En ollut varma pitkään aikaan, mutta nyt minusta tuntuu, että luuloilleni on sittenkin katetta. Näissä seinissä kulkee vieläkin kultasuonia. Pieniä tosin, mutta kultasuonia kuitenkin. Ahkerasti hakkua heiluttamalla täällä voisi pienessäkin ajassa ansaita omaisuuden . . . Sitäpaitsi nuo pienemmät suonet, joihin intiaanit eivät näytä koskeneen ollenkaan, saattavat hyvinkin johtaa johonkin valtasuoneen ja silloin olisimme rikkaita, pojat . . .

— Meidän pitäisi siis puhdistaa noita sivutunneleita ja lähteä kaivamaan siitä syvemmiksi . . . Sitäkö tarkoitat, Harry?

— Juuri sitä. En väitä, että olisin välttämättä oikeassa, mutta minusta tuntuu, että juuri sitä meidän olisi pitänyt tehdä kaikki nämä yhdeksän päivää . . .

— Okei minun puolestani, kuulin Artin ilmoittavan. — Sama se on missä työssä tässä selkänsä katkaisee . . .

Niin jatkoimme hommaa aivan uudelta pohjalta. Ensimmäinen sivutunneli oli pian puhdistettu, koska meillä oli nyt uutta puhtia työntekoon. Kun työ oli tehty, peilailimme tunnelin sivuseiniä ja kattoa lyhdyillämme saadaksemme mahdolliset heijastukset selville. Ja muutamissa kohdin valo todella taittui kiilteestä, joka saattoi olla kultaa. Rottien rapina jossakin taustalla jäi meiltä nyt kokonaan huomiotta. Olimme liian innostuneita keksinnöstämme huomataksemme moista pikkuseikkaa.

Tunneli oli ahdas ja siksi oli mahdollista käyttää vain yhtä kaivajaa kerrallaan. Muut saivat hoitaa irti louhitun malmin puhdistamisen ja kullan erottamisen siitä jos se oli paljain silmin mahdollista. Itse otin ensimmäisen hakkuuvuoron, jonka jaksoin pitää vain puoli tuntia. Sen jälkeen Art kiipesi paikalleni ja hänen jälkeensä Harry.

Työ oli raskasta tuollakin tavalla, mutta lähes lasten leikkiä siihen raadantaan verraten, jossa olimme hionneet ensimmäiset kahdeksan päivää.

— Katsokaahan tätä, pojat! Harry virkkoi palatessaan omasta kaivuvuorostaan. Hänellä oli kädessään kiiltävä kappale, joka oli lähes golfpallon kokoinen.

— Helvetti, onko se kokonaan kultaa? ällistelin.

— Ei ehkä kokonaan, mutta sanoisinpa, että tuosta palasta irtoaisi muutamat korvarenkaat sen jälkeen kun se on sulatettu ja kun epäpuhtaudet on poistettu . . . Varmasti viidensadan taalan murikka, ei ainakaan vähempää . . .

Harryn löytö sai meidän intomme kasvamaan entisestään. Olimme kuin karamellitehtaaseen eksynyt pikkupoikalauma ja teimme työtä tuosta hetkestä lähtien kuin hullut. Emmekä rehkineet turhaan, sillä noita suuria keltaisia kimpaleita löytyi runsaasti. Kasasimme ne yhteen paikkaan, numeroimme ne ja asetimme ne vielä kokojärjestykseen. Pian meillä oli 31 kimpaletta, joista olisi tullut suurin piirtein kapallinen. Sitten oli aika palata veneelle koska nousuveden aika lähestyi uhkaavasti.

— Saakelin hassu tunne tällaiselle tyhjätaskulle kuin meikäläinen, Art totesi kultakimpaleita taskuihinsa tunkien. — Jos en väärin arvaa niin tässä on rahaa läjässä enemmän kuin olen koskaan sormieni välistä menemään pistänyt. Ja parasta kaikessa on se, et-

Käännä

- Rottia! kuulin itseni kiljaisevan. Se oli todellinen kauhun kiljahdus, ei enempää eikä vähempää. Tunvoivani antaa ylen milloin tahansa ja jalkani alkoivat horjua allani.

tä sitä hyvää löytyy tuolta luultavasti vaikka kuinka paljon . . .

Grand Central oli sen verran vedenpinnan yläpuolella, ettemme kuitenkaan palanneet veneelle vaan jäimme odottamaan iltapäivän laskuvettä sen suulle. Heti kun vesi luolassa laski alle polven, pistimme kasaamamme kimpaleet yhteen läjään kivenkoloon ja kiiruhdimme takaisin luolaan. Tällä kertaa rottien vikinä kuului tavallistakin voimakkaampana jostakin. Otuksia ei kuitenkaan näkynyt.

Jatkoimme kaivamista heti kun vesi oli laskenut niin paljon, että yksi meistä saattoi koko ajan kulkea luolan suulle malmia kantaen. Vihdoin pohjalla oli vettä enää pari tuumaa ja pian tiesimme voivamme kulkea jälleen kuivin jaloin.

— Hitto! Katsokaa! kuului yhtäkkiä Artin huuto takaamme.

On mahdotonta kuvata sanoin sitä näkyä, joka eteemme aukesi. Vesi tunnelin pohjalta oli nyt kokonaan poissa ja sen peitti harmaa, elävä massa, joka vikisi ja liikehti levottomasti kuin joku kesyttämätön alkuaine.

— Rottia! kuulin itseni kiljaisevan. Se oli todellinen kauhun kiljahdus, ei enempää eikä vähempää. Tunsin voivani antaa ylen milloin tahansa ja jalkani alkoivat horjua allani.

Olisi varmaan turhaa kainostelua sanoa, että niitä oli tuhansia. Satoja tuhansia niitä oli. Ei enää mitään yksilöitä vaan kiehuvaa, kiemurtelevaa massaa. Ne olivat ilmeisesti piilossa maanalaisissa käytävissään aina veden tullessa sisään luoliin ja nousivat sitten esiin kun vesi laskeutui. Emme olleet koskaan joutuneet niiden kanssa silmätysten, koska emme aikaisemmin olleet odottaneet veden laskeutumista luolassa. Nuo pedot ilmeisesti häipyivät onkaloihinsa aina kun vesi häipyi. Nyt ne kuitenkin vainusivat ihmisen eivätkä lähteneetkään vaeltamaan tiehensä. Ne olivat luolarottia, jotka olivat eläneet pimeässä tai puolihämärässä koko ikänsä. Ne tuskin näkivät meitä sokeilla lepakonsilmillään, mutta ne vainusivat meidät sitäkin paremmin.

Muutamat alkoivat kokeeksi juosta meitä kohti pitkin melko jyrkästi kaivupaikkaamme nousevaa rinnettä. Annoimme lapioiden heilua ja otukset lensivät takaisin verisenä massana. Muut kävivät oitis niiden kimppuun ja repivät ne suihinsa. Mutta se ei pysäyttänyt tuota kauheaa, pöyristyttävää tulvaa. Niitä tuli meitä kohti ensin kymmenittäin, sitten sadoittain, vihdoin tuhansittain.

— Saatana, en kohta enää pysy pystyssä!

Huuto kuului Artille, joka voi niin pahoin, että oksenteli pitkin seiniä. Rotat pyörivät nyt jaloissamme mustana, kiljuvana massana, jota saatoimme polkea kiveä vasten kuin puuroa sen tippaakaan vähentymättä. Uusia tuli aina tilalle ja lapiot tuntuivat heiluvan turhaan. Rottia kuoli satoja, tilalle tuli tuhansia muita.

— Me emme kestä kauaa tätä menoa! Helvetti, jonkun meistä on päästävä veneelle hakemaan parempia aseita! karjuin tuon kammottavan vinkunan yli, joka oli halkaista rumpukalvomme.

— Miten helvetissä pääsemme läpi tuon massan ja mitä sellaista meillä on veneessä, jolla voimme käydä niitä vastaan? Art karjui vastaan.

— Minulla on jotakin mielessäni, kaverit! Antakaa minulle sen verran vaatteitanne kun voitte . . . vaikkapa paidat . . .

— Mitä helvettiä sinä niillä? Harry kiljui.

— Vedän omieni päälle lisäsuojaksi ja voin ehkä päästä rantaan ennenkuin ne ehtivät syödä minut suihinsa, vastasin ja annoin lapioni heilua yhtä armottomasti kuin ennenkin. Kaverit antoivat minulle niin monta vaatekappaletta kuin uskalsivat omaa nahkaansa vaarantamatta. Vedin ne kiireesti ylleni ja tunsin olevani kuin pakkaspäiväksi pyntätty pikkupoika, jonka oli vaivalloista liikkua tamineissaan. Syöksyin rottien sekaan rinnettä alas heti kun olin valmis.

Otukset eivät väistäneet tuumaakaan. Niitä lihvaantui jalkoihini tusinoittain, sadat hyökkäsivät kimppuuni ja repivät reikiä vaatteisiini. Kiskoin innokkaimpia irti kamppeistani ja paiskoin niitä seinille kuvotus koko ajan vatsanpohjassani. Ei menisi kauaa kun oksentaisin itsekin jos en äkkiä pääsisi ulos tuolta helvetistä.

Mutta pääsin luolan aukolle ja ulos vaikka en vieläkään käsitä miten. Rottia oli ylläni kuin pilveä, ne purivat, raapivat ja kiljuivat kuin ääretön murhaava massa. Sukelsin kuitenkin veteen suurin piirtein yhtenä kappaleena.

— Raketit, hätäraketit! hoin itsekseni kun kauhoin kohti venettä, joka oli ankkurissa muutaman kymmenen metrin päässä. Ei ollut muuta mahdollisuutta kuin yrittää hyökätä rottia vastaan raketein, sillä muita aseita meillä ei ollut. Emme olleet ikinä osanneet aavistaa, että kultarynnäkkömme päättyisi rottasotaan.

Pääsin vihdoin kannelle, tempaisin käteeni molemmat rakettipistoolit ja latasin ne. Otin mukaani vielä muutaman ylimääräisen raketin ja loikkasin takaisin veteen. Oli pakko kiiruhtaa, sillä kaverit luolassa taistelivat henkensä edestä.

Heti luolan suulla laukaisin ensimmäiset raketit. Niiden valossa näin, että Harry ja Art heiluttivat yhä lapioitaan luolan perällä. Raketit sinkosivat keskelle rottalaumaa, jonne olin ne tähdännytkin Niiden teho oli valtavampi kuin olin osannut odottaakaan. Laukaisin heti perään toiset kaksi rakettia samalla osoitteella.

Rotat jakautuivat kuin taikaiskusta sadoiksi kapeiksi jonoiksi, jotka kirkuen pakenivat kaikkiin mahdollisiin reikiin mitä luolasta löytyi. Harry ja Art huomasivat pelastuksen hetken tulleen ja lähtivät rynnistämään alamäkeen kohti luolan suuaukkoa. Molemmat olivat yltä päältä veressä, joka oli osin heidän omaansa, osin tapetuista rotista kotoisin. Kauhusta ja paniikista kiljuen he sukelsivat suolaisiin aaltoihin ja uivat kohti venettä kuin henkensä kaupalla.

Meillä oli onneksi lääkelaukussamme jäykkäkouristusrokotetta ja desinfioivia aineita. Haavojen puhdistamiseen kului monta tuntia, mutta vihdoin olimme suurin piirtein kunnossa. Tosin kuin satapäisen villikissalauman kynsiin joutuneet kulkukoirat. Mutta hengissä ja se oli pääasia.

Pääsimme kotiin onnellisesti. Ehdimme kaapata mukaamme kaiken sen kullan minkä olimme kaivaneet, mutta enempää emme jääneet etsimään vaikka luolissa ei olisi ollut ainoatakaan elävää rottaa jäljellä. Olimme saaneet kerralla niin kylliksemme. Kotona meitä kuitenkin odotti tiukkailmeinen yllätys, joka sanoi edustavansa Meksikon suurlähetystöä.

— Tuollaisia seikkailuja hallituksemme ei katsele suopein silmin, hän ilmoitti suoraan. — Noiden luolien rotissa on vesikauhua, jota emme halua levitettävän kotieläimiin tai ihmisiin. Jos olette viisaita niin pysytte sieltä kaukana tästä lähtien, hyvät herrat . . .

Pyysimme anteeksi käyttäytymistämme ja lupasimme kunnioittaa luolia poissaolollamme. Se oli jokseenkin helppo luvata, sillä kauhun kouristus ei ollut vieläkään hellittänyt niskastamme.

Mutta tuo lupaus tuli annettua jo aikaa sitten ja ihmisen muisti on lyhyt. Olemme sen jälkeen tutkituttaneet kultamme ja vaikka asiantuntijat sanovat, ettei kaivostoimintaa kannata aloittaa kullan ollessa niin heikkolaatuista, olemme henkilökohtaisesti toista mieltä. Kaivosta ei ehkä kannata perustaa, mutta yksityinen mainari hankkisi siellä luolissa melko kivasti. Tuo yhtenä päivänä irti hakkaamamme saalis tuotti meille lähes kaksi tuhatta taalaa.

Eikä ole sitäpaitsi taattua, etteikö sieltä löytyisi parempilaatuinenkin kultasuoni jossakin vaiheessa. Siinä toivossa suunnittelemme jo uutta keikkaa ensi kesäksi, rotista huolimatta ja Meksikon viranomaisista välittämättä. □

Löysin Helga Röhmin

sivulta 7

vastine vanhan lännen palkkionmetsästäjille, mies joka teki kaiken ainoastaan rahan takia.

— Mikä on sisäpuolella olevan tytön nimi? Simmons kysyi.

— Häntä sanotaan bordellissa Ingeksi, vastasi Schaler. — Hänen nimensä on Inge Schaler. Hän on vaimoni.

Tuona iltana ovella kyttäilevä painija silmäsi Simmonsia puolihuolimattomasti päästäessään hänet sisään etuovesta. Mies käski häntä menemään seuraavasta ovesta sisälle. Tämä oli Simmonsin ensimmäinen pettymys. Toinen tuli kun hän huomasi, että päästäkseen sisään baariin ja näyttämölle oli kuljettava vielä komannestakin ovesta. Kuten ulko-ovea, myös sisäovia vartioivat miehet, joitten murtuneet nenät ja arpiset naamat kertoivat heidän ainakin olleen mukana tappeluissa, vaikkeivat välttämättä kertoneetkaan heidän taitavuudestaan.

Simmons meni baariin ja tilasi kaikkein halvinta, avaamattoman olutpullollisen. Näytös oli juuri alkamassa kun hän korkkasi.

Oli myönnettävä, että Lillyn näytös oli erilainen. Kaikissa muissa näytöksissä, joita Simmons oli nähnyt Keski-Amerikassa, ryhmäseksi oli tarkoittanut kahta tyttöä ja yhtä miestä. Hänen bordellissaan ensimmäiseen osaan osallistui kaksi tyttöä ja kuusi miestä, joista jokainen tekivät temppunsa. Se tyttö, joka ehti ensimmäisenä tyydyttämään miestrionsa, sai pullon samppanjaa.

— Tulitko vain katselemaan? kysyi pitkä, laiha baarimikko, kun Simmons tilasi toisen oluen sen jälkeen kun kuohuva palkinto oli jaettu. Amerikkalainen havaitsi ivaa kysymyksessä.

— Voin ryypätä missä tahansa baarissa, Simmons sanoi maksaessaan 20 dollarin setelillä oluensa. — Missä pidätte tyttöjä vai ovatko ne arpajaisvoittoja?

Baarimikko virnisti. Epäkunnioitus oli hävinnyt kun hän näki Simmonsin setelin. — Jos olet kiinnostunut ruskeaveriköistä tai tummista tytöistä, niitä löytyy kun menet oikeanpuoleisesta ovesta. Vaaleaveriköt ovat vasemmalla.

— Sehän on käytännöllistä, Simmons huomautti jättäessään viisi dollaria juomarahaksi. Hän halusi, että baarimikko muistaisi hänet hyvänä asiakkaana. Sitten hän käveli vasemmanpuoleiselle ovelle, koputti, ja hänet osoitettiin isoon huoneeseen, jossa istuskeli useita aitoja tai värjättyjä vaaleaveriköitä.

Schaler oli antanut hänelle Berliinissä kaksi vuotta sitten otetun valokuvan vaimostaan Ingestä ja niin hänellä ei ollut mitään vaikeuksia kasvojen tunnistamisessa. Vartalo oli taas eri asia. Valokuvan naisella oli ollut yllään vanhanaikainen ommeltu puku. Sohvassa istuvalla naisella oli taas läpinäkyvät rintaliivit, joita hän tuskin tarvitsi sekä läpinäkyvät pikkuhousut, jotka Simmons huomasi vasta kolmen metrin päässä valitessaan muka Ingen ja erään toisen isorintaisen vaaleaverikön välillä. — Mikä on sinun erikoisuutesi? Hän kysyi.

— Mitä vain haluat, Inge sanoi levittäen jalkojaan ja kohottaen olkapäitään niin että Simmons saisi paremman näköalan hänen suloihinsa. Kun amerikkalainen nyökkäsi, tyttö nousi ja ohjasi hänet makuuhuoneeseen, jossa oli suurin hänen näkemänsä vuode, suuret peilit kolmella seinällä sekä katossa.

— Riisu vaatteesi, Inge käski.

— Miehenne on lähettänyt minut, rouva Schaler, Simmons sanoi.

Tytön silmät kapenivat. — Todistakaa se, hän vaati.

Simmons näytti hänelle Berliinissä otettua valokuvaa.

— Riisu kuitenkin vaatteesi, Inge käski. — Ovissa ei ole lukkoja. Jos joku tulisi sisään tilanne voisi muuten näyttää oudolta.

Simmons kohautti olkapäitään ja teki mitä oli käsketty. Muutaman hetken kuluttua hän ryömi peitteiden alle tytön viereen varoen kuitenkin koskettamasta tätä. — Tämä paikka on linnoitus, hän huomautti.

Inge myönsi, mutta ei näyttänyt silti masentuneelta. — Se ei ole kuitenkaan mahdotonta. Joka tiistai ja torstai kun kolme tyttöä esittävät näytöksen, Lilly menee baariin katsomaan. Muun osan ajasta hän viettää yläkerrassa olevassa huoneistossaan. Sitä ei vartioida, mutta tarvittaisiin tankki murtamaan lukitut ovet. Ikkunat ja kattoluukut ovat suljettuja, joten katoltakaan ei pääse sisään.

— Sinähän tiedät paljon huoneistosta, Simmons keskeytti.

— Vietin siellä yhden yön, Inge sanoi kärsimättömästi. Jokainen tyttö bordellissa on tehnyt niin. Hän on hyvin valpas ja varovainen, ja hän tietää kaiken talossa. Onneksi hän pitää tytöistä, jotka ovat masokisteja. Hän huomasi, että minä en ollut.

Simmons katseli mietteliästä ilmettään kattopeilistä. Sitten hän kysyi, mihin aikaan näytös pidettiin tiistaisin ja torstaisin. Kun nainen vastasi, että kymmeneltä, hän kysyi voisiko tämä tulla baariin torstaina siihen aikaan.

— Luulisin niin, nainen vastasi.

— Hyvä, sitten voimme lähteä kaikki yhdessä, Simons sanoi.

— Tuo sitten minulle vaatteita, tyttö varoitti. — Lillyllä on pieni varotoimenpide siltä varalta että tytöt lähtisivät kesken sopimuksen. Ainoat vaatteeni ovat nämä rintaliivit ja pikkuhousut.

— No, se on kaikista vähäisin ongelma, Simmons sanoi. — Minun on kai paras lähteä.

— Mutta kuinka aiot saada Lillyn ulos? Inge kysyi.

Simmons kertoi hänelle kuinka hän yrittäisi tehdä sen.

— Se on vaarallista, tyttö totesi.

— Keksi sitten jotain muuta, mies ehdotti.

Tyttö pudisti päätään. Simmons nousi lähteäkseen. Inge tarttui häntä käsivarresta. — Jää kanssani hetkeksi, hän kuiskasi.

— Herra Schaler ei ehkä pitäisi siitä, Simmons sanoi.

— Herra Schaler antaa vaimonsa leikkiä huoraa, nainen sanoi vetäen Simmonsin viereensä. — Saa hänen vaimonsa kai silloin pitää hauskaakin. Tyttö suuteli hänen ruskettunutta vartaloaan, hivuttautui alemmaksi kunnes mies näki vain vaaleata tukkaa vatsansa päällä . . .

Kello 9.30 Simmons tönäisi Schaleria, joka istui vuokratun Porschen ohjauspyörän takana ja käski tätä pysäyttämään auton korttelin päähän bordellista.

— Pysyt tässä kymmenen yli kymmeneen, amerikkalainen sanoi saksalaiselle. — Sitten liikut nopeasti tai me jäämme Ingen kanssa nalkkiin ja Lilly ei näytä naamaansa kahteenkymmeneen vuoteen.

— Tulen ajoissa, Schaler lupasi.

— Paras tullakin, Simmons vastasi lyhyesti. Sitten hän nousi autosta ja lähti kulkemaan kohti bordellia.

Simmons esiintyi täydellisen normaalisti kunnes oli päässyt kolmannen vahdin ohi baariin. Sitten hän alkoi horjahdella lähestyessään tyhjää tuolia. — Anna tuplarommi, hän sanoi laihalle baarimikolle.

— Olet tainnut ehtiä muuallekin tänään, baarimikko sanoi, ihmetellen miten Simmons oli päässyt vahtien ohi. Humalaisilta oli pääsy kielletty.

Amerikkalainen vain murahti ja katseli välinpitämättömän näköisenä tyhjää esityslavaa, sitten Lilly Moraschia ja Inge Schaleria, jotka istuivat läheisessä pöydässä. Vanhempi hipelöi nuoremman rintaa kaataessaan vapaalla kädellään molemmille lasillisen samppanjaa. Siis tämä oli Helga Röhm, Simmons ajatteli, 65000 dollarin arvoinen nainen. Inge oli ollut oikeassa. Ollakseen 55-vuotias hän näytti hyvin säilyneeltä ja häntä olisi voinut luulla 10—15 vuotta nuoremmaksi. Simmons vilkaisi kelloaan. Se oli kohta kymmenen.

Näytöksen alkaessa kolme alastonta tyttöä tuli esiripun takaa ja kumarsi kohteliaasti taputtavalle yleisölle. Valot himmenivät. Kun amerikkalaisen silmät olivat tottuneet pimeyteen, hän näki esiinty-

sivulle 55

Äkkiä ryntäsi spagettipatojen äärestä Doyle, joka iski revolverin Don Mezzanin kädestä.

Jos näitte elokuvan Kummisetä on teidän luettava tämä vertahyytävä kertomus kahden New Yorkin Mafiaperheen verisestä yksityissodasta, jossa kaikki keinot ovat sallittuja. Viekas tarkastaja Doyle oli laatinut nerokkaan suunnitelman. Hän oli kuin YK:n tarkkailija sotapuolten välissä.

Will Sistori

●●● POLIISITARKASTAJA Danny Doyle nousi hiljaa portaita kolmanteen kerrokseen. Hänen konepistoolinsa piippu sojotti kohti huoneisto A:n puuovea.

Mikäli tuo ovi nyt nykäistäisiin nopeasti auki, ajatteli Doyle, joutuisin tilanteen eteen josta yksikään oikeaoppinen poliisi ei pidä. Ainahan voin ampua ensin ja kysyä sitten. Mutta jos tuolla onnettomalla oven avaajalla ei olekaan asetta kädessään, johtaa se syytteeseen hätävarjelun liioittelemisesta. Toinen vaihtoehto, jota Doyle mielessään punnitsi: kaverilla on ase ja annat hänen paukauttaa ensimmäisenä. Jos selviät siitä hengissä voit helvetin hyvällä omalla tunnolla ampua hänet seulaksi — se on itsepuolustusta! Mutta mullan alla lepää moni jepari, joka on erehtynyt tilannearviossaan sen yhden ja viimeisen kerran.

Portaat jatkuivat kapeasta käytävästä seuraavaan kerrokseen. Doyle tarkisti portaat nopealla silmäyksellä. Kaidetta reunusti joukko poliiseja; heillä oli kypärät ja teräsliivit ja aseinaan rynnäkkökivääreitä ja konepistooleja. Ryhmä oli tullut kattojen kautta ja laskeutunut taloon paloluukusta. Doyle oli itse valinnut miehet; he olivat kovimpia ja parhaita rynnäkkömiehiä.

JERMUN KOKOILLAN JUTTU

KUMMISETIEN VERINEN SOTA

- Älkää liikkuko! huusi Doyle. Näpit pois pyssyistä! Älkää edes hengittäkö! Kun sanon alatte nostaa kätenne pään päälle. Hitaasti muistakaa se. Nyt!

Doyle hiipi oven luo. Kirjain A välkkyi himmeästi käytävän heikossa valossa. Edessä oli ratkaiseva hetki. Ryntääminen aseistettujen roistojen pesään oli samaa kuin itsemurha; kukaan ei ryhtyisi siihen vapaaehtoisesti. Mutta Doyle oli punninnut asiaa ja tullut siihen tulokseen, että hänen oli pakko uhmata kohtaloaan. Sitä paitsi: tästä hänelle palkkaa maksettiin.

Naapurit olivat vakuuttaneet ettei ovessa ollut varmuusketjua. Mitäpä tässä enää odottelemaan! Hikoilemisen olisi voinut jättää aikaisempaan vaiheeseen.

Tarkastaja kohotti jalkansa. Hänellä oli jalassaan tukevat marssikengät. Hän potkaisi voimalla. Kuului murskautuvien lautojen ääntä. Ovi rämähti auki ja paiskautui sisäseinään. Doyle horjahti sisään huoneeseen. Konepistoolin piipun yli hän katseli hämmästyneitä kasvoja, jotka tuijottivat ovelle.

Miehet olivat lojuneet kaikessa rauhassa lattialle levitetyillä patjoilla ja katselleet tv:tä.

— Pysykää aloillanne! huusi Doyle ja siirtyi koostaan huolimatta ketterästi kuin kissa ovensuusta päästääkseen omat miehensä sisään.

— Älkää liikkuko! huusi Doyle. Näpit pois pyssyistä! Älkää edes hengittäkö! Kun sanon alatte nostaa kätenne pään päälle. Hitaasti, muistakaa se. Nyt!

Kädet siirtyivät vastahakoisesti päitten päälle. Lattialla lojuvat miehet tajusivat että heidät oli yllätetty täysin — he olivat pahasti nalkissa ja heidän oli parasta totella. Lisää poliiseja ryntäsi huoneeseen. Heitä tuli palotikkailta ja käytävästä.

Doyle tarkisteli miehiä. Melkoinen apaja, sanoi tarkastaja itsekseen. Ja huonommin olisi voinut käydä. Doyle tunsi miltei jokaisen noista miehistä. *Don* Mezzanin perheen pyssymiehiä ja hantslankareita.

— Okei, huusi Doyle omille miehilleen. Pannaan sumppuun luvattomien aseiden hallussapidosta, vehkeilystä tunnettujen rikollisten kanssa . . . äh, keksikää mitä haluatte!

Toimistossa Doyle rötkähti raskaalla painollaan pyörivään kirjoituspöytätuoliinsa, veti auki yhden laatikon ja nosti jalkansa tyytyväisesti huokaisten sen päälle. Adrenaliini ei enää vaikuttanut hänessä, nyt hän tunsi vain turtumusta ja väsymystä. Kai hän alkoi tulla vanhaksi.

Doylen lähin mies luutnantti Thomas Petri tuli sisään koputtamatta. Hän tiesi että häntä odotettiin. Doyle sanoi:

— Se alkoi sittenkin, Tommy. Sota tarkoitan. Enkä minä voinut heitä estää.

— Halunnut tai voinut, korjasi Petri. Mutta ei edes niiden oma Neuvostokaan pystynyt mihinkään. Tai sitten he antavat asioiden kehittyä omaa rataansa. Ainakin he ovat lähettäneet sanan kulkemaan, että muut Perheet pysyttelevät puolueettomina. *Don* Mezzani ja *Don* Colito käyvät kaksintaistelun — ja voittaja korjaa koko potin.

— Jessus, mutisi Doyle. Tiesinhän minä että näin tässä kävisi. Mezzani on psykootti ja Colito jakomielitautinen. Kummisetien sota. Muutahan tässä ei enää puutukaan. Onko kukaan visertänyt sinulle että kuka tämän helvetin sotkun aloitti?

— Kumpikaan ei sitä aloittanut, sanoi Petri. Nuo kummisedät eivät pidä toisistaan, he vihaavat toisiaan. He eivät juttele keskenään. Sanoisinko että heidän välinsä ovat pysyvästi rikkoutuneet. Colito tahtoo osan pelivoitoista. Mezzani haluaa palasen huumeista. Tietenkin kerrotaan vaikka minkälaisia juttuja siitä, kuka kävi kenenkin kurkkuun. Mutta yksi asia on selvä: Mezzani luulee olevansa vahvoilla, ei hän muuten olisi sotaan ryhtynyt. Hän on mätäpaise, mutta varovainen sellainen.

— Ja sinunkin on parasta olla tästä lähtien, jatkoi Petri. Mezzani pitää sitä henkilökohtaisena loukkauksena että otit talteen muutaman hänen pyssyjengistään.

— Nojaa, sanoi Doyle venytellen itseään tuolissa, enpä tiedä. Mezzani on tyhmä muttei niin tyhmä että panisi jeparin matalaksi.

— Voi olla, sanoi Petri, joka ei oikein uskonut Doylen vakuutukseen, mutta parasta olla silti varuillaan.

— Joo, myönsi Doylekin ja alkoi nousta. Joka tapauksessa on sota nyt syttynyt emmekä me voi sille mitään. Mutta voimmehan aina tuumiskella miten voisimme käyttää heidän sotaansa omaksi hyväksemme!

★★★★★

Don Julio Mezzanin äänieristetty päämaja sijaitsi erään hänen omistamansa ravintolan kellarikerroksessa. Se oli tarkoitukseensa erittäin sopiva paikka. *Donin* kapteenit ja luutnantit saattoivat tulla ja mennä muiden ravintola-asiakkaiden kiinnittämättä heihin erikoista huomiota. Lisäksi Mezzani oli kuulu hyvästä, ehkäpä liioitellusta ruokahalustaan ja täällähän hänellä oli keittiön antimet käden ulottuvilla.

Julio Mezzani ei oikeastaan ollut paljoakaan muuttunut sen jälkeen kun hän kohosi *Doni*ksi, Perheen pomomieheksi. Tärkein muutos oli ulkonainen: nykyään Mezzanilla oli varaa hemmotella itseään niillä raidallisilla puvuilla ja silkkipaidoilla, joita hän aina oli rakastanut — ja jotka eivät sopineet hänelle alkuunkaan. Mutta mitäpä hän siitä! Hänen silmänsä olivat vielä terävät ja hänen nyrkkinsä purivat. Tumma kiiltävä tukka oli ehkä hieman ohentunut, siinä kaikki.

Mezzani oli omalla tavallaan samanlainen suoran toiminnan mies kuin tarkastaja Doylekin. Mezzanin mielestä vain terrorilla ja peloittamisella saavutetaan tuloksia. Nyt oli edessä terrorin ja pelon hetki.

Mies oli istutettu isoon puiseen tuoliin. Hänen kasvonsa olivat kalmankalpeat, huulet kuivat ja rohtuneet ja hänen koko ruumiinsa oli nahkeana kylmästä hiestä. Mezzani painoi pitkän linkkuveitsen vieteriä ja terä ponnahti esiin. Tuoliin köytetyn miehen silmät pullistuivat kauhusta.

— Angelo, ystäväiseni, sanoi Mezzani ja pujotti veitsenterän miehen paidankauluksesta sisään ja repäisi yhdellä nopealla viillolla poikki kauluksen ja solmion. — Kuulehan Angelo, jatkoi Mezzani hunajaisella äänellä, ei minun tarvitse keskustella sinun kanssasi — sinun pitää puhua minulle.

Angelo koetti lipoa huuliaan mutta hänen kielensä kärki oli kuiva ja karkea.

— Minä vannon, *Don* Julio, vikisi mies särkyneellä äänellä, vannon Jumalan nimessä etten tiedä mitään.

Ilmeenkään muuttumatta Mezzani leikkasi paidan kahtia. Mezzani viittasi Tohtorille.

Tohtori katsoi Angeloa läpi paksujen linssiensä. Lasit eivät oikein sopineet hänen kasvoilleen; kuvitelkaa itse rillejä korppikotkan nenällä. Tohtorin petolinnun päätä koristi musta tukka, jossa oli ikään kuin jakauksena valkoinen raita.

— Tiedätkö Angelo, sanoi Tohtori ja alkoi latoa välineitään valkoisella pyyheliinalla katetulle pöydälle, mitä kipu saa miehessä aikaan?

Angelon silmät seurasivat instrumentteja, joita Tohtori kaivoi laukustaan ja asetti järjestykseen pyyhkeen päälle. Angelo alkoi huutaa nähdessään erikokoiset kirurgin leikkuuveitset, erilaiset sakset, koetinpuikot ja puristimet.

Don Julion vieressä seisoi toinen mies jota kutsuttiin Insinööriksi. Hänkin seurasi tarkkaavaisena valmisteluja. Insinööri oli litteänenäinen ja isohuulinen jättiläinen, jonka valtavat kourat heiluivat jossain polvien tasolla.

— Minun menetelmäni on nopeampi, sanoi gorilla Mezzanille.

— Minulla on aikaa, sanoi Mezzani ja sytytti sikaarin. Angelo poikaseni, hän jatkoi ja kääntyi vangin puoleen, eihän sinullakaan mitään hoppua ole?

— Älkää, *Don*, huusi Angelo, minä en tiedä mitään! Minä en ole muuta kuin typerä luutnantti. Enhän minä edes pääse *Don* Coliton puheille. Hän ei tiedä että olen hengissä. Minä en voi tietää mitä hän aikoo tehdä!

— Paha juttu, sanoi Mezzani ja tarkoitti myös sitä. Mikäli Angelo tosiaan ei tiennyt mitään, joutuisi hän kärsimään turhaan. Tietenkään Mezzani ei hetkeäkään epäillyt etteikö Angelo tietäisi jotain. Olihan Angelo melko tärkeä kaveri *Don* Coliton Perheessä. Angelolla oli komennossaan monta Coliton pyssymiestä.

★★★★★

Mezzani oli aloittanut sotavalmistelut samana päivänä kun *Don* Tenaccione kuoli. Hän olisi ryhtynyt tuumasta toimeen jo aikaisemmin, mutta häntä pidätteli vilpitön kiintymys vanhaan *Doni*in. Eläessään vanha gangsteripomo oli pitänyt molemmat alipäällikkönsä, *Capon*sa kurissa joskaan ei Herran nuhteessa. Capot Mezzani ja Colito olivat yhtenään käymässä toistensa kurkkuihin kiinni. Sitten vanha *Don* siirtyi autuaammille niityille ikuisesti syrjään tämän maallisen maailman ongelmista. Molemmat Capot tiesivät valtataiste-

Insinööri liikahteli kärsimättömänä. - Saanko minä jatkaa nyt! Herätän hänet hetkessä. - Mikäpä siinä, sanoi Mezzani. Mutta muista ettei häntä saa tappaa.

lun alkavan. Heillä oli Perheissään monta miestä ja alalla alkoi vallita tungosta.

Mezzani oli kaukoviisas kuin säästöpankin asiakas ja toimi ovelasti ja harkiten siirtojaan. Hän perusti eräänlaisen tiedustelujärjestön, joka tehokkaasti urkki tietoonsa kaikki Coliton Perheen tärkeimpien jäsenten olemiset ja menemiset, missä he asuivat, miten he viettivät vapaa-aikansa, heidän ystävänsä jne.

Angelon virhe piili siinä ettei hän osannut ottaa huomioon aivan kaikkia varmuustoimenpiteitä. Hänen tyttönsä asui kapean kujan päässä. Kujan pää oli helppo sulkea. Talon takana alkoi metsä. Sitä kautta oli helppo kuljettaa mikä tavara tahansa — kuten hervoton ruumis — huomaamatta odottavaan autoon.

Tohtori esitelmöi kivun olemuksesta:

— Hermojärkytys jonka ihminen kokee kulkeutuu sysäyksinä keskushermostoa pitkin ja iskee tänne. Hän taputti miestä päälaelle. — Niin, aivoihin, Angelo. Aivot kestävät vain tietyn määrän, sitten ne vioittuvat. Käsitätkö mitä tarkoitan, Angelo? Kun tämä käsittely on ohi et ole enää sama mies kuin nyt. Ehkä sinusta tulee kuolaava pöpi niin kuin monet loppuun hakatut nyrkkeilijät tai ehkä täysi kyläidiootti. Salonkikelpoista sinusta ei enää tule, Angelo poikaseni.

Tohtori piti tauon, mutta kun Angelo ei sanonut mitään, kysyi Mezzanin kiduttaja vielä:

— Etkö tosiaan halua puhua *Don* Mezzanille nyt kun vielä on aikaa?

Angelon pää riippui. Hänen silmänsä olivat suljetut. Hän sai vaivoin sanotuksi epäselvästi: — En tiedä mitään.

Tohtori tarttui Angelon käteen ja työnsi veitsen etusormen kynnen alle. Sitten hän tarttui välineeseen, joka muistutti pitkävartisia taivutuspihtejä ja nykäisi. Angelo huusi tuskissaan ja heitti päänsä taaksepäin. Se kolahti tuolin puiseen selkänojaan. Angelo avasi silmänsä: ne olivat työntyä ulos kuopistaan.

Kysymyksessä oli sentään vasta yksi sormenkynsi.

Kun Tohtori oli huolella repäissyt Angelon jokaisen sormenkynnen irti, tarttui hän pieneen talttaan, jolla iski miehen kaikki 24 suussa olevaa hammasta poikki.

— Hei, huudahti Mezzani, mieshän on tajuton!

Insinööri liikahteli kärsimättömänä. — Saanko minä jatkaa nyt? Herätän hänet hetkessä.

— Mikäpä siinä, sanoi Mezzani. Mutta muista ettei häntä saa tappaa.

Insinööri työnsi työkalupöytänsä tajuttoman Angelon viereen. Siinä oli muuntaja ja johtokela. Insinööri veti housut Angelon jalasta ja kiinnitti sähköjohdon nipistimellä siittimeen. Toisen johdon hän kiinnitti pallean kohdalle.

— Kutitetaan poika eloon, sanoi Insinööri ja väänsi katkaisijaa.

Angelo olisi lentänyt tuolilta kattoon elleivät vyöt joilla hän oli sidottu olisi estäneet sen. Hänen verinen suunsa avautui kuolemankauhuiseen hätähuutoon. Hänen ruumiinsa läpi kävi vavistus. Hänen palleansa väreili. Hänen suustaan pursui pureskelematonta ruokaa ja vihreää nestettä. Hän ei enää huutanut: hänen tuskansa oli jo yläpuolella kaiken äänenmuodostukseen tarvittavan energian.

Muutaman sekunnin verran kulki tuhansia volttеja Angelon ruumiin läpi. Insinööri katkaisi virran. Angelo lojui tuolissa tajuttomana. Hänestä lähti kuuman hien löyhkä, hänen hengityksensä vinkui. Insinööri katsoi häntä hetken.

Taas:

Virta päälle. Pois.

Virta päälle. Pois.

Angelo murtui. Hän oli valmis puhumaan. Vuoroin hän pöyhkeili, vuoroin hän raivosi. Hän houraili. Hän huusi. Mutta hänestä valui sanoja kuin äsken oksennusta. Hän puhui sekavia, mutta miehet hänen ympärillään saivat niistä kuitenkin jotakin tolkkua.

Näin Mezzani tulkitsi Angelon tunnustuksen:

Suunnitelma Mezzanin päänmenoksi oli yksinkertainen. *Don* Colito oli palkannut miehen ulkopuolelta, huippumiehen joka pääsisi lähelle Mezzania herättämättä epäluuloja. Miehen nimi oli Norman Cohen.

— Kuka hitossa tämä Cohen on? kysyi Mezzani.

— Mies kuuluu Levyn porukkaan Chicagossa, selitti Insinööri. Kun tämä Cohen on sillä tuulella, hän tekee keikan, kun hän ei ole sillä tuulella, hän ei tee keikkaa. Hän on niin arvokas kaveri että hänellä on varaa tuommoiseen temppuiluun. Levy on ikionnellinen kun tämä kaveri on keikkatuulella, silloin Levy saa paljon asioita hoidettua. Tämä Cohen oli meidän armeijassa toisessa maailmansodassa, sitten hän liittyi Haganahin jutkusisseihin Palestiinassa. Mies on ollut mukana jokaisessa Israelin sodassa sen jälkeen. Israelilaiset kuulemma kutsuvat häntä Profeetaksi. Se kai johtuu siitä että Cohen ilmestyy näyttämölle aina kuukauden pari ennen kuin jotain tapahtuu. Ruumiinrakenteeltaan hän muistuttaa keilapalloa. Hän taittaa helposti kenen tahansa selkärangan lähitaistelussa ja ampuu kenet tahansa 500 metrin päästä kiikaritähtäyksellä.

Puhelin pirahti. Mezzani vastasi. Hän kuunteli muutaman hetken ja vakuutti sitten soittajalle että kaikki järjestyisi.

Mezzani katsoi Tohtoria ja sanoi:

— Colito teki ensimmäisen siirron. Tuo irlantilaissaasta Doyle on pannut sumppuun joukon parhaista pyssymiehistämme. En minä vaan tajua asiaa, mutta Colito on onnistunut siinä missä en olisi kenenkään uskonut onnistuvan. Paljonkohan tuohta se rotta oikein työnsi tuolle irlantilaiselle kytälle?

— Doyle? ihmetteli Tohtori. Olisin vaikka vannonut että se mies on lahjomaton.

— Vannomatta aina paras, sanoi Mezzani. Siis: nyt istutetaan irlantilainen perse edellä tulikuumaan pataan, jos herrat ymmärtävät tällaisen kauniin sisilialaisen vertailun. Pääasia on että saadaan se pysymään puolueettomana. Jokainen palkkalistoillamme oleva sanomalehtipummi, jokainen poliitikko jonka omistamme on pantava töihin. Samoin jokainen kyttä joka joskus on saanut maksun. Kaikkia on käytettävä hyödyksi.

Mezzani kääntyi Insinöörin puoleen:

— Hoida Cohen! Hoida mies omalla tavallasi.

— Mitä tuolle tehdään? kysyi Insinööri ja osoitti tuoliin köytettyä mutisevaa ihmisrauniota.

Mezzani kohautti olkapäitään. — Heitä se ulos roskien kanssa.

KÄÄNNÄ

NYT SENSAATIOMAINEN UUTUUS . . .

ME RAKASTAMME-paita

koot S, M, L, kaikenikäisille ja kokoisille sekä miehille että naisille hintaan mk 16,—/kpl

Sekä yhdenkoon naisten bikinihousu, jossa teksti perän päällä, HALUJENNE MUKAAN ?,!, YES, NO, SEXTYNINE, Pussy . . . Cat . . . hintaan mk 8,50/kpl

Nimi .....

Osoite .....

.....

Housut ☐ kpl teksti .....

Paita ☐ kpl koko .....

JERMU 5

Tilausosoite:
Cosmark Oy
Poikkikatu 3 b 20
15210 Lahti 21
Toimitus posti-ennakolla.
Yli 30 mk tilaukset postivapaasti.

- Vasikka meni oikopäätä luutnantti Tommy Petrin luo. Bruno nyökkäsi. - Niinhän minä ajattelinkin, että sinulla on enemmän hihassasi kuin pelkkä käsivarsi.

Don Salvatore Colito, jota lehdissä usein kutsuttiin Sam Colitoksi neuvotteli paraikaa lainopillisen neuvonantajansa Bruno Ameratin kanssa. Bruno oli iso tukeva mies, jonka suupielessä keikkui kalliilta tuoksuva sikari. Hän kuunteli paljon ja hyvin, hän teki paljon hyviä kysymyksiä, antoi useimmiten arvokkaita neuvoja ja yritti parhaansa mukaan pysytellä taka-alalla. Sam Colito puolestaan muistutti valkotukkaista ja kunniallista liikkeenjohtajaa. Kunniallisuus oli hänestä yhtä kaukana kuin Helsinki on Tokiosta, kauempanakin jos totta puhutaan.

— Vannon Pyhän Neitsyen edessä, sanoi Sam Colito tekopyhällä äänellään ja löi kämmenensä yhteen, että minua syytetään joka kerta kun joku noista tytöistä paukahtaa paksuksi. Minä vaan kysyn sinulta Bruno, minäkö heidät kadulle ajan, minäkö heistä huoria teen? Tiedäthän kuinka säälin noita langenneita tyttöjä, Bruno.

— Sinulla on hellä sydän, sanoi Bruno yksioikoisella äänellä.

— Kiitos Bruno. Vain sinä ymmärrät minua. Kautta Jeesuksen ja Marian ja Joosepin, ellei noita huumeita olisi . . .

Don Colito riisui liikuttuneena sangattomat silmälasinsa ja hieroi silmiään.

— Se on kannattavaa hommaa.

— Tiedän. Tiedän mutta kun luen noista säälittävistä tapauksista, noista pois heitetyistä elämistä . . . kun äidit kyynelsilmin ryömivät luokseni ja pyytävät, että pelastaisin heidän lapsensa huumeitten suosta niin . . .

— Me saadaan paljon tyttöjä huorataloihin sillä lailla.

— Minua hävettää, Bruno. Ihan totta, olen tosissani häpeissäni. Minusta tuntuu että olen häpeäksi omalle kansalleni. Mutta sellaisen syyhyisen koiran kuin Mezzanin on helppo leikkiä hienostunutta isäntää oopiumluolassa. Hänellähän on uhkapeli ja lainaushommat. Ne ovat itsessään täysin kunniallisia aloja. Minun on saatava ne itselleni, Bruno! Kuule, minä haluan ne!

Colito piti tauon. Hän nosti kätensä hetkeksi kuin vaikuttavaan tervehdykseen ja jatkoi sitten:

— No niin, Bruno. Nyt jatkamme Mezzanin tuhoamista. Neuvosi, rakas *consigliori.*

— En anna tällä kertaa neuvoja, *Don* vaan teen ehdotuksia. Haenko Cohenin lentokentältä?

— Ei, kyllä hän pärjää yksin, hänellä on ohjeensa.

Bruno tuprutti suustaan pehmeän savupilven, joka hetkeksi peitti hänen kasvonsa.

— Doyle nappasi koko joukon Mezzanin parhaita miehiä, sanoi Bruno savupilven läpi.

— Olen kuullut.

— Miten olet voinut kuulla kun minä juuri äsken kuulin siitä?

Coliton huulilla kareili tyytyväinen hymy.

— Minä järjestin sen, sanoi *Don* Colito. En minä halua sinulta Bruno mitään peittää. Mutta katsohan tässä tapauksessa oli parempi ettet kuullut mitään etukäteen. Minulla on ollut Mezzani tarkkailun alla jo pitkään ja kun nuo pyssymiehet menivät luolaansa kuiskasin siitä eräälle vasikalle.

Brunon huulet puristuivat tiukasti yhteen. Colito jatkoi:

— Vasikka meni oikopäätä luutnantti Tommy Petrin luo.

Bruno nyökkäsi. — Niinhän minä ajattelinkin, että sinulla on enemmän hihassasi kuin pelkkä käsivarsi.

— Mistä niin päättelit?

— Olisit voinut saada Neuvoston ehkäisemään sodan alun, mutta et tehnyt sitä. Mezzanilla on enemmän miehiä ja aseita, kuitenkin päätät ryhtyä sotaan. Se ei ole tapaistasi, *Don.* Olisit voinut vuokrata kymmenen liipaisinsormea Levyltä, mutta tilasit vain yhden. Monet Perheet olisivat liittyneet sinuun Mezzania vastaan, mutta et pyytänyt ketään. Kysyin itseltäni: miksi *Don* Colito menettelee näin? Ja vastasin saman tien: minusta ihan tuntuu että rakkaalla *Don*illani on yllätyskortti hihassaan. Ilkeä yllätys Mezzanin kannalta katsottuna.

Colito hymyili. — Nyt tiedät miksi annan sinulle arvoa, Bruno. Sinulla on aivot tukan alla.

— Kiitos. Anna kun lopetan päättelyni. Doyle on tavallinen intomielinen irlantilainen. Hän ei tarvitse muuta kuin vihjeen siitä että Mezzanin miehet ovat luolassaan ja hän ryntää sinne jepareineen kysymättä lainkaan miksi tai keneltä hän sai tuon vihjeen. Mezzani suuttuu. Hänen kunniaansa on loukattu ja hän haluaa kostaa Doylelle. Mezzanin ei tarvitse tappaa Doylea, riittää kun joku hänen pyssykäsistään niin paljon kuin naarmuttaa tuota jeparia ja siinä Mezzani on omassa kusessaan: joutuu tappelemaan meidän lisäksi koko tämän kaupungin lättäjalkakuntaa vastaan.

Colito nyökkäsi. — Onneksi olkoon, Bruno. Se on ensimmäinen suunnitelma. Jos se epäonnistuu on minulla vielä toinen.

★★★★★

Tarkastaja Doyle ja poliisiluutnantti Petri olivat poliisipäämajan kellarikerrokseen sijoitetulla ampumaradalla. Tommy Petri ojensi esimiehelleen pistoolin. Se oli aikoinaan ollut .45 virka-ase, mutta sitä oli kovasti muutettu toiseen uskoon: piippua oli pidennetty ja kahvaan oli saatu sopimaan 15 panoksen lipas.

— Saatiin kymmenen tällaista takavarikkoon siitä huoneistosta, sanoi Petri. Kokeile.

Doyle kohotti aseen ja tähtäsi kymmenen metrin päässä olevaa taulua. Hän painoi liipaisinta vain kerran, mutta kaikki 15 luotia iskivät yhtenä sarjana tauluun.

Sen jälkeen Petri ojensi Doylelle kivääriin, johon oli asennettu rullalipas. Siihen mahtui kymmenen patruunaa.

— Katsohan nyt, sanoi Petri ja kohotti aseen olkapäälleen ja tähtäsi 50 metrin taulua. Hän ampui kaikki kymmenen luotia tauluun kuudessa sekunnissa. Taulu repeytyi paperimassaksi. Ihmisen päästä ei olisi jäänyt mitään jäljelle. Petri pani kiväärin asepenkille.

Doyle tutkiskeli kivääriä ja sanoi:

— Mezzanilla taitaa olla aikamoinen aseseppä palveluksessaan.

He lähtivät nousemaan kohti virkahuoneitaan. Käytävässä he tapasivat Doylen sihteerin.

— Se pidätys, jonka teitte tarkastaja, sanoi sihteeri. Aletaan olla helisemässä. Ne eivät tainneetkaan olla ihan tavallisia rosmoja, vai mitä? Ainakin niillä on paljon vaikutusvaltaisia ystäviä jotka soittavat yhtenään tänne ja tukkivat linjat kohta kokonaan!

Doyle ja Petri menivät huoneisiinsa vastaamaan puhelimeen. Tommy Petri käsitteli helpoimmat soitot, Doyle otti vaikeat tapaukset. Petrillä oli omat konstinsa hoitaa vihastuneet soittajat. Hän yhdisti vastaukseensa kohteliaan äänensävyn, ymmärtäväisen mielenlaadun, muutaman kohteliaisuuden ja imartelun, ja kaikkein pahimmista pakertajista hän pääsi eroon silkkiin kiedotulla ilkeydellä. Eräälle O'Hara nimiselle irlantilaiselle poliitikolle hän löi tapin suuhun kiittämällä tätä kaikkien italialaisten puolesta että hän, irlantilainen herra O'Hara todellakin piittasi niin paljon italialaisista että vaivautui puhumaan näiden vaivaisten onnettomien puolesta, jotka juuri oli tuotu asemalle mukanaan asevarasto, jonka avulla irlantilaiset patriootit koska tahansa työntäisivät nuo kirotut engelsmannit mereen kauniilta Vihreältä saarelta.

Doylen asiakkaat olivat vaikeampia ja tarkastaja nauhoitti kaikki hänelle kytketyt puhelut suojatakseen itseään myöhempiä aikoja varten. Muuan osto- ja myyntituomari oli juuri syyttänyt Doylea räikeästä rotusorrosta ja perustuslaissa edellytetyn kokoontumisvapauden kieltämisestä.

— Nauhoitan keskustelun, tuomari, sanoi Doyle. Muistatteko että useimmat näistä rikollisista olivat vähän aikaa sitten edessänne syytettyinä uhkapelistä. Te ette antanut heille edes sakkoja vaan syyte hylättiin teidän toimestanne. Mutta sitten minä kiikutin sinne tuomioistuimeen todistajan ja syyte näytettiin toteen ja teidän oli pakko tuomita heidät. Seuraavana päivänä sanoi Mezzani eräässä yleisessä tilaisuudessa, että te olette »tyhmin hänen ikinä tapaamistaan tuomareista, että hän katuu järjestäneensä teidät tuomariksi ja että hän katsoo hyvissä ajoin ennen seuraavia vaaleja että te lennätte perseellänne raastuvan portaat alas.» Mitäs siihen sanotte? Minä annan myös kirjoittaa tämän keskustelun nauhalta ja lähetän teille oman jäljennöksen huomenna.

Pormestari soitti ja ilmoitti tyytymättömyytensä siihen, että hänen puhelinkorvansa oli tulossa kuuroksi kun suurin osa hänen vaalikassansa tärkeistä tukijoista soitti ja vaati noitten italialaisten pikaista vapauttamista. Doyle sanoi että juttu oli jo mennyt oikeuteen.

Doyle venytteli itseään, riisui pistoolikotelon kainalostaan ja heitti sen kirjoituspöydän laatikkoon, samaan jossa hän piti toimistopulloaan. Kun hän taiteili itsensä päällystakkiinsa, sanoi Petri, tuo ainainen huolehtija: - Eikö olisi viisasta ottaa pyssy mukaan?

Todella huolestuneeksi muuttui Doyle kun keskus ilmoitti että senaattori Robert Agnello halusi puhua hänen kanssaan. Bob Agnello oli eräs Yhdysvaltain Senaatin kaikkein kunnioitetuimmista jäsenistä eikä Doyle mitenkään voinut uskoa, että Agnello pystyttäisiin ostamaan lahjuksin. Hän nosti kuulokkeen ilkeä tunne vatsassaan ja sanoi iloista yllätystä teeskennellen!

— Mutta terve Bob! Siitä onkin aikaa kun viimeksi väänsimme spagettia suuhumme yhdessä.

— Dinty kuulehan, vannon että sinulla on tilaisuus syödä enemmän *pastaa* kuin minulla. Enhän minä minnekään ennätä kun sinä annat minulle niin paljon töitä. Mutta vakavasti puhuen Dinty, mitä sanon valitsijakunnalleni? He ovat suureksi osaksi italialaisia ja he muuttuvat pirun epäileviksi heti kun irlantilainen panee telkien taakse heidän maanmiehiään, eivätkä he suinkaan aina syyttä . . .

— No niin . . . Doyle mietti. Voithan vastata heille samoin kuin Joe Valachi Senaatin alivaliokunnalle silloin kun häneltä kysyttiin kaikista niistä italialaisista nimistä, jotka hän yhdisti Cosa Nostraan.

— Älä viitsi Dinty! Mitä sillä on . . .

— Valachi sanoi, jatkoi Doyle, suunnilleen näin: »Kuka tässä puhuu italialaisista? Minä ainakin puhun rikollisista.»

Bob Agnello naurahti. Sitten hän naurahti uudemman kerran ja sulki puhelimen.

Iltaan mennessä Doyle ja Petri olivat astuneet kaikkien hyönteisten päälle. Lehtien myöhäispainokset eivät enää huutaneet julki asiaa kissankorkuisin otsikoin. Asia alkoi jäähtyä. Se menetti mielenkiintoaan sitä mukaa kun totuus pääsi hitaasti esiin.

Doyle venytteli itseään, riisui pistoolikotelon kainalostaan ja heitti sen kirjoituspöydän laatikkoon, samaan jossa hän piti toimistopulloaan. Kun hän taiteili itsensä päällystakkiinsa, sanoi Petri, tuo ainainen huolehtija:

— Eikö olisi viisasta ottaa pyssyä mukaan?

— Miksi? ihmetteli Doyle, joka jo oli keinotellut toisen kylkensä takkiin. Minä edustan Lakia. *Mafiosit* kunnioittavat lakia, vaikka se onkin vain heidän oma lakinsa. Ja heidän ensimmäinen käskynsä kuuluu: »Älä tapa jeparia». Hyvää iltaa!

★★★★★

Insinööri odotti lentokonetta laskeutuvaksi. Kun se viimein ujeltaen rullasi lentopaviljongin eteen, astui siitä lylleröinen mutta tukeva mies, jonka Insinööri oitis tunnisti Norman Cohenjksi. Mezzanin mies seurasi keilapallon muotoista miestä matkatavaratiskille, tönäisi tätä kevyesti kylkeen ja kuiskasi huuliaan liikuttamatta: — Minun on saatava puhua kanssanne. Missä?

— Tulkaa miesten huoneeseen, sanoi Cohen yhtä hiljaa ja tarttui nahkaiseen matkalaukkuun, joka juuri liukui hihnaa pitkin hänen kohdalleen.

Insinööri lähti seuraamaan Cohenia, joka liikkui kevyesti ollakseen sen painoinen mies. Hän ei tosiaan ollut pitkä, ehkä 155 senttiä, mutta painoa sitä enemmän. Insinööri arveli 125 kg.

He menivät peräkkäin miesten huoneeseen. Se oli tyhjä. Insinööri tuli perässä sisälle. Äkkiä Cohen kääntyi ja paiskasi hänet ulko-ovea vastaan. Kaksi teräksenlujaa sormea puristui Insinöörin aataminomenan ympärille. Cohenin ääni kuului matalana ja sähisevänä:

— Totuus tai revin kurkun sinulta auki!

Paino hellitti hetkeksi. Sormet olivat vielä kurkulla mutta ne pitivät nyt vain paikoillaan Insinööriä.

— Puhu! sanoi Cohen kun Insinööri yritti saada äänensä takaisin. Sitten hän sai lopulta huohotetuksi:

— Pomo lähetti uutisia.

— Kenenkään ei pitänyt tavata minua täällä.

— Jokin on muuttunut. Minut lähetettiin vastaan.

Cohenin sormet eivät vieläkään irronneet Insinöörin kurkusta. Cohen oli ainakin 50 vuoden ikäinen mutta vahva kuin karhu. Isokokoinen mies kuin Insinööri ei olisi pärjännyt hänelle hetkeäkään. Cohenin silmät muuttuivat viiruiksi kun hän sanoi:

— Okei, mennään sinun autoosi.

Insinööri mietti nopeasti. Hän aavisti että tulija oli asettanut ansan. Tavallisella äänellään hän sanoi:

— Pomo käski minun totella sinua. En ottanut autoa mukaani.

— Hyvä, sanoi Cohen ja laski kätensä ja tarttui matkalaukkuunsa. Oikein hyvä, sillä minä olen vuokrannut auton ja Pomo tietää sen. Mennään.

He menivät halliin.

— Minä käyn ostamassa viimeisen painoksen, sanoi Insinööri. Sota on alkanut ja ruumiita tulee ja pitää pysytellä ajan tasalla.

Hän asteli lehtikojun luo, osti ensimmäisen painoksen ja kääntyi poistuakseen. Hän törmäsi samassa toiseen, tulevaan asiakkaaseen. Miehet pyytelivät toisiltaan anteeksi. Insinööri työnsi lehden kainaloonsa.

Cohen oli syrjästä seurannut tapahtumia. Hän oli yhä epäluuloinen: — Etkö itse sitten ole ajan tasalla?

— Minä tiedän vain sinusta ja siitä keikasta, joka sinun on määrä suorittaa, sanoi Insinööri. Muusta en tiedä mitään kun en ole Perheen jäsen, en kuulu sisärenkaaseen. Olen vain tavallinen palkollinen.

He menivät pysäköintipaikalle missä vuokrattu auto odotti. He istuutuivat paikoilleen. Cohen nosti oikean kätensä vääntääkseen avainta. Insinööri työnsi varovasti ulospäin oikeassa kainalossa olevaa lehteä ja työnsi oikean käden perään, tuki lehteä vasempaan kyynärtaipeeseen ja painoi liipaisinta. Äänenvaimentajalla varustettu .25 automaatti päästi pierun. Ensimmäinen luoti tunkeutui Cohenin oikean kainalokuopan kautta ruumiin läpi sydämeen. Toisen luodin Insinööri upotti turhaan Cohenin oikeaan kylkeen, kolmannen aivan yhtä turhaan ohimoon.

Cohen retkahti ohjauspyörää vastaan. Insinööri nosti hänet ja tuki hänet ovea vastaan nukkuvaan asentoon. Sitten hän nousi autosta omalta puoleltaan ja tyrkkäsi aseen odottavalle apurilleen samanlaista »suokaa anteeksi, että satuin tönäisemään» -leikkiä harrastaen kuin saadessaan sen lehtikioskin luona.

★★★★★

Therese Livoro oli luonnonoikku: yksi niistä vaaleista pitkäsäärisistä jumalattarista, jotka joskus putkahtavat esille Sisilian karusta ja auringon karrelle polttamasta maasta. Nämä sisilialaiset harvinaisuudet ovat kauniimpia ja suloisempia kuin tavallisemmat Pohjois-Italian vaaleaveriköt.

Therese tiesi toki oman kauneutensa. Hän oli myös sangen tietoinen kiihottavasta ruumiistaan: hänen kiinteät isot rintansa olivat kuin kaksois-Strombolit ja hänen hengittäessään ne elivät niin että tyhmempi odotti tulivuorenpurkausta. Hänellä oli oikean naisen kaareva lantio ja pakarat keikkuivat kuin hunajaiset sylinterit hänen kävellessään pitkillä säärillään ylväästi kuin kuningatar. Theresen aviomies-vainaja Ugo Livoro oli saanut tuon satumaisen ruumiin elämään 1001 hekuman täyttämänä yönä.

Tyttö oli rakastanut Ugoa. Ugo oli antanut hänelle kaiken, minkä oli luvannut, itsensäkin. Therese oli rakastanut Ugon vilpittömyyttä ja rohkeutta. Ugon rohkeus vei hänet ennenaikaiseen hautaan.

Silloin kun vanha *Don* Tenaccione otti suojeluunsa kaiken uhkapelin, päätti Ugo panna vastaan. *Don* Tenaccione jätti käytännön järjestelyt apurinsa *Capo* Mezzanin hoidettaviksi. Oli päivän selvää ettei Ugo siinä leikissä pärjäisi; niinpä hänet löydettiinkin eräästä kujasta pää murskaksi ammuttuna.

Theresa ei itkenyt ääneen. Sen sijaan hän vihasi vaiti.

Theresaa ei lakannut ihmetyttämästä se, ettei jepari joka johti tutkimuksia ollutkaan niin typerä kuin miltä näytti. Tyttö huomasi että tämä poliisi oli älykäs. Niin, älykäs ollakseen tavallinen irlantilainen lättäjalka.

KÄÄNNÄ

seksi on nousussa

Vuoden vaihteessa Seksi revittiin käsistä viimeiseen lehteen lähes kaikista maamme lehtipisteistä. Puute torjuttiin lisäämällä painosta.

Nyt pelätään, että uusi ennennäkemätön seksihulluus tulee ja yllättää.. varsinkin kun juttu on jo niin paksua, että joillakin esiintyy nielemisvaikeuksia.

Asialinjasta emme kuitenkaan tingi, pitää vain muistaa, että Seksi on aikuisille.

seksi nousussa

Tilaan tällä kupongilla Seksi-lehden kesäkuun 1974 alusta vuoden loppuun hintaan 23 mk.

(Ei rahaa tähän lähetykseen — laskutamme myöhemmin.)

Nimi	
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

kl	mt
20	0000 L

pk	kp	lk	aa	k	h	1 ekk	1 emk	2 ekk

Kustannus Oy Williams maksaa postimaksun

KUSTANNUS OY WILLIAMS
Postilokero 10645
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
Helsinki 10/10. Lupa 2444.

Paras tilata suoraan kotiin ja varmistaa siten saanti...

Vain viereinen kuponki postiin - ja Seksi kannetaan kotiin vuoden loppuun.

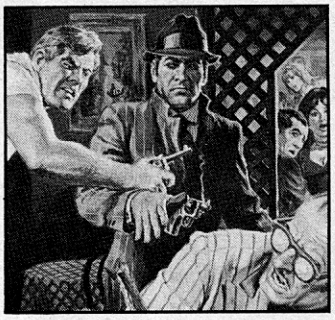

Terry nielaisi juomansa yhdellä kulauksella ja sanoi: - Danny, en pitäisi siitä että Colito tappaa Mezzanin. Jos jonkun se on tehtävä, niin toivon että sinä sen teet.

Mutta vielä enemmän ihmetytti Theresaa että tämä pollari puhui melko sujuvasti italiaa — jopa Sisilian murretta. Theresa tajusi tämän aivan sattumalta. Tuo poliisi sattui olemaan paikan päällä tekemässä iän ikuisia tutkimuksiaan kun puhelin soi. Puhelimessa oli muuan ystävä jolle Theresa vastasi Sisilian murteella. Mies oli ollut velkaa Ugolle ja halusi nyt maksaa velkansa takaisin.

Danny Doyle näytti olevan kiinnostunut Ugon velkojista. Hän sai aatteen tuosta puhelinsoitosta, jossa tilanne tosin oli päinvastainen. Theresa sanoi nopeasti italiaksi:

— Kukaan heistä ei murhannut Ugoa!

Ja Danny Doyle, tuo kovanaamainen lättäjalkainen irlantilainen poliisi mutisi: — Minun on seurattava jokaista johtolankaa . . . Sitten Doyle oli selittänyt että hänen vaimonsa oli syntynyt Sisiliassa ja opiskellut Firenzessä ennen kuin oli muuttanut Yhdysvaltoihin. Ja vaimoltaan Doyle oli oppinut nuo kielet ennen kuin tämä kuoli.

Kieli sitoi heidät yhteen. Doylen kuollut vaimo sitoi heidät yhteen. Murhatutkimus sitoi heidät yhteen. Heillä oli niin paljon yhteistä, että he lopulta päättivät lyödä kaiken yhteen. Therese Livoro oli yhden miehen nainen. Hän rakasti vain yhtä miestä kerrallaan ja kun hän rakasti, hän rakasti koko sielullaan ja ruumiillaan. Theresessa ei ollut mitään puolinaista. Viimeksi kuluneen vuoden aikana Danny Doyle oli viettänyt keskimäärin neljä yötä viikosta Theresen asunnossa. Loput yöt hän oli palveluksessa.

Therese kuuli oven käyvän. Hän ponnahti pystyyn ja syöksyi ovelle ja heittäytyi miehen syliin. Therese puristi käsivartensa Doylen niskan ympäri. Doyle tajusi vain että jotain vaaleata ja pitkätukkaista syöksyi häntä kohden vihreässä kotipyjamassa. Sitten hän sulki tytön syliinsä ja suuteli tätä. Therese ei saanut vedetyksi ilmaa keuhkoihinsa ja työnsi itsensä irti Doylen kovasta ja omistavasta otteesta.

Doyle nuuhkaisi keittiöön päin.

— Mmmmm . . . jopa tuoksuu hyvältä!

— Illallinen on kohta valmis, sanoi tyttö nauraen ja pyörähti ja meni baarin luo sekoittamaan heille juomat. Doyle tarttui puhelimeen, valitsi numeron ja sanoi poliisipäämajan keskukselle olevansa tässä numerossa seuraavat kaksitoista tuntia.

Terry toi hänelle viskin jossa oli pienen pieni luraus vettä.

— Lehdistä ja teeveestä päätellen sinulla on ollut kiireinen päivä, sanoi tyttö.

— Kyllä vaan, sanoi Doyle haukotellen ja alkoi riisua takkia ja solmiota. — He pureutuvat toistensa kurkkuihin eivätkä hevillä päästä irti.

— Onko siitä sinulle hyötyä?

Doylen hymy oli hieman sisäänpäin kääntynyt. — Miksipä ei. He ovat tulleet esiin koloistaan avomaastoon. He näkevät vain toisensa. Minä hiivin paikalle ison nuijan kanssa ja kolkkaan heidät molemmat yhdellä iskulla.

Terry nielaisi juomansa yhdellä kulauksella ja sanoi:

— Danny, en pitäisi siitä että Colito tappaa Mezzanin. Jos jonkun se on tehtävä, niin toivon että sinä sen teet.

Doyle kohautti olkapäitään. — Asiat kehittyvät aika vauhtia. Ehkä minä en pääse apajalle laisinkaan.

Therese meni hellan luo, korjasi kattilat levyiltä ja katkaisi virran ja tuli takaisin Doylen luo lantiot keinuen. Therese istuutui hajareisin Doylen syliin, tarttui tämän molempiin korviin ja pakotti pään taaksepäin samalla kun hän painoi suudelman Doylen huulille. Therese keinui siinä hetken istuen Doylen polvilla ja pitäen tätä korvista kuin hevosta suitsista. Tyttö heittäytyi äkkiä eteenpäin ja työnsi nälkäisen kielensä Doylen suuhun ja painautui kovaa häntä vastaan. Doylen oli vapisevin sormin avattava yöpuvun yläosan napit, jotta hän saisi suuret kouransa tytön paljaitten rintojen ympärille. Doyle puristi hellästi kiinteitä kupuja ja tyttö huokaili kun Doylen sormet leikkivät hänen nänniensä kanssa. Doyle käänsi tytön polvillaan sivuasentoon. Therese napitti auki Doylen paidan.

Doyle kuori yläosan tytön yltä ja hämmästyi niin kuin hän oli aina hämmästynyt Theresen ihon virheettömyyttä. Se oli kiinteä rypytön iho, joka hohti häntä vastaan tunnelmavalaistuksen häveliäässä loisteessa.

He rakastivat molemmat tätä esileikkiä. Doyle tiesi että näin Therese syttyisi täydellisesti. Hän veti yöpuvun housut tytön jaloista. Therese auttoi itse kiemurtelemalla kuin käärme. Sitten tyttö tarttui Doylen housuihin ja nykäisi ne alas. He hengittivät molemmat kiivaasti ja olivat hetkeksi tarrautuneet toisiinsa. Sitten tytön käsi osui Doylen siittimeen joka kovana odotti vain tätä hetkeä ja Doyle nytkähti ja työnsi kätensä tytön reisien väliin missä oli lämmintä ja kosteaa, ja yhdessä he kaatuivat pehmeälle villamatolle.

Tyttö makasi siinä Doylen alla avoimena, odottavana. Doyle ei pystynyt enää pidentämään mitään. Hän tiesi ettei hänen tarvinnutkaan sillä Therese oli yhtä valmis kuin hän. Ähkäisten Doyle työnsi kalunsa tyttöön, joka heti kietoi kätensä Doylen niskaan ja puristi jalkansa tämän ristiselän ympäri. Therese huusi ääneen kun Doyle työntyi häneen ja työnsi sitten suunsa Doylen olkapäähän vaimentaakseen hekumansa äänekkyyden.

Doyle tyhjensi itsensä häneen. Tyttö hoki hokemistaan: — Danny, Danny, ihana Danny!

Doyle nosti lopulta tytön matolta ja kantoi hänet makuuhuoneeseen.

★★★★★

Sillä välin kun he nukkuivat ja rakastivat, nukkuivat ja rakastivat, jatkui Kummisetien verinen ja säälimätön sota suurkaupungin viidakossa.

Benno Raguso, muuan melko vähäpätöinen korttihai ja huijari yleensä, lopetteli drinkkiään nurkkabaarissa ennen kotiin lähtöä. Hän lähti baarista ja meni autonsa luo, joka oli pysäköity vähän matkan päähän. Hän oli juuri työntämässä avainta autonoveen kun kaksi miestä astui esiin hänen takaansa. Miehet työnsivät pistoolinpiiput Raguson selkään ja ampuivat hänet siihen.

Muuan Liberato Siracusa, ammatiltaan parittaja teki ratkaisevan virheen kun antoi tuntemattoman puhelinäänen houkutella itsensä huonomaineiseen tuntihotelliin. Soittaja sanoi, että nuori ja innokas sutenööri hyppeli Siracusan varpaille eikä muuta tarvittu: signor Liberato Siracusa ei sietänyt kilpailua omassa piirissään ja kiiruhti paikalle.

Hän törmäsi ilmoitettuun huoneeseen missä kahdet käsivarret tarttuivat häneen ja paiskasivat hänet lattiaan. Kolmas mies työnsi triklormetaanilla kyllästetyn vanutukun hänen nenäänsä. Liberato oli tosin voimakasrakenteinen mies ja osasi käyttää lihaksiaan, mutta nyt hänet yllätettiin. Sitä paitsi triklormetaani on hyvin nopeasti vaikuttava nukutusaine.

Miehet sitoivat Liberaton vuoteeseen. Sillä välin otti Tohtori välineensä mustasta lääkärinlaukustaan ja asetti ne järjestykseen pyyheliinalle. Liberaton nenän alle työnnettiin lisää nukutusainetta.

Erittäin huolellisesti teki Tohtori viilloksen Liberaton oikeanpuoleisten kylkiluitten alapuolelle polttaen pienemmät laskimot ja valtimot, sitoen taitavasti isommat kunnes hän oli paljastanut »potilaan» maksan. Nyt tohtori leikkasi maksan ja sappirakon irti ympäröivästä kudoksesta ja pani ne lasipulloon. Yhtä huolellisesti kuin oli avannut leikkauskohdan Tohtori ompeli sen yhteen.

Lasipullo jossa oli onnettoman ent. parittajan Liberato Siracusan maksa ja sappirakko lähetettiin *Don* Salvatore Colitolle.

Don Colito tuijotti lasipullon karmeaa sisältöä, kohotti sitten kätensä ilmaan ja huudahti:

— Bruno, hehän ovat eläimellisiä! He pakottavat meidätkin kohtelemaan heitä eläiminä. Toimi!

Bruno karisteli tuhkaa sikaristaan, rypisti otsaansa ja mietti minkälaisia kykyjä hän panisi liikkeelle.

Paul Iulo oli nuori tulevaisuuden mies. Hän istui autossa yhdessä parhaitten miestensä kanssa ja tarkkaili hienon vuokra-asuntolan sisäänkäyntiä. Lopulta ovimies katsoi kärsineensä tarpeeksi tupakantuskastaan ja poistui jonnekin vetämään henkoset.

Miehineen Paul Iolo marssi keskimmäiseen hissiin, painoi hissin ylös, kopeloi lattiamaton alta ja löysi avaimen, jonka sinne oli sijoittanut talon isännöitsijä osoituksena uskollisuudestaan *Don* Colitoa kohtaan ja päästäkseen maksamasta yhden kuukauden suojelurahat.

Avain kävi erään seurapiirityypy-

KÄÄNNÄ

- Hehän ovat suorastaan saatanallisia, sanoi Doyle Tommy Petrille. Saas nähdä minkälaisen kanin jompikumpi taikurisedistä seuraavaksi vetää hatustaan.

kän huoneiston oveen. Tytön mielestä oli jännittävää seurustella rikollisten kanssa. Iulo pelottomine apureineen törmäsi tytön makuuhuoneeseen, missä tämä paraikaa lemmiskeli erään Gus Aiellin, *Don* Mezzanin rahankerääjän kanssa.

Paul Iulo kädessään pitkäteräinen puukko heittäytyi Gus Aiellin kimppuun. He raastoivat miehen vuoteesta lattialle ja muiden pidellessä alastonta uhria matolla suoritti Iulo järkyttyneen tytön edessä täydellisen kuohitsemisen. Tämän jälkeen he vuoron perään raiskasivat seikkailurikkaasta elämästä pitävän tytön. Lopuksi kun viimeinen mies oli noussut tytön päältä, he viilsivät hänet auki haaroista kurkkuun saakka.

Ovimies seisoi levollisena ulkoovella kun he poistuivat rakennuksesta. Mitäpä hän heistä olisi piitannut: hänen tehtävänsä oli tarkkailla sisään tulijoita, ei menijöitä.

Puukkojen yö jatkui läpi sen yön. Kaupungilla tapettiin, haavoitettiin, raiskattiin.

★★★★★

Aamulla Danny Doyle luki raportin yöllisistä tapahtumista.

— Hehän ovat suorastaan saatanallisia, sanoi Doyle Tommy Petrille. Saas nähdä minkälaisen kanin jompikumpi taikurisedistä seuraavaksi vetää hatustaan.

★★★★★

Don Colito käveli edestakaisin toimistossaan, joka sijaitsi erään hänen omistamansa pesulan takahuoneessa. Colito oli uppoutunut suunnitelmiinsa.

Colito mittaili huonetta ja sanoi sitten äkkiä:

— Bruno, yksi vasikoistani on tehnyt tehtävänsä. Haluan että sinä henkilökohtaisesti hoidat hänet.

Hitaasti Bruno pudisti raskasta päätään.

Colito kohotti valkoisia kulmakarvojaan: — Käytkö vastustelemaan, Bruno? Tämä on minulle hyvin tärkeätä ja minun on oltava varma onnistumisesta. Ajattelin suoda sinulle mahdollisuuden osoittaa kiintymystäsi.

— Voin olla ilman tuota mahdollisuutta, *Don*. Unohdat että kasvoimme ja vartuimme yhdessä: tiedän millä lailla ajattelet. Jos murskaan tämän olion sinulle, mitä tapahtuu? Vuoden, kahden ehkä kolmen kuluttua muistat että voin sitoa sinut osasyyllisenä murhaan. Voin kuolla puolestasi, *Don* — tiedät sen — mutta en halua kuolla kauttasi. Sanon tämän kaikella kunnioituksella. Sanon sen ystävyydessä. Homma hoidetaan ja hoidetaan hyvin, mutta minä en sitä henkilökohtaisesti tee.

Colito seisoi hikisen ikkunan ääressä ja tuijotti pesulan puolelle. Hän kääntyi ympäri.

— Ehkäpä olet oikeassa, Bruno, sanoi Colito miettiväisenä. En ehkä ajattele sinun tavallasi Bruno, mutta annan arvoa näkökannallesi. Hyvä on sitten, katso että asia hoidetaan ja että se hoidetaan hyvin.

— Olen aina yrittänyt kiertää vähintään kolme eristysnauhakerrosta sinun ja murhan väliin, sanoi Bruno. Et varmaan halua että nyt muutan tapaani.

★★★★★

Kohtaamispaikaksi oli valittu erään virkamiehen talo. Mies oli vastaanottanut maksuja *Don* Colitolle tekemistään palveluksista ja nyt hän oli *Don*in pyynnöstä vienyt vaimonsa ja lapsensa elokuviin ja jättänyt etuoven lukitsematta.

Pöydällä oli viiniä ja leipää ja hedelmiä, salami-makkaraa ja paahdettuja maapähkinöitä. *Don* Colito käytti sisiliankieltä ja sisilialaisia eleitä puhuessaan. Hän sanoi miehelle pöydän vastakkaisella puolella:

— Kunnioitan sinua suuresti. Annan arvoa älykkyydellesi. Minun alaisenani sinun ei tarvitsisi toimia pyssymiesten päällikkönä. Järjestäisin sinulle oman osastosi. Saisit tilaisuuden käyttää aivojasi, joita arvostan korkealle. Pääsisit osalliseksi menestyksestäni ja se tietää että pääsisit osalliseksi omaisuuteen. Olen kertonut sinulle mitä tekisin hyväksesi. Puhutko yhtä vilpittömästi minulle?

Insinööri siirteli ruumiinpainoaan tuolissa. — Tulen olemaan rehellinen. Mutta ensin minun on painotettava sinulle ettei kukaan rakasta petturia. Kuinka minut hyväksytään joukkoon?

— Sinua ei ainoastaan hyväksytä, vaan sinut toivotetaan tervetulleeksi. Kaikkihan tietävät aseseppätaitosi. Sitä paitsi tulisit suoraan alaisuuteeni, et työskentelisi kenenkään muun alaisena.

— Ei ole helppoa hylätä oma Pomonsa.

Colito kohautti hartioitaan. — Elämä on kovaa ja miehen on pidettävä itsestään huolta.

— Tiedän, tiedän. Mutta tiedän myös mihin Mezzani kykenee. Vaikka hän joskus käyttäytyykin kuin raivohullu koira, on hän myös hyvin älykäs. Mutta jos ajattelen että hän nykyään luottaa Tohtoriin enemmän kuin minuun, asettaa Tohtorin korkeammalle kuin minut niin . . .

Colito oli odottanut tätä psykologista hetkeä. — Valitse nyt. Minun on tiedettävä kumman puolella olet.

Insinööri pudisti päätään. — En koskaan tee hätiköityjä päätöksiä. Antakaa minulle muutama päivä miettimisaikaa niin tiedän mitä teen. Sillä välin annan sanani siitä etten minä tai yksikään pojistani ryhdy mihinkään teitä vastaan, *Don*.

— Ymmärrän. Olkoon sitten niin. Ja sinä puolestasi olet minun suojeluksessani kunnes sanot »ei».

★★★★★

Doyle tuli töihin syötyään myöhäisen aamiaisen ja Petri pysäytti hänet käytävässä ja sanoi:

— Huoneessasi on yksi toimittajasuttura, joka haluaa tavata sinut. Nimi on Suzy Crane.

— Ai se jolla on vakituinen palsta?

— Kyllä. Suosituskirje oikein poliisipäälliköltä. Panin hänet odottamaan sisäpuolelle.

— Tattis vaan, sanoi Doyle happamesti ja työnsi oven auki ja koki mukavan yllätyksen: Suzy Crane ei suinkaan ollut se painomusteen tahrima noita-akka minkä Doyle oli kuvitellut näkevänsä. Toimittaja Crane oli nuori ja nätti ja punatukkainen.

Doyle levitti leveän hymyn irlantilaiselle suukottimelleen ja heittäytyi osaansa: — Rakas lapsi, sanoi Doyle teatraalisesti (ja irlantilaisesti) ja puristi tytön kättä, mitä voin tehdä hyväksenne?

Doyle hönkäisi raikkaan päivittäisen viskiannoksensa päin tyttöä, hymyili Suden hymyä Punahilkalle ja heitti jalkansa toimistopullolaatikon päälle. Toimittaja Suzy Crane hymyili takaisin eikä saanut akuuttista alkoholimyrkytystä. Eikä ilmeisesti ollut myöskään niitä neitsyeitä, joita isossa metsässä petkutetaan.

— Minulla on nauhuri laukussani, sanoi neiti Crane, ja keskustelumme menee nauhalle. No niin, kuulen huhuja kahden Perheen välisestä sodasta. Voitteko kertoa jotain siitä, tarkastaja Doyle?

— Tuota noin, sanoi Doyle, jokaisessa suuressa kaupungissa on kaksi Perhettä, useimmissa enemmänkin. Niin kuin täällä New Yorkissa. Ja Perheet kinastelevat keskenään alueista ja rikollisen toimintansa muodoista. Täällä on nyt syttynyt sota. He ovat roistoja eivätkä roistot tyydy heittämään herjoja vaan he heittävät veitsiä ja kranaatteja. Mutta haluan painottaa teille neiti Crane samoinkuin lukijoillennekin, ettei yleisö ole minkäänlaisessa vaarassa.

— Sally Cooper kuului yleisöön.

— Öh, te tarkoitatte kai sitä tyttöä joka murhattiin Gus Aiellin seurassa. Emme ole varmoja siitä voidaanko tämä murha yhdistää Perheitten väliseen sotaan. Aielli oli tunnettu rikollinen ja hänellä oli luonnollisesti monta vihollista. Tapa jolla hänet surmattiin viittaa intohimorikokseen.

— Miten hän kuoli?

— Äh-hmm, hän tuota noin kuoli verenhukkaan.

— Entä Sally Cooper?

— En sanoisi että Sally Cooper oli tavallisen yleisön tavallinen edustaja. Neiti Cooper liikkui rikollisten seurassa. Hänet yllätettiin sängystä Aiellin kanssa. Aielli oli ehkä uskoton jollekin toiselle naiselle. Älkääkä unohtako että neiti Cooper oli murhan silminnäkijä. Sanoisin että hänen kuolemansa oli luonnostaan lankeava.

— Mihin toimenpiteisiin olette ryhtyneet? Enkä nyt tarkoita ainoastaan Cooperin ja Aiellin murhia vaan koko tätä sotkua.

— Tietenkään en voi paljas-

- Paskaako hän minusta olisi kysynyt? huusi Harry puhelimeen.
- John O'Haralla on pitkä rekisteri.
- Kuka perkele John O'Hara on?
- Sinä, sanoi Doyle.

taa tutkimuksille tärkeitä yksityiskohtia, mutta seuraamme kaikkia johtolankoja, edistymme koko ajan ja odotamme piakkoin voivamme suorittaa ensimmäiset pidätykset.

Toimittaja Crane nousi ja hymyili jäätävästi. — Kiitos että uhrasitte kallista aikaanne, tarkastaja Doyle.

— Ilo oli minun puolellani, neiti Crane.

Heti kun tyttö oli poistunut huoneesta painoi Doyle nappia ja kutsui Petrin paikalle.

— Tuolla sutturalla on yhteyksiä Jimmy Gypiin. Tuo Jimmy tänne äläkä ole sille jätkälle turhan kohtelias.

— Selvä, sanoi luutnantti Petri ja kirjoitti nimen muistilehtiöönsä. Oliko muuta?

— Koko Järjestäytyneen rikollisuuden ehkäisyporukka kokoon koulutussaliin neljäksi. Kaikki miehet!

— Vieläkö muuta?

— Jep. Haluan yhden Mezzanin kapteeneista — saman tekevää kuka niistä — telkien taakse 72 tunniksi. Syyksi riittää luvaton aseenkanto.

— Kaikkihan ne aseistettuja ovat. Ellei miehemme ole niin järkätään asia. Haluatko Tohtorin ja Insinöörin putkaan?

— En. Mutta haluan että heidät pakotetaan maan alle lymypaikkaansa. Tiedät kuinka teet sen. Ja alahan suksia nyt, minulla on hommia!

Doyle soitti Pesulatyöntekijäin liittoon ja pyysi liiton puheenjohtajaa puhelimeen. He olivat ennestään tuttuja.

Terve Harry, kuinkas hurisee? sanoi Doyle. Suzy Crane, se naispuolinen päivänpakinan kirjoittaja käväisi täällä. Onneksi ei kysynyt mitään sinusta.

— Paskaako hän minusta olisi kysynyt? huusi Harry puhelimeen.

— John O'Haralla on pitkä rekisteri.

— Kuka perkele John O'Hara on?

— Sinä, sanoi Doyle. Ainakin sormenjälkesi väittävät niin. Minä välitän viis käyttääkö joku John O'Hara nimeä Harry Brown tai päinvastoin — minulle ne on yksi ja sama henkilö ja John O'Haralla on melkoinen rikosrekisteri. Jos Ammattiyhdistysministeriö kuulee tästä, vaatii se pirun varmasti uutta äänestystä. Ansioluettelosi joutuisi lehtiin. Tuomari Addando kutsuisi sinut kuultavaksi ja haluaisi aivan varmasti kuulla vähän viimeaikaisista hommistasi.

Harryn äänestä oli kaikki hyökkäävä kovuus nyt poissa. — Mihin oikein pyrit, Danny?

— Lakkoon, veli hyvä, lakkoon! Pistelakkoon jossakin firmassa, jonka duunarit on alipalkattuja. Neljältä tänään kun päivävuoro lopettaa haluan että lakkovartijat marssivat paikoilleen. Joka ikinen Coliton pesuloista on saatava suljetuksi.

— Puhutko Sam Colitosta?

— Ihan oikein.

— Jessus Danny, se tietää sitä että Bruno Amerati tulee kuin salama!

— Sano sille helvetin viina-advokaatille että jos se ei usko, sen pää istuu löysällä huomenaamulla. Neljältä siis. Eikä mitään kieroilua nyt, Harry!

Tämän jälkeen tarkastaja soitti kaupungin suurimpaan kuljetusliikkeeseen ja pyysi saada puhelimeen omistajaa. Tämäkin oli Doylen vanha tuttu, muuan Abe Wazinski.

— Terve Danny, sanoi Abe langan päässä ja kuulosti vilpittömästi ihastuneelta kuullessaan että soittaja oli Doyle. — Mitä sinulle kuuluu? Siitä onkin ollut jo aikaa kun viimeksi soitit.

KÄÄNNÄ

PLAYBOY® kondomi

Luonnonvärinen, luonnonmallinen. Kosteuskäsitelty. Tullilaboratorion testaama ja täyttää Lääkintöhallituksen hyväksymät laatuvaatimukset.

10 kpl	7,50	☐
30 ,,	20,—	☐
60 ,,	38,—	☐
100 ,,	60,—	☐

ERIKOISKONDOMIT	1 KPL		5 KPL	
Hurja hurmio	3.—	☐	13.50	☐
Kuuma koira	3.—	☐	13.50	☐
Yön ruhtinas	3.—	☐	13.50	☐
Paholainen	3.—	☐	13.50	☐
Röpelö	3.—	☐	13.50	☐
Pistooli Pete	3.—	☐	13.50	☐
Alligaattori	3.—	☐	13.50	☐
Ryhmy	3.—	☐	13.50	☐
Espanjan kärpänen	3.—	☐	13.50	☐
Helvetin tuli	3.—	☐	13.50	☐
Croko FK 10	1.50	☐	7.00	☐

Nimi

Osoite

JE 5

ERIKOISTUOTTEET

Geisha eli Lolita	42.—	☐
Marilyn, superpimppi	139.—	☐
Hieromasauva, normaali	19.—	☐
,, ,, clitoris-kiihottimella	55.—	☐
Erikoisjatko n. 6 cm pidentävä	8.—	☐
,, ,, sama ryhmyillä	12.—	☐
Vahvennus, ilman hihnaa	19.—	☐
Vahvennus, hihnalla	21.—	☐
Pubis-rengas, erektion pidentäjä	29.—	☐
Pubis-de luxe, välilihakiihotin	36.—	☐
Top-Life, huipputehokas superkiihotin	38.—	☐
Happy end, aikaansaa hurjia tuntemuksia	34.—	☐
3 in 30, 3 orgasmia 30 minuutissa	32.—	☐

LEHDET

PIFF, PAFF ja RAFF, vain uusia numeroita	á 4.50	☐

Pornopaketteja värilehdistä

Ryhmäseksin parhaat	6 kpl	35.—	☐
Mustaa ja valkoista	8 kpl	42.—	☐
Irstailijan toivepaketti	10 kpl	50.—	☐

Tilausosoite: Playboy Box 127
00210 Helsinki 21
Toimitus postiennakolla. Yli 20 mk tilaukset postivapaasti.

PLAYBOY BOX
Särkiniementie 5

Eräässä baarissa isot tuntemattomat miehet leikkivät sirkustaitelijoita. Numero epäonnistui ja mono räsähti suoraan levyautomaatin lasin läpi.

— Abe poloinen, sanoi Doyle. Olet sairas mies, terveytesi ei kestä tätä stressiä. Mitä jos ottaisit pienen loman?

— Mitä sinä oikein höpiset? Juurihan minä palasin Floridasta.

— Kohtaus uusiutui, sanoi Doyle. Suksi kaupungista ja pysy poissa vähän aikaa!

Wazinskin ääneen tuli epäröivä sävy. — Ellen lähde?

— Siinä tapauksessa minun lättäjalat alkavat liimata lappuja autoihisi. Ota iisisti, Abe. Rentoudu. Pidä pitkä loma. Lomauta duunarisi. Pane lappu luukulle vähäksi aikaa.

— Mutta miksi, Danny?

— Koska et koskaan veikkaa voittajahevosta. Rakennat itsellesi hyvän firman. Ja sitten tuhoat elämäntyösi häviämällä kaiken ratsastusradalla. Nyt Mezzani kumppaineineen omistaa firmasi. Siksi, Abe!

— Ei minulla ole paikkaa minne mennä. Kyllä he minut löytävät.

— Veljelläni on mökki Kalifornian vuorilla. Mene sinne äläkä palaa ennen kuin kutsun sinua. Katsohan Abe, ehkä saan Mezzanin niskastasi tällä tavalla. Ajot loppuu tänään tasan kello neljältä. Sen jälkeen ei yksikään autoistasi enää aja.

Doyle pysytteli puhelimen ääressä neljään saakka. Sen jälkeen hän meni koulutussaliin, minne miehet jo olivat kokoontuneet. Doyle astui luennoitsijan korokkeelle ja piti viisi minuuttia kestävän käskynjaon. Lopuksi Doyle sanoi:

— Nämä pelikoneet, levy- ja tupakka-automaatit ja mitä niitä nyt onkaan ovat tuottoisia. Perheet ovat riidelleet niistä ennenkin. Teillä on kuusi tuntia aikaa lopettaa niiden tuotto. Kun olette valmiit ilmoittautukaa täällä. Antaa vetää! Ja pitäkää hauskaa!

Rotevat tuntemattomat miehet tunkeutuivat baareihin. He tilasivat muutaman kaljan ja muuttuivat leikkisiksi. He eivät oikein osanneet säädellä voimiaan. Leikkisä töytäisy ja iso miehenroikale törmäsi suoraan savukeautomaattiin. Automaatti hajosi ja savukerasiat ja vaihtorahat levisivät lattialle lasinsirpaleiden joukkoon. Miehet alkoivat jakaa tupakkaa ja kolikoita hämmästyneille asiakkaille.

Eräässä baarissa isot tuntemattomat miehet leikkivät sirkustaiteilijoita. Numero epäonnistui ja mono räsähti suoraan levyautomaatin lasin läpi . . .

Makeiskaupoissa näytti siltä kuin karkkiautomaatti olisi haastanut riitaa ison miehenvonkaleen kanssa. Automaatti hävisi ja karkit ja purkat siirtyivät nopeasti näpsäkkäiden pikkupoikien taskuun . . .

Huorataloihin ja yhden tunnin hotelleihin tehtiin yllätyskäyntejä. Parittajat joilla oli tuhansia taaloja taskuissaan napattiin. Rahat oli pakko takavarikoida kun parittajat eivät pystyneet selittämään niiden alkuperää. Veroviranomaisetkin kiinnostuivat . . .

Hevoskilpailujen vedonlyöntivälittäjät joutuivat pakokauhun valtaan. Heidän laittomiin toimistoihinsa tunkeuduttiin ja kaikki paperit takavarikoitiin. Välittäjät kiroilivat mutta asiakkaat olivat tyytyväisiä. Kun paperit olivat poissa väittivät asiakkaat että he olivat veikanneet voittohevosen puolesta. Välittäjät tiesivät että tekisivät vararikon ja joutuisivat koronkiskureitten kynsiin.

Kohtalon ivaa oli se, etteivät koronkiskurit pystyneet auttamaan ketään. He olivat kaikki joutuneet telkien taakse irtolaisuudesta ja vastaavasta syytettyinä.

Yötuomioistuimien tuomarit olivat ensin ymmällään, mutta kun heille oli kerrottu pelin hengestä he olivat heti kärryillä mukana. Useimmat tuomareista päättelivät että hitaasti kiiruhtaen hyvä tulee. Tuomioistuimien käsittelynopeus laski. Kenelläkään ei näyttänyt olevan kiirettä tuomioiden julistamisen suhteen. Alkoi syntyä ruuhkaa.

Luutnantti Tommy Petri kierteli baareja ja ravintoloita, joissa tiedettiin Tohtorin ja Insinöörin joskus käyvän. Petri ei kysellyt miehiä, hän vaan tarkasti huoneistot pitäen koko ajan virkarevolverinsa valmiina. Hän ei jättänyt mitään sattuman varaan, vaan kävi läpi jopa anniskelupaikkojen naistenhuoneetkin.

Mezzani raivosi. — Tuo saastainen irlantilainen Doyle. Yrittää tuhota minut juuri nyt kun Colito on kurkussani. Ja onnistuukin vielä jos tätä jatkuu pitkään.

— *Don* Julio, sanoi Tohtori. Hän on iskenyt Colitoon myös.

Mezzani heilutti etusormeaan edessään. — Sillä käärmeellä on aina kolo mihin luikertaa. Mutta niin on minullakin. Te molemmat olette minun valttejani. Tässä.

Mezzani irroitti avaimen renkaasta ja sanoi:

— Vuokrasin tämän huoneiston vuosia sitten. En ole koskaan sitä käyttänyt. Se on turvallinen. Täyttäkää jääkaappi ja pysykää siellä.

Colito puolestaan oli rauhallinen. Hänelläkin oli valtti hihassaan, sen Bruno aavisti.

— Se typerä irlantilainen pelaa shakkia kaatamalla kaikki nappulat, sanoi Colito. Sellaista harrastelijaa vastaan on helppo pelata. No niin, Bruno, odotetaan kunnes meidän sotapojat pääsevät sumpusta ja pannaan sitten tuulemaan.

★★★★★

Jimmy Gyp oli komea mies, jolla oli säännölliset kasvonpiirteet, loistavan valkoiset hampaat ja hyvä maku vaatteitten suhteen. Hän oli ystävällinen luonteeltaan ja sangen seurapiirikelpoinen ja hänellä oli paljon suhteita, joista oli hyötyä toimittaja Suzy Cranelle.

Juuri nyt istui Jimmy Gyp hermostuneena Danny Doylen toimiston kovan puupenkin laidalla. Jimmy Gyp oli sen näköinen kuin hänen olisi ollut pakko vakuuttaa itselleen etteivät alusvaatteet olleet likaiset.

Doyle palasi kaupungilta ja Tommy Petri nyökkäsi huoneeseen:

— Jimmy Gyp on siellä.

Danny paineli huoneeseensa, paiskasi oven perässään kiinni ja käveli suoraan Jimmyn luo. Doyle tarttui miestä kauluksesta, repäisi tämän seisomaan ja paiskasi voimalla seinään.

— Senkin itikka, murisi Doyle ja lähestyi taas uhkaavannäköisenä Jimmyä. Tiesit että Mezzanin luutnanteilla oli kokous etkä ilmoittanut meille!

— Ei, huusi Jimmy. En takuulla tiennyt, vannon sen!

Doyle paiskasi miehen takaisin istumaan. — Idiootti, huusi Doyle. Ne kokoontuu vastapäätä asuntoasi etkä sinä näe! Tommy! Tuohan ilmoitus tänne!

Petri meni kortistokaapin luo, otti sieltä Gypin kortin ja salasi taitavasti hämmästymisensä. Hän meni toiseen huoneeseen missä seinällä roikkui kaupungin kartta, kirjoitti Gypin asunnon vastapäätä sijaitsevan talon kadunnumeron korttiin ja vei kortin Doylelle.

Doyle jatkoi Jimmy Gypin painostamista.

— Kuulehan nyt älykääpiö, sanoi Doyle. Tohtori ja Insinööri tapaavat yhden Coliton luutnanteista kadun toisella puolella. Sinä asut toisella puolella! Ja kehtaat vielä väittää ettet tiedä siitä mitään. Paskat! Huoneesi ikkunasta olisi voinut kurkkia suoraan niitten kurkkuun.

— Ihan totta, tarkastaja . . .

— Katso! sanoi Doyle ja ojensi kortin Jimmylle. Lue osoite. No niin, eikä se ole toisella puolella katua?

— Hyvä Jumala, änkytti Jimmy, sehän on vastapäätä. Mutta siinä asuu nuoripari . . .

— Paskat minä sinun nuorista pareistasi! Siellä ne joka tapauksessa tapasivat.

Doyle tarttui taas Jimmyn takinkaulukseen, työnsi naamansa kiinni Jimmyn partavedeltä tuoksuviin kasvoihin ja ärjyi:

— Me nappasimme Coliton miehen, hänestä ei enää ole vaivaa. Mutta Tohtori ja Insinööri painelivat maan alle ja haluan tietää minne. Minä en välitä hevonpaskaa siitä koska tai missä he panevat Mezzanin matalaksi todistaakseen kuuliaisuuttaan Colitolle, mutta haluan olla paikan päällä nostamassa rysän kuiville. Ja sinä Jimmy, sinä perkele hankit minulle sen tiedon! Suksi vittuun!

Jimmy pakeni. Petri sulki oven miehen perään ja sanoi:

— Olit vähän kovakourainen.

Doyle nosti koipensa kirjoituspöydälle ja sytytti savukkeen.

— Ainoa tapa saada se lurjus uskomaan minua. Ja hänen on uskottava minua saadakseen Mezzanin uskomaan itseään.

— Mutta eihän Jimmy tiedä edes minne Mezzani hattunsa ripustaa.

— Kyllä tietää. Jimmy on Mezzanin yhteysmies yökerhoissa. Tiedäthän että Colito pitää huolta yökerhojen puhtaista pöytäliinoista, joku jonka nimeä en muista hankkii viinakset ja Mezzani toimittaa ruuat. Ja Jimmy Gyp valvoo Mezzanin etuja ettei joku muu ruuantoimittaja pääse apajille.

— Oliko tuo juttu Insinööristä ja Tohtorista totta?

— En tiedä — ehkäpä. Pääasia on että Mezzani uskoo siihen. Muuten — onko heidän peräänsä

Haluan kuulla asian epäviralisenkin puolen. - Ei ole vielä mitään epävirallista puolta. - Mutta kohta on, sanoi Suzy ja nosti säärensä alleen. Juokaahan lasinne tyhjäksi, tarkastaja!

pantu »suojelusenkeleitä»?

— Kyllä. He lähtivät Mezzanin luota kiirettä pitäen ja painelivat yhteen asuntoon mistä emme ole koskaan tienneet.

— Selvä. Eiköhän tästä kohta ala jonkinlaista vipinää seurata. Luulen että painelen tästä kotiin, Tommy, sanoi Doyle ja raapi päätään. Pitää keksiä jokin keino tavoittaa Colito. Eihän siinä ole mitään järkeä että heitetään paskaa vain Mezzanin silmille, niille pitää antaa samalla mitalla kummallekin. Soita jos jotakin tapahtuu.

Rakennuksen edustalla istui Suzy Crane autossa, jonka hän oli pysäköinyt »Pysäköinti kielletty» -alueelle. — Tarkastaja, saanko puhua kanssanne hetken? huusi tyttö auton ikkunasta. Haluaisin saada vähän lisätietoja palstaani varten. Vien teidät minne haluatte.

— Selvä, sanoi Doyle ja nousi autoon.

Suzy hymyili Doylelle. — Minulla ei tänään ole nauhuria mukanani, se on kotona. Mutta ei tämä kauan vie.

Suzy hymyili Doylelle. — Mikoisesta. Koko hänen iso huoneistonsa oli sisustettu valkoisin sävyin. Jopa paksu karvalankamattokin oli valkoinen. Doylesta tuntui että hänen olisi pitänyt riisua kenkänsä eteisessä.

Tyttö riisui kävelypukunsa jakun. Sen alla hänellä oli hyvin ohut pusero, jonka läpi rintaliivit näkyivät. Hän käveli baarin luo.

— Viskiähän se oli?

— Pieni vaan, ja luraus vettä.

Tuodessaan laseja käänsi Suzy nauhurin päälle. — No niin, tarkastaja, te näytätte pitävän lupauksenne. Olette jo pannut yhden *Don* Mezzanin miehistä häkkiin.

— Vain luvattomasta aseenkannosta.

— Miksi? Eikö teillä ole todisteita?

— On vaikka millä mitalla, mutta emme ole lyöneet niitä vielä pöytään. Joskus poliisi kiiruhtaa hitaasti yleisen edun nimissä. Kuulkaahan, neiti Crane, tämä drinkki on melko vahva.

— Ahaa, ja minä kun luulin teitä kovanaamapoliisiksi. Kas tässä on pullo, sekoittakaa omanne. Mitä minä olinkaan taas sanomassa?

— Että saan sekoittaa oman juomani.

— Niin, minun piti sanoa että tähän mennessä te olette survoneet Mezzania aika pahoin. Koska on Colito vuoro?

Doyle kaatoi viskin kurkkuunsa ja kumartui ottamaan pullosta lisää. — Colitoko? Kohta. Mutta en ole ihan varma ajasta vielä.

Suzy Cranen vihreät silmät avautuivat selkosen selälleen.

— Ohoo! Teillä on siis suunnitelmanne Coliton suhteen?

— En tosiaan voi sanoa enempää.

— Mutta kyllä te vaan tiedätte yhtä ja toista, sanoi Suzy nauraen ja ravistellen päätään niin että punainen tukka hulmahteli. Te sanoitte äsken että joskus on hyvä kiirehtiä hiljaa yleisen edun nimissä. Niinkö te nytkin teette?

— Neiti Crane, en voi sanoa muuta kuin että odotan lisää murhia ennen kuin hankin pidätysmääräyksiä.

— Kuuluuko tämä suunnitelmiinne? Että annatte heidän tappaa toinen toisensa.

— En voi sanoa enempää.

— Te siis istutte kädet ristissä kun Colito murhataan, niinkö? Noin! Tyttö sulki nauhurin ja jatkoi: — Nyt ei keskustelumme mene nauhalle. Haluan kuulla asian epävirallisenkin puolen.

— Ei ole vielä mitään epävirallista puolta.

— Mutta kohta on, sanoi Suzy ja nosti säärensä alleen. Juokaahan lasinne tyhjäksi, tarkastaja!

Doyle kaasi uuden lasillisen ja sanoi: — Toimittaja Crane. Suzy. Voin kertoa teille tarinan, joka sattui ennen teidän syntymäänne. Tarina kertoo Lucky Lucianosta, joka aikoinaan oli alamaailman kiistaton kuningas. Tuohon aikaan Lucky oli kapteeni erään rikollisen joukkiossa, jota sanottiin Pomon porukaksi. Syntyi tavanmukaista riitaa kilpailevien koplien välillä: ammuttiin ja nahistiin ja alkoi näyttää siltä että Pomo jäisi häviävälle puolelle. Lucky Luciano ei tahtonut olla häviävän puolella.

KÄÄNNÄ

Viuhahda nyt lähimpään lehtipisteeseen hakemaan uusi NAPAKYMPPI

Lehtipiste

- Toimintaa! huusi Petri innostuneena. Enkeli kolmonen ilmoitti että Mezzani on lähtenyt ravintolastaan. Hän kävelee!

Niinpä hän teki sopimuksen voittoisan puolen kanssa, mutta hänen entiset vihollisensa halusivat todisteita hänen uskollisuudestaan ennen kuin hyväksyivät hänet. Lucky luovutti heille sitovan todistuksen luotettavuudestaan. Kukaan ei tosin sitä pystynyt todistamaan, mutta varmaa on että Lucky ampui oman pomonsa, Pomon. Myöhemmin Lucky murhasi miehen joka astui Pomon tilalle ja hänestä tuli alamaailman hallitsija. Näin ylennytään Cosa Nostrassa.

— Te vihjaatte jotakin, sanoi Suzy ja antoi toisen säärensä valua sohvalta. Mitä?

Doyle pudisti päätään. — En minä mitään vihjaa. Kerroin vain vanhan tarinan, siinä kaikki.

Danny Doyle pani lasinsa pöydäle ja nousi. Suzy sanoi:

— Joko lähdette?

— Ikävä kyllä minun on mentävä.

— Odottakaa hetken niin ajan teidät kotiin.

— Kiitos, mutta ei tarvitse. Soitan piiskan.

Doyle soitti Petrille, joka lupasi lähettää auton. Suzy lojui sohvalla suloisena kuin kehräävä kissanpoika. Hän siristeli ovelasti silmiään ja sanoi kuin sivumennen:

— Kyllä minä tiedän tarinan ytimen. Te puhuitte Bruno Amerätista.

Doyle pudisti päätään. — Ei. Puhuin Lucky Lucianosta.

Petri oli yhä huoneessaan. Tummat varjot silmien alla alkoivat voimistua. Doyle nauroi hänelle.

— Ei tämä enää kauan kestä, Tommy. Sain lähetetyksi viestin ystävällämme Colitolle.

— Tarkoitatko Suzy Cranea? Onko hän Coliton tyttöjä?

— En tiedä onko hän Coliton tyttö tai ei, mutta työskentelee joka tapauksessa Coliton laskuun.

— Oletko varma?

— Jep. Katsohan, Suzy ei koskaan aikaisemmin ole haastatellut minua lehteään varten. Hän on aina hankkinut tarvitsemansa tiedot suoraan poliisipäälliköltä tai poliisin tiedotuskeskuksesta. Mutta yhtäkkiä tyttö kiinnittää huomionsa minuun. Ja on paljon kiinnostuneempi Coliton hyvinvoinnista kuin Mezzanin. Ja kun tarjosin hänelle tätä vanhaa tarinaa Lucky Lucianosta, joka ei sovi kumpaankaan *Don*iin, hän heti yhdistää tarinan Bruno Ameratiin.

— Mutta sinähän sanoit Jimmy Gypille . . .

— Jees. Ja nyt Suzy Cranella on tarina Colitolle.

— Hyi helvetti Danny, minkä likaisen tempun teit!

Puhelin pärähti. Petri vastasi, kuunteli hetken ja iski kuulokkeen alas.

— Toimintaa! huusi Petri innostuneena. Enkeli kolmonen ilmoitti että Mezzani on lähtenyt ravintolastaan. Hän kävelee!

Miehet kiiruhtivat autoonsa, jossa ei ollut poliisin tunnuksia. Doyle tarttui radiopuhelimeen: — Taivaan valtakunta Enkeli kakkoselle. Mitä tapahtuu?

Kovaääninen rätisi: — Molemmat kohteet jättivät kolonsa ja menivät ravintolaan . . .

— Antaa olla, älkää puhuko puhelimeen! katkaisi Doyle nopeasti. — Jääkää siihen missä olette ja siirtäkää kohteet Enkeli kolmosen siipien suojaan. Kuuluko, Enkeli kolmonen?

— Kyllä, oi Taivaallinen isä.

— Turpa kiinni! sanoi Doyle.

He ajoivat hetken ja löysivät sitten etsimänsä tumman umpiauton eräältä pimeältä kadulta. Petri ajoi umpiauton viereen ja Doyle veivasi alas ikkunan. Toisen auton kuljettaja sanoi:

— Menivät alas Squarelle päin. Ravintolan nimi on Lou Juniors.

— Onko takaovea?

— Kyllä, herra tarkastaja. On vain etu- ja takaovi.

— Selvä, odottakaa tässä ja ilmoittakaa Enkeli kolmoselle kun Mezzani tulee. Nyt mentiin, Tommy!

★★★★★

Mezzani käveli huoneistolle. Hän halusi hoitaa tämän homman itse. Hän ei enää luottanut keneenkään. Sitä paitsi: turha hänen oli kieltää sitä, etteikö hän tulisi nauttimaan tästä. Hän avasi huoneiston oven hiljaa ja hiipi eteiseen. Hän oli työntänyt äänenvaimentimen pistooliinsa. Hän tyrkkäsi oven auki huoneistoon. Siellä ei ollut ketään.

Mezzani seisoi keskellä huonetta ja aprikoi. Hän oli käskenyt heidän pysytellä neljän seinän sisällä. Hän mietti olivatko he jo siirtyneet Coliton puolelle. Tai vielä pahempaa: olivatko he lähteneet pyydystämään häntä? Onneksi tuo tyhmä irlantilainen Doyle oli puhunut ohi suun Jimmy Gypille.

Mezzani tutki tarkoin huoneiston. Hän meni keittiöön ja huomasi että jääkaappi oli tyhjä. Ikävystyneet ihmiset syövät paljon. Lou Juniorin kapakka oli naapurissa. Jos he olivat lähteneet syömään, heidät löytäisi melkoisella varmuudella sieltä. Sitä kannatti tutkia . . .

Doyle meni ravintolaan takaoven kautta. Lou Junior oli niitä mainioita italialaisia ravintoloita, joissa keittiön erottaa salista vain tarjoilutiski. Takana oli hella, missä kokonainen patteristo kattiloita kiehui ja porisi. Makaroni-, spagetti- ja muhennoskasareista lähti höyryä, joka imeytyi yläpuolella olevaan kupuun. Paistinpannuissa tirisi siankylki ja jauheliha.

Doyle näytti virkamerkkiään spagetinkeittäjälle. Hänellä oli jo yllään kokin valkoiset varusteet: takki ja korkea lakki.

— Menehän alakertaan tupakalle, sanoi Doyle hämmästyneelle kokille.

Hän näki heti Insinöörin ja Tohtorin. He istuivat pöydässä aivan tarjoilutiskin toisella puolella.

Mezzani astui sisään takaovesta ja tuli keittiöön. Hänkin näki heti miehet pöydässään. Doylea hän ei huomannut sillä tämä oli puolittain kääntynyt patojensa puoleen. Mezzani vilkaisi saliin ja astui sitten tiskin takaa Insinöörin ja Tohtorin pöydän luo.

Tohtorin selkä oli Mezzaniin päin. Mezzani oli vetänyt hattunsa alas silmille ja nostanut takinkauluksen ylös. Mezzani veti hitaasti aseen taskustaan. Insinööri huomasi hänet ja säpsähti ja yritti nousta. Mezzani painoi liipaisinta.

Luoti iski Insinöörin otsaan; kuului kumea kolahdus ikään kuin joku olisi iskenyt mailalla pesäpalloon. Pää nytkähti taaksepäin ja hätääntynyt ilme muuttui; hänen kasvonsa muistuttivat hetken hyllyvää kumimassaa. Sitten veri alkoi suihkuta pöytäliinalle. Insinööri valui hitaasti lattialle.

Tohtori oli noussut ja yritti pakoon, mutta Mezzani ei menettänyt malttiaan. Hän ampui Tohtoria vasemman korvan taakse; Tohtori joka oli ennättänyt puoliksi nousta lysähti takaisin ja hänen päänsä kolahti raskaasti pöytälevyyn.

Mezzani kääntyi puolittain varmistaakseen paluutiensä. Ihmiset salissa kirkuivat ja yrittivät pakoon. Kaikkialla vallitsi täydellinen sekasorto. Mezzani kuuli raskaan tömäyksen ja ennätti nähdä valkopukuisen hahmon, joka ketterästi loikkasi tarjoilutiskin takaa.

Doyle hyppäsi tiskin yli ase vedettynä. Mezzani ei ennättänyt kääntyä. Doyle iski pistoolinpiipulla häntä kovaa ranteeseen. Mezzani kirosi kun ase sinkosi hänen kädestään. Samassa hänet taklattiin lattiaan. Se oli luutnantti Petri, joka suoritti oikean tiikerinloikan. Doyle oli vetänyt käsiraudat taskustaan. Hän iski niillä kerran Mezzania päähän ja käänsi sen jälkeen tajuttoman ruumiin ja lukitsi miehen ranteet rautoihin.

— Hienoa, sanoi Doyle. Saimmepa lihavan saaliin!

Juu, sanoi Petri, mutta odotit liian kauan. Hän ennätti tappaa nuo molemmat.

— Niinpä niin, sanoi Doyle miettiväisenä. Mikä vahinko.

★★★★★

Sam Colito soitti Suzy Cranelle puhelimella, jota oli mahdotonta salakuunnella. Linjat tarkastettiin päivittäin.

— Kyllä, Suzy, sanoi Colito. Tunnen tarinan; tunsin Luckyn nuorempana. Olet siis ihan varma että kyseessä on Bruno?

— Ihan varma, sanoi Suzy.

— Selvä on, kultu, sanoi Colito. Osoitan kiitollisuuteni ylimääräisen palkkion muodossa.

Colito mietti pitkään. Hän ei koskaan itse henkilökohtaisesti ollut kosketuksissa rivimiehiinsä. Bruno oli hoitanut kaikki likaiset asiat. Nyt Colito ei ollut varma oliko miehiin luottamista. Se oli Coliton virhe — hän myönsi sen itselleen — että hän oli antanut Brunolle liian suuret valtuudet. Nyt hän Salvatore Colito oli yksin ja Bruno Amerati oli valmis astumaan hänen tilalleen.

Mutta ei se niin helppoa ole, Bruno, ajatteli Colito. Ei se vielä onnistu. Ei vielä. *Don* Colitolla oli aina varasuunnitelmia. Oli olemassa muuan mies, muuan kova

mies joka aika ajoin suoritti Coliton laskuun epätavallisia ja vaikeita hommia. Mies tunsi myös Brunon. Se oli hyvä. Mies tunnistaisi Brunon, hankkiutuisi tarpeeksi lähelle. Tuttavuus ei merkinnyt tälle miehelle mitään. Hän ampuisi isoäitinsä tarpeeksi isosta summasta.

Colito valitsi numeron.

Bruno istui ja maisteli lasistaan kun varoitusvalo alkoi vilkkua pöydällä hänen vieressään. Ainoa sivujohto Coliton puhelimesta johti tänne. Bruno oli aikoinaan asentanut sen. Bruno meni puhelimensa luo ja painoi katkaisijaa ja alkoi kuunnella.

Puhelin pirisi. Sitten kuului napsahdus kun joku nosti kuulokkeen toisessa päässä. Voimakas ääni sanoi:

— Niin?

Don Colito sanoi: — Tiedättekö kuka puhuu?

— Kyllä. Mitä on asiaa?

Nyt Bruno tunsi äänen, tiesi kenelle se kuului. Mutta miksi ihmeessä Colito soitti sinne? Kysymyksessä oli hätätapaus. Miksi hänelle ei ollut kerrottu mitään? Bruno aavisti pahaa ja kiitti esi-isiään siitä, että oli perinyt tarpeeksi älyä liittää Coliton puhelin kuunteluun.

Colito jatkoi: — Tämä on tärkeä ja vaikea homma. Maksu on 10 000 taalaa. Suostutteko?

— Kuka on kohde?

— Bruno Amerati. Hän on petturi. Homma pitää hoitaa tänä iltana.

— Ei käy tänä iltana. Pankaa puolet summasta kirjekuoreen ja postiin tai lähettäkää lähetin kanssa, jos kerran teillä on noin kova kiire. Kun saan rahat, te saatte Brunon kuolleena.

— Postissa, sanoi Sam Colito ja lopetti puhelun.

Bruno pani oman kuulokkeensa takaisin ja pudisteli päätään. Hän oli vilpittömästi pahoillaan että asioitten piti mennä tähän malliin. Hän oli tuntenut Sam Coliton pikkupojasta lähtien; jo silloin hän oli aavistanut että joutuisi joskus tappamaan ystävänsä. Colito ei luottanut yhteenkään ihmiseen, siksi ei myös Salvatore Colitoon voinut kukaan luottaa. Mitä Brunoon tulee, hän olisi kyllä pysynyt uskollisena loppuun saakka. Hän ei ollut mikään psykopaatti, hän tiesi sen, mutta jos hänen olisi ryhdyttävä hallitsemaan Coliton rikosimperiumia hän tekisi sen.

Bruno Amerati pani lasin pöydälle, pukeutui ja lähti huoneistostaan.

Doyle sanoi Petrille: — Etkö saa enkeleitä lähemmäksi Colitoa?

— En uskalla. Colito on liian tarkka.

— Okei, tyydytään sitten tähän järjestelyyn.

Doyle painoi radion nappia ja sanoi: — Enkeli viitonen, täällä Taivaan valtakunta. Mitä uutta?

Enkeli numero viisi kurkisti kiikarillaan ja ilmoitti:

— Kaikki kunnossa. Kohteen luona käymässä lähin mies. Siinä kaikki.

Doyle ja Petri tuijottivat toisiaan. Petri painoi kaasua ja auto syöksähti pyörät ulvoen liikkeelle. Doyle kiroili itselleen.

Bruno käveli Coliton yksinkertaiseen taloon. Hänellä oli sekä revolveri että veitsi, mutta hän ei vielä tiennyt kumpaa käyttäisi.

Bruno kulki varpaisillaan. Hän hiipi makuuhuoneeseen, jossa Sam Colito makasi selällään ja kuorsasi. Bruno tarttui Samin silkkiaamutakin vyöhön. Vanhat konstit ovat yleensä parhaat. Ei ääntä, ei paskaa lattialle, ei jälkiä.

Bruno vyötti silkkivyön Coliton kaulan ympäri. Sitten hän painoi polvensa tämän rintaan ja alkoi kuristaa. Vyö kiristyi Sam Coliton kurkun ympäri. Brunolla oli voimakkaat kädet. Minuutissa kaikki oli ohi. Colito ei edes tajunnut mitä oli tapahtunut.

Bruno oli juuri pujottamassa vyötä takaisin takkiin kun Doyle ja Petri ryntäsivät sisään. Brunolla oli vyö kädessään ja hän sotkeutui siihen eikä saanut asetta tarpeeksi nopeasti esille. Molemmat poliisit heittäytyivät hänen päälleen ja lennättivät hänet vuoteeseen oman uhrinsa päälle.

★★★★★

Doylen toimistossa kertoi poliisipäällikkö lehdistölle kuinka järjestäytynyt rikollisuus oli voitettu New Yorkissa.

Doyle istui Petrin huoneessa. Petri pudisti päätään. Doyle sytytti savukkeen.

— Kuudessa kuukaudessa nuo kaverit saavat syödä sanansa, sanoi Doyle. Tulee uusi Perhe. Tai kaksi Perhettä. Vain nimet muuttuvat. Niin kauan kun rikos kannattaa, niin kauan löytyy heppuja jotka aikovat rikastua sillä. He keräävät ympärilleen apinoita, jotka tekevät likaisen työn. Ja meidän on taas pantava nuo apinat takaisin häkkeihinsä. □

AMBRA

ELÄMÄNNE PARHAINA HETKINÄ

UUTUUS, kiihottava **AMBRA**-deodorantti **12:50, AMBRA**-partavesi .... **10:—**
Dorub Erecta, tabletteja ja voidetta sisältävä tehopakkaus .... **16:—**
Pollitabs, tehostettu siitepölytabletti, 100 tablettia **19:80**
Amiprotein, voimatabletti miehille. Pakkaus 100 tablettia **11:40**
Hieromasauva, iso pituus n. 18 cm **19:—, Minisauva** .... **15:—**
Supersauva, 23 cm pitkä hieromasauva. Hinta paristoineen vain .. **22:—**
Penissimo, 20 cm pitkä tekopenis. Valm. kimmoisasta materiaalista .. **19:—**
Black Dream, uusi **musta** jatkokondomi »lyhyydestä kärsiville» .... **13:—**
Erikoisjatko 5 cm pidentävä **10,—,** Erikoisjatko kiinnityshihnoilla .... **18,—**
Geisha-pallo, »esilämmitin naisille .... **29:—**
Kaksois-geishapallo, edellistä tehokkaampi »hieromalaite» .... **38:—**
Geisha eli Lolita, nukke isoille pojille erikoishintaan .... **39:—**
Vampyrella, »motorisoitu» keinovagina .... **139:—**
Erecta Garant, kuminen pumpattava peniksen hieromalaite .... **84:—**
Penisator, uusi sähköinen penikseen kiinnitettävä hieromal.... **72:—**
Erikoistuki (vahvennus) kiinnityshihnoilla. Vahvistettu kärki .... **25:—**
Uutuus Black Bomber, yönmusta tukikondomi kiinnityshihnoilla .... **28:—**
Isojen poikien palapeli, upea nelivärikuva, koko 30 x 40 cm **14:50**
Tyttöpelikortit, 54 eril. tyttöä **10:—, Riisuuntuvat tytöt -kynä** .... **3:—**

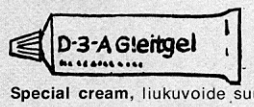

Uutuus. D-3-A Gleitgel. Ihanteellinen hiero- ma- ja liukuvoide. Suuri tuubi .... **6:—**

Special cream, liukuvoide suuri tuubi **5,— Bio special cream -voide** .. **7,—**

ATELIER GOLDEN LOVE SEKSIVAATTEITA:
Marilyn, kaksiosainen naisten seksiasu mustaa läpikuultavaa kangasta .. **36:—**
Trixi-Garnitur, kaksiosainen seksiasu naisille, mustaa pitsiä .... **39:—**
SEX-sukkanauhaliivit .. **25:—, Rosita-sukkanauhaliivit** .... **27:—**
Sex-Baby-doll, kaksiosainen, musta, läpikuultava »viettelyasu» .... **33:—**
Amorette, koristellut pikku bikinit naisille. Mustat tai punaiset .... **12:—**
Naisten seksihousut (koot S, M ja L) **Yvette** .... **19:—, Nana** .... **20:—**
Hector-housut miehille, mustaa keinonahkaa, vetoketju, sivurenkaat .. **34:—**
Roxy-housut miehille vetoketjulla **23:—, Goldfinger-housut,** muotoillut .. **19:—**

VARMUUSKUMEJA:	**10 kpl**	**30 kpl**	**70 kpl**
WELL-FORM kostea jurmukondomi, aaltomuotoiltu,	**9:—**	**24:—**	**49:—**
Sultan C ribbed, kostea kiihotuspintainen	**7:50**	**22:—**	**48:—**
Sultan Conture, erikoiskäsitelty ja muotoiltu	**5:50**	**15:50**	**31:85**
Sultan Color, erikoiskäsitelty viisi eri väriä	**5:—**	**14:—**	**30:—**
Sultan Super, erikoiskosteuskäsitelty	**5:50**	**15:50**	**31:85**
Sultan Thin, kuiva liukupuuteroitu	**4:50**	**13:—**	**28:—**
UUTUUS, LITTLE MAN, kostea »yhden koon kondomi»	**5:—**	**14:—**	**30:—**
Black little man, musta kostea pienehkö	**6:—**	**16:—**	**32:—**
Long-act, erikoiskosteuskäsitelty, ohut	**9:—**	**24:—**	**56:—**

ERIKOISKUMIT 3:50/kpl 10 eril. 30:— 20 eril. 58:—

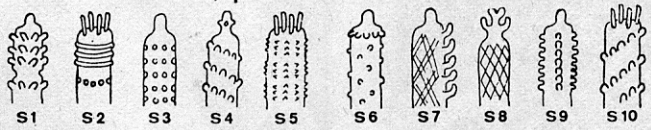

KIIHOTUS- JA TUKIRENKAAT
Happy End, pehmeitä kumipiikkejä suorakulmaisesti kahdessa tasossa **34:—**
UUTUUS, 3 in 30 (3 orgasmia 30:ssä minuutissa). Suurtehorengas **32:—**
Top-life, tehokas, korkea kiihotin ja leveä tukirengas .... **38:—**
Happy Eros, pitkä holkki, missä kolme tukirengasta ja pehmeät sakarat **14:50**
Pubis-rengas, säädettävä patenttirengas, säilyttää erektion pitkään **29:—**
Pubis de Luxe, tehokkaalla välilihan kiihottimella varustettu malli **36:—**
Clitomatic (Super-Pubis) täydellisin tuki- ja kiihotuslaite **56:—**
Condensor, tehokas kiihotusnystyröillä varustettu **32:—**

KIRJOJA:
111 asentoa värikuvin, suuret selkeät kuvat .... **22:—**
Ruotsalaiset seksilehdet, lajitelmassa kolme erilaista lehteä .. **20:—**
Tanskalaiset väriseksilehdet, lajitelmassa 3 erilaista lehteä .... **25:—**
Rakkauden ilo, arkailematon tanskalainen kuvateos. Suomal. teksti .. **14:—**
Sukupuolielämän tietokuvasto, 150 yhdyntävalokuvaa, myös värillisiä .. **15:—**
Missä me voisimme rakastaa, tosi raisu värikuvateos aikuisille .... **25:—**
UUTUUS. Seksiä ilman sensuuria, ennennäkemättömän rohkea, loistelias kuvitus. Ei alaikäisille **18:65**

Lähetykset toimitetaan postiennakolla eri lähettäjänimellä ja laatikkopakkauksissa. Yli 30 mk:n tilaukset postivapaasti. Yli 40 mk:n tilauksiin **KAUPANTEKIJÄISENÄ** Capots-kondomi ☐ 3 kondomia ☐ tai seksilehti ☐ Yli 60 mk:n tilauksiin 2 lahjaa.

SEKSIPARAATI -74
yli 100 kuvaa ja 150 tuotetta
3 mk:n postimerkkejä vastaan
tai tavaratilauksen mukana
ilmaiseksi.

Suomen Supermo, BOX 611, 00101 HELSINKI 10

PUHELINTILAUKSET YÖTÄ PÄIVÄÄ (H:KI 90-) 762 952

Nimi .....

Osoite .....

- Asiakas on uhri. Hän haluaa, että häntä huiputetaan. Mitä vähemmän hänelle antaa ja mitä enemmän häntä velottaa, sitä varmempi hän on siitä, että hän on saanut elämänsä nautinnon.

ilmaiseksi. Lee olisi halunnut, että tällainen ilmaisjakelu olisi kiellettävä kerta kaikkiaan. Mutta häntä ei kannattanut kukaan muu kuin minä. Olin tosissani kannattanut häntä, mutta mennessäni illalla yksin vuoteeseen tunsin oloni hirveän orvoksi. Niinpä tein sitten niin kuin kaikki yksinäisiksi itsensä tuntevat tekevät. Ajattelin kaikenlaista seksiin liittyvää ja sitten masturboin. Se ei auttanut paljonkaan. Mutta eipähän ollut vahingoksikaan.

Seuraavan päivän istunnosta tein seuraavat merkinnät: Aihe: Sänkytavat. Kattona on taivas vaiko vain ylös-alas-liikettä. Äänestystulos: Epäselvä. Tämä ei kuulosta paljoltakaan näin tiivistettynä, mutta jutun selittämiseksi minun on ehkä kerrottava hiukan kymmenennestä tytöstä. Hänen nimensä on Kiki ja hän on oikeastaan näyttävimmän näköinen tyttö meistä kaikista. Hän on kreikkalainen ja luulisi kreikkalaisen naisen olevan tumma, pienikokoinen ja aistillinen. Näistä Kikiin kuitenkin pätee vain aistillisuus. Hän on yli metri seitsemänkymmentä pitkä, vaaleatukkainen, ja hänellä on rinnat, joiden väliin voisi mennä nukkumaan. Hän on yksi Las Vegasin huippuja alallaan, ja siitä kai johtuu hänen filosofiansa, jonka mukaan hölmöt on luotu huiputettaviksi. Hän sanoi, että hänen mielestään asiakkaille ei pitäisi antaa muuta kuin aivan tavallinen yhdyntä ja ehkä hiukan oraalista seksiä kiihotukseksi, ja siitä oli otettava erikoishinta. Hänen ajatuksensa olivat aivan päinvastaisia kuin omani, joten on varminta lainata häntä sanatarkasti:

— Asiakas on uhri. Hän haluaa, että häntä huiputetaan. Mitä vähemmän hänelle antaa ja mitä enemmän häntä velottaa, sitä varmempi hän on siitä, että hän on saanut elämänsä nautinnon.

Sitten laiha Roz nousi puhumaan.

— Mutta jos minä jätän erikoisuudet syrjään, se merkitsee asiakkaitten loppumista.

Rozilla oli asunnossaan vain kolme tyttöä, mutta hänen tulonsa olivat New Yorkin suurimpia. Hän kertoi viidestä miehestä, jotka olivat aiemmin sinä vuonna tulleet hänen luokseen. He olivat halunneet järjestää orjatyttöjuhlat ja saivat sen myös.

— Meidän kaikkien peppu oli kipeänä päiväkausia, mutta pian sen jälkeen tuli uusia ensikertalaisia parikymmentä. He olivat kuulleet niiltä viideltä kuinka hyvä minä olen.

Rozin jälkeen oli vuorossa pieni suloinen Emily Copperfield ja sanoi saman, minkä minäkin olisin halunnut sanoa.

— Jos panee rajan sille mitä suostuu tekemään, niin mitä hupia siitä jää itselle? Eihän sitä voi aina liikeasioissa häärätä.

Hän oli oikeassa. Jos se olisi pelkkää rahanansaitsemista, voisi aivan yhtä hyvin mennä konttoriin yhdeksästä viiteen.

Ja sen vuoksi äänestyksestä ei tullut selvää. Kaikilla puhelintytöillä on omat erikoisartikkelinsa ja asiakkaita riittää myös kaikenlaisia.

Kokous oli toistaiseksi ollut oikein mukava, ja olimme saaneet hoidelluksi monia asioita. Mutta toisena päivänä hotellista lähti joukko miehiä ja uusia saapui tilalle. Ensimmäiseen ryhmään

käännä

PERKELE! KUVIA JERMUISTA

ja kovia. Ja kuvia tytöistä, niin pehmeistä tytöistä Ja ennen kaikkea raudanlujia lukujuttuja. Parasta varmistaa saanti tilaamalla JERMU suoraan kotiin. Alla olevalla kupongilla se käy kätevästi.

JERMU – lukemisto aikamiehelle.

JERMU

Tilaan tällä kupongilla Jermun kesäkuun 1974 alusta saman vuoden loppuun (7 numeroa) hintaan 16 mk.

(Ei rahaa tähän lähetykseen – laskutamme myöhemmin.)

Nimi	
Jakeluosoite	
Postinumero	Osoitetoimipaikka

kl	mt
20	0000 L

pk	kp	lk	aa	k	h	1ekk	1emk	2ekk

Kustannus Oy Williams maksaa postimaksun

KUSTANNUS OY WILLIAMS
Postilokero 10645
00003 HELSINKI 300

Vastauslähetys
Helsinki 10/10. Lupa 2444.

Puhelin . . .
edell. sivulta

kuuluneet olivat olleet parhaasta päästä keski-ikäisiä, mutta vastatulleet olivat paljon nuorempia. Ja hotelli oli täynnä heitä.

Sellainen tilanne oli omiaan saamaan työtätekevän tytön jalkovälin syyhyämään, mutta olimme kaikki luvanneet pysyä kaidalla tiellä. Sitten sattui hupaisa juttu. Kävelin yksin hotellin käytävässä, ja näin tytön, jonka havaitsin ensi näkemältä oman alamme ihmiseksi. Minä en ollut sanonut hänelle mitään, mutta hän alkoi esittää minulle uhkauksia.

— Parasta olisi kun sinä ja kaikki viidenkymmenen dollarin ystäväsi ette tunkeudu minun apajoilleni.

En halunnut riidellä hänen kanssaan, mutta en halunnut myöskään kuunnella nöyrästi moisia puheita.

— En tiedä mitä tarkoitat, mutta jos yritätte jotakin minun kanssani, löydät itsesi portaiden juurelta.

— Totta minä tarkoitin, tyttö sanoi ja lähti.

Mutta minun tarkoituksenihan ei ollut tehdä töitä sinä viikonloppuna.

Mutta minun olisi myös pitänyt tajuta asiat paremmin. Kun sitä tulee sille päälle, niin . . . Siinä on jotakin, kun tietää pystyvänsä saamaan miehen kiihottumaan. Ja niinpä kun menin hotellin aulaan, alkoi kaikenlaista tapahtua. Miehiä kertyi äkkiä paikalle. Minä olin ajatellut vain juoda lasillisen. Yksi ryyppy johti sitten toiseen. Sitten alkoi keskustelu päästä käyntiin. Ja ennen kuin huomasinkaan olin yläkerran huoneessa kolmen miehen kanssa. Sanoin heille heti alusta pitäen, ettei pitänyt kuvitella jotakin tapahtuvan. Me vain ottaisimme pari ryyppyä lisää ja sillä hyvä.

Miehet kyselivät minulta kaikenlaista. Millaista oli olla puhelintyttö ja muuta sellaista. Ja sitten katselin yhtä heistä. Hän oli iso punapäinen mies — hyvin viattoman näköinen. Huomasin että hän alkoi lämmetä melkoisesti. Niinpä minä vain ojensin käteni ja panin sen hänen syliinsä ja sanoin.

— Siinä näette, kuinka helppoa se on.

Sain miehen, David oli hänen nimensä, tosi kuumaksi. Sitten joku sammutti valot. Minä nojauduin taaksepäin ja annoin asioiden mennä omaa vauhtiaan. Ja kiihotuin siinä itsekin, koska antaminen oli yhtä kiihottavaa kuin saaminenkin. Otin vielä yhden drinkin ja aloin unohtaa mitä seuraavaksi tapahtuisi, koska sen ei ollut pitänyt tapahtua.

Katselin tarkemmin ympärilleni vasta tuntia myöhemmin. Näin Darlenen ja Vin tulevan huoneeseen joidenkin miesten kanssa.

— Mitä herranjumala sinä täällä teet? Darlene huudahti.

— Jollet sitä tiedä, olet väärällä alalla, minä vastasin. — Mutta älä kerro tästä Janille.

— Älä sinä hänestä huolehdi, Vi sanoi. — Hänellä on omat kiireensä.

Kun seuraavan kerran kokoonnuimme keskustelemaan, ei kukaan tytöistä puhunut mitään tapahtuneesta. Olin kuitenkin hiukan kysellyt heiltä etukäteen kultakin erikseen edellisen illan tapahtumista, ja kaikilla tuntui olleen suurin piirtein samanlaista. Ehkä tästä syystä keskustelu kokouksessa kosketteli enimmäkseen erilaisia tekniikkoja seksin alalla. Muistiinpanoissani on lyhyt merkintä: Kymmenen tyttöä, kymmenen spesialiteettia.

Erään asia huomaa pian: se että ryhtyy puhelintytöksi, ei merkitse että tietäisi kaiken seksistä. Linda — joka oli toiseksi vanhin ryhmässämme — kertoi mielenkiintoisesta muunnelmasta. Eräälle asiakkaalle hänellä on palvelu, jossa Lindan ystävä soittaa puhelimella ja mies vastaa. He alkavat keskustella puhelimessa, ja keskustelu käy aina vain kuumemmaksi. (Rakas, saat minut tuntemaan itseni aivan kosteaksi . . . Tiedätkö mitä teen juuri nyt? Minä . . .) Samaan aikaan Linda hoitaa hommaa miehen kanssa. Vastapalveluksi Linda soittaa tarvittaessa toiselle tytölle tämän tarvitessa erikoisuutta. Käytännöllisempi oli sentään Darlenen erikoisuus. Hän kertoi, että oli hyvä konsti laittaa joukko tyynyjä vatsan alle, kun asiakas halusi tehdä sen takaapäin. Silloin asento ei rasittanut niin paljon, ja seksistä saattoi nauttia kaikessa rauhassa. Jan kertoi meille useista kauneusleikkauksia tekevistä kirurgeista. Heidän luonaan saattoi korjailla uuteen uskoon takamuksiaan, rintojaan ja vyötäröään.

»Teknillisen» keskustelun paras osa tuli jonkin verran myöhemmin, kun me kaikki kokoonnuimme Janin ja minun huoneistoon. Vi Conyers alkoi puhua nautinnon teeskentelemisestä. Hän sanoi, ettei oikein osannut sitä. Jollei hän nauttinut jutusta asiakkaan kanssa, sen saattoi huomata. Mutta Jan kertoi, että parhaiten teeskentely sujui päästelemällä kaikenlaisia ääniä. Oli huohotettava, voihkailtava ja kehuttava miestä. Sitten kaikki alkoivat kertoilla omista kokemuksistaan, ja me tulimme melkein hiukan hysteerisiksi jutuistamme. Lopulta Roz sanoi, että hän antaisi Ville tilaisuuden harjoitella heti siinä paikassa. Mutta tuskin he olivat päässeet alkuun, kun koko asia meni oikeastaan pieleen. Vi otti sen täysin nautinnon kannalta eikä näin saanut tilaisuutta teeskenneltyjen äänien esittämiseen. Minulla oli hauskempaa kuin pitkään aikaan, ja aloin itsekin kiihottua. Ja kaikista muista huomasi, että he tunsivat samalla tavalla. Sitten Jan antoi komennuksen painua aulaan. Hän sanoi, että siellä oli paljon miehiä joiden kanssa voisimme harjoitella. Rakennusalan ammattiliiton miehet olivat menneet, ja tilalle oli saapunut sähkömiehiä.

Mutta he eivät olleet ainoat paikalla olijat. Muutamat edellisenäkin iltana paikalla olleista miehistä olivat palanneet ja halusivat nyt jatkaa paremmissa oloissa. Huomasin heidän joukossaan myös oman suosikkini Davidin.

En tiedä oikein, kuinka paljon voin kertoa siitä, mitä sitten alkoi tapahtua. Rehellisesti sanoen en muista kaikkea. Mutta muutamia asioita sentään osaan vielä kertoa.

Yksi niistä oli kahden hengen huoneisto. Siinä oli kaksi valtavaa vuodetta, sohva ja muutamia tuoleja. Yön alkaessa oli kaikki paikat varattu. Jonkin aikaa oli meno vaihtelevaa, mutta osuin sentään aina yhteen takaisin suosikkini Davidin kanssa.

Tytöt toistivat vähän väliä Ville, oliko hän jo oppinut teeskentelemään kiihottumista. Hän vastasi aina oppivansa uutta alalta kaiken aikaa. Ja sitten me tytöt nauroimme niin. Vi huusi ja kirkui ja sanoi kaiken aikaa asioita, joita Jan oli kehottanut häntä sanomaan, mutta hän ei varmasti teeskennellyt.

Sitten tuli esitysten vuoro. Tytöt tyttöjen kanssa, ja miehet katselivat. Tämä oli Rozin erikoisuus, mutta sen tekivät myös Kiki, Sandy ja Emily Copperfield. Mutta esitykset eivät ehtineet kestää kauan, ennen kuin myös miehet liittyivät mukaan. Johonkin aikaan yöstä alkoi huoneistossa näkyä uusia kasvoja, sillä sinne oli tullut lisää miehiä. Mutta sehän vain paransi pitoja.

Kului tunti tai pari, ja sitten joku alkoi paukuttaa ovea ulkoapäin. Hän hakkasi niin lujaa että ikkunat tärisivät. Tällä kertaa sisään olivat pyrkimässä hotellin etsivät. Mutta jutussa oli jotakin hämärää. Ainakaan minä en ollut koskaan nähnyt heidänlaisiaan hotellietsiviä.

Mutta miehet eivät halunneet lähteä meidän luotamme. Mutta kun »hotellietsivät» olivat vilauttaneet aseitaan, he lähtivät tiehensä. Mutta epäilykseni vain vahvistuivat. Eivät oikeat hotellietsivät olisi menetelleet niin kuin nämä miehet. Sitten välähti. Varmaankin alamme paikalliset tavarantoimittajat olivat hankkineet miehet kilpailun tyrehdyttämiseksi. Muistin kuinka se naikkonen oli uhkaillut minua hotellin käytävässä. Katselin ympärilleni etsiskellen Jania, mutta en nähnyt häntä missään.

Ja miehet — jotka alkoivat hetki hetkeltä muistuttaa yhä enemmän ammattimaisia gangstereita — eivät tyytyneet vain keskeyttä-

ONKO TEILLÄ SÄHKÖHITSAUSLAITTEET?

Meiltä saatte niihin lisälaitteen, jonka avulla ne toimivat "kaasulla". Hinta Smk 76:50 + lvv. Tilatkaa esite osoitteella:

Handels AB WABRI "J"

Box 49018,
100 28 Stockholm, Sverige.

mään juhliamme. He sanoivat, että meidän täytyi lähteä heidän mukaansa. Se oli jo liikaa. Sanoin etten lähtisi mihinkään. Ja kun toinen miehistä alkoi töniä minua, iskin häntä pöytälampulla. Silloin he ottivat taas aseensa esiin. Mitä minun oli tehtävä?

Silloin alkoi ovelta taas kuulua jyskytystä. Tällä kertaa siellä olivat hotellin oikeat etsivät ja johtaja. Heidän takanaan näin Janin seitinohuessa yöpaidassa.

Johtaja oli niin miellyttävä kuin olisi ollut kanta-asiakkaamme jo vuosikausia. Hän toimitti miehet tiehensä nopeasti, eivätkä nämä panneet oikeastaan vastaan juuri nimeksikään. Johtaja pyysteli meiltä anteeksi häiriöitä, jonka miehet olivat aiheuttaneet.

Lopputuloksena oli, että muistikirjaani tuli uusi merkintä: Janille uusi takki. Äänestys oli yksimielinen. Se tarkoittaa, että me tytöt päätimme hankkia Janille kymmenentuhannen dollarin turkistakin. Ja miksi? Koska hän oli syy siihen, että hotellin johtaja oli niin auliisti auttanut meitä. Se oli tapahtunut sinä yönä kun me muutkin olimme pitäneet hiukan hauskaa. Jan oli ollut tyttö oikeassa paikassa: johtajan toimistossa. Hän antoi miehelle sellaisen näytöksen, että jos hän olisi käskenyt tätä hyppäämään alas kadulle, mies olisi kysynyt vain mistä kerroksesta.

Todellisuudessa takki maksoi sitten vain 1400 dollaria. Mutta sekin oli hyvä lahja tytöiltä, joiden täytyy tehdä työtä eläkkeen.

Siihen päättyikin suurin piirtein puhelintyttöjen ammattiyhdistyksen ensimmäinen kokous, tai ainakin sen toiminnallinen osa. Kokouksen viimeinen virallinen istunto oli seuraavana aamuna. Jan vaati, että ryhmämme olisi tehtävä alaamme koskevia suunnitelmia. Esimerkiksi meidän pitäisi perustaa eläkerahasto ja sairasapukassa. Ja tuettava tyttöjä, jotka halusivat lopettaa.

Oli vielä muutamia keskeneräisiä epävirallisiakin asioita. Yksi niistä koski vain minua. Nainen, joka oli pyytänyt minulta apua, sai minut taas kynsiinsä. Todellisuudessa hän halusikin pitää hauskaa yhdessä minun ja miehensä kanssa. Suostuin vastahakoisesti, sillä tämäntyyliset jutut eivät yleensä onnistu. Mutta sillä kertaa kävi toisin. Se oli hyvin nautinnollista.

Viimeinen merkintä muistikirjassani on: Ensi vuonna. 200 tyttöä. Se on kaikki Janin suuria suunnitelmia. Mutta kuka tietää.□

Tyttö rämpi . . . sivulta 17

mieli tupakkaa. Näytin Kallelle, että wek, Kalle puisteli päätään, mutta pakkohan hänen oli seurata. Tikapuut narahtelivat, mutta sisällä olevat eivät kiinnittäneet ilmeisesti siihen mitään huomiota. Livahdimme metsään, hevosen luo ja kämpälle. Puhelu pataljoonan lääkärille. Tilanneselostus. Se piru rupesi nauramaan, kun kerroin seuranneeni naiskentelua ylisiltä ja lupasi kertoa koko jutun pataljoonan esikunnassa lottien kuullen. Ja minä lupasin, että samana päivänä lähtee kirje hänen vaimolleen, jossa kerrotaan eräästä oikein kiltistä ja nätistä lääkintälotasta ja kiltistä lääkintäkapteenista, jolla oli niin ikävä vaimoaan, että luuli lottaa vaimokseen . . . No juttua ei ikinä kerrottu komentajaa pitemmälle.

Kävi ilmi, että Sauna-Mari oli ns. taudinkantaja l. hän ei ollut itse selvillä olevansa sairas. Hänet vietiin Savonlinnaan, ja tippuritapaukset loppuivat. Minua jäi kuitenkin häiritsemään eräs seikka, joka ei sopinut kuvaan: Kallen osuus asiaan. Käskin hänet puheilleni ja sanoin, että olen tottunut pitämään sinua reiluna miehenä ja oli helvetin hyvä, että saatiin se Sauna-Marin juttu selväksi, mutta kuinkas sinä tulit tavallaan kavaltaneeksi sen mimmin.

— Katsopas, luti, sanoi Kalle ja ruiskautti pitkän tupakkasyljen, — minä halusin hänen lopettavan sen hommansa sitä varten, että tarvitsin naista omalla mökilläni, ja etkös sinä huomannut tätä lomalta tullessani? Hän näytti ylpeänä uutukaista kihlasormustaan. Marilla oli aika läjä rahaa pankissa ja mökistään se kiskoi hyvän hinnan.

— Eikös sinua arveluta, jos se vanha ammatti rupeaisi häntä taas kiinnostamaan?

— Ei yhtään. Minä sanoin sille, että jos rupeat vehtaamaan täällä yhdenkin kollin kanssa, niin otan yhteyden meidän lutiin joka sinut käryttikin ja se tulee pistämään käsikranun sun jalkojes väliin. Ja silloin se uskoi . . .

Minulla ei ole tiedossani Kallen, Hilun eikä Marin kohtaloita, mutta voin hyvin kuvitella, että he istuvat jonain kauniina kesäiltana vierekkäin, Mari kutoo sukkaa ja Kalle hyrisee ohuella äänellään »Tyttö rämpi yksinänsä vetelällä suolla». □

Helga Röhm sivulta 37

jien asettuneen vuoteelle. Kaksi tyttöä oli kietoutuneina kolmannen levitettyjen jalkojen väliin.

— Tässä saakelin rommissa on vettä seassa! Simmons huusi äkkiä baarimikolle.

— Turpa kiinni, käski laiheliini katsoen huolestuneena kohti Lillyn pöytää. Hän näytti helpottuneelta huomatessaan, että tämä ei ollut kuullut mitään.

— Rommiin on sekoitettu vettä, Simmons toisti äänekkäämmin tällä kertaa, heittäen lasin lattiaan tehostaakseen vaikutusta. — Mikä helvetin kolo tämä on?

Baarimikon ketteryys yllätti Simmonsin hetkeksi, kun luukasa hyppäsi baaritiskin yli ja tarttui häneen. Miehellä oli rohkeutta mutta ei tarpeeksi voimaa saadakseen Simmonsista pitävän otteen puoliksi raahatessaan puoliksi työntäessään heikosti vastaanpanevaa Simmonsia kohti ensimmäistä kolmesta ovesta. Amerikkalainen karjui.

Kuten Simmons oli toivonutkin, kolmannen oven vartija syöksyi baariin kuullessaan metelin. Kun tämä oli metrin päässä heistä, Simmons löi kaikella voimallaan kyynärpäillä taakseen ja kuuli hämmästyneen baarimikon vetävän ilmaa keuhkoihinsa ennen kuin kaatui taaksepäin.

Ensimmäisestä vartijasta ei ollut paljon vaivaa. Simmons potkaisi häntä mahaan, ja mies tyhjeni kuin ilmapallo kuolan valuessa hänen suustaan.

Simmons kääntyi. Inge oli käyttänyt samppanjapulloa Lillyn tainnuttamiseen ja oli nyt raahaamassa tätä kohti ovea.

Seuraava vahti seisoi suu auki kun Simmons pamautti häntä ensin ohimoon, minkä jälkeen hän paiskasi nyrkkinsä miehen aataminomenaan. — Pääsimme läpi! hän huusi Ingelle ja auttoi häntä raahaamaan SS-naista eteenpäin.

— Nyt riitti! karjui etuoven vartija. — Päästäkää hänet irti. Kädessään hänellä oli tylppäkuonoinen 38.

Simmons ja Inge pysähtyivät paikalleen. Aseistettu vartija astui eteenpäin. Hän irvisteli tyytyväisenä. Hänen hymynsä kuoli sekuntia myöhemmin kun Schaler löi häntä Lugerinsa perällä takaraivoon.

— Auto käy ulkona, Schaler sanoi. — Kiiruhtakaa!

sivulle 57

SUPER SEX N:O 7

Lehtiä, jotka sisältävät maailman parhainta pornoa. Niissä on kiihkeää irstailua märällä vaginalla, peniksellä ja hieromasauvalla. **Huom! Kaikki lehdet ovat tanskalaisia värikuvalehtiä. Se takaa laadun. Lehdet ovat uusia ja vaihtuvat kuukausittain. Kun tilaat meiltä et varmasti pety.**

SUPER-PAKETTI n:o 7
8 kpl värikuvalehtiä. **Hinta vain 48,50 mk** + postik. □

MINI-PAKETTI n:o 7
5 kpl värikuvalehtiä. Hinta vain 30 mk + postik. □

Sex-alalta muutakin mukavaa:

Climax, tansk. Sex-lehti	15 mk	□
Selecta, Ruotsin paras	20 mk	□
Vampurella (super-rako)	139 mk	□
Musta geisha + 2 kpl värilehtiä	49 mk	□
Hieromasauva, iso 18 cm	19 mk	□
Animal (eläin), Sex-lehti	20 mk	□

Kovaa pornokirjallisuutta:

Orgioita kuvin ja sanoin	15 mk	□
Vaalea seksikone	15 mk	□

Meiltä tosi kovat pornofilmit:
60 m värifilmejä hinta vain **150 mk**
□ 1. Nainen, 2 miestä **(yhdyntää edestä ja takaa)**
□ 1 tyttö, 1 nainen, 1 mies: **(kiihkeää ryhmäsexiä)**
□ 2 tyttöä, 2 miestä **(kiihkeää irstailua).**

EXTRA SEX-SETTI: Naiselle ja miehelle, jotka ottavat seksistä kaiken ilon irti. Settiin sisältyy kiihottavan seksikkäät **Sex-sukkanauhaliivit, rintaliivit,** joissa nännit jäävät näkyviin ja **pienet bikinit,** jossa on halkio. Pohjaväri on punainen, kiihottava musta pitsikirjailu reunoissa. Yhden koon. Hinta vain 65 mk + postik. □

Huom! Toimitamme tilauksen huomiotta, postiennakkona. Eri lähettäjänimellä. Tee tilauksesi osoitteella:
BOX N:O 2 HELSINKI 25.

Nimi .....

Osoite .....

Postitoimipaikka ..... JE 5

- Chongu on kuollut, Jama sanoi. - Bwana on kuollut. Jokainen kuolee. Et lähde, bwana. - Jumaliste, karjaisi Muller.

Viimeinen safari
sivulta 31

Toisen kerran Muller huomasi kulkevansa omien jälkiensä poikki. Nyt hän tunsi pelkoa. Hän kirosi Gilliganin, joka oli jäänyt kaikessa rauhassa kököttelemään saatuaan oman norsunsa kaadetuksi. Muller oli katsonut taakseen ja nähnyt nuoren uroksen makaavan maassa. Gilligan oli siis saanut sen.

— Tulkaa mukaan! Muller oli huutanut kaukaa, lähes kahden kilometrin päästä.

Sen yön Muller vietti yksinään tasangolla. Aamun sarastaessa hän nousi ja kiipesi korkealle kukkulalle. Norsulaumaa ei näkynyt missään. Gilliganiа ei kuulunut, vaikka hän oli lähettänyt Gavain viemään sanaa.

Aamupäivällä Muller kadotti lauman jäljetkin, mutta jatkoi itsepintaisesti. Ja sitten hänelle valkeni, että hän oli eksynyt. Kun hän toisen kerran tuli omille jäljilleen, pelko kasvoi hänen sisällään. Hän tuijotti niitä kauhistunein silmin, ja tasanko hänen ympärillään oli yhtä hehkuvaa helvettiä. Ei lintuja, ei eläimiä, ei pienintäkään ääntä. Etäällä häämöttivät sinertävät vuoret.

— Rauhallisesti nyt, hän mutisi itsekseen. — Älä hermostu. Etsi tulojälkesi ja palaa niitä noudattaen takaisin. Mutta hetken päästä hän taas tajusi kiertävänsä kehää. Hänen kielensä oli kuiva ja paisunut niin, että täytti koko hänen suunsa.

Seuraavan päivän iltapuolella Jama löysi Mullerin, joka hoippui häntä vastaan silmät kiiluen, hengitti koristen. Hän sieppasi Jaman ojentaman vesipullon ja joi ahneesti. Hänen kurkustaan kohosi nyyhkytys. Jama hymyili ja otti pullon väkisin pois, kun Muller oli hänen mielestään juonut tarpeeksi.

— Leiriin on pitkä matka, Jama sanoi. — Saat kohta lisää vettä, bwana.

Muller kaatui pitkäkseen maahan ja huohotti. Jama valeli hiukan vettä hänen kasvoilleen ja kaulalleen.

— Kuljit liian kauas, bwana, Jama sanoi. — Norsut palasivat kotiin.

Kesti useita tunteja, ennen kuin Mullerin voimat palautuivat ja hän tajusi pelastuneensa. Tuli pimeä, ja Jama teki tulen, keitti tilkan vettä ja valmisti teetä. Hänellä oli hiukan lihaa mukana, ja he söivät. Sitten Muller vaipui sikeään uneen.

Aamulla Jamalla oli taas teekattila valmiina, kun Muller heräsi.

— Missä bwana Gilligan on? kysyi Muller. — Miksei hän tullut?

— Norsu tappoi hänet, Jama sanoi. — Hän tappoi norsun ja kuoli vähän sen jälkeen itse.

— Arvasin sen, Muller sanoi. — Muuten hän olisi tullut. Muller hautasi kasvonsa käsiin ja mutisi: — Kuollut. Gilligan on kuollut.

Suru, jonka hän tunsi oli toisenlaista kuin tavallinen suru. Ensin hän luuli sen olevan vain surua Gilliganin vuoksi, mutta sitten hän tajusi surevansa kaikkien niiden miesten puolesta, jotka eivät koskaan saa sitä, mitä koko elämänsä ajan tavoittelevat.

Vihdoin Muller kohotti päänsä.

— Minulla on kymmenen kampaa patruunoita 12-milliseen, Jama, hän sanoi. — Etsimme lauman jäljet. Jossakin sen on pakko pysähtyä. Minä tahdon sen ison paholaisen.

Jama nauroi. — Liian myöhäistä, bwana.

— Nouse ylös, aletaan painua!

— Ei, bwana. Et saa sitä norsua. Lauma kulkee ja kulkee. Jos seuraamme sitä, me kuolemme. Et tunne tätä maata, bwana. Jama ei lähde. Jos sinä lähdet, niin kuolet. Olisit kuollut jo, ellei Jama olisi tullut ja löytänyt sinua.

— Minä tahdon sen kirotun norsun, Muller sanoi. — Älä yritä estellä, Jama. Tapan sen paholaisen. Se merkitsee minulle enemmän kuin mikään muu koko maailmassa. Nouse ylös. Lähdetään.

— Chongu on kuollut, Jama sanoi. — Bwana on kuollut. Jokainen kuolee. Et lähde, bwana.

— Jumaliste, karjaisi Muller. — Etkö sinä tottele, pirulainen?

— Turha huutaa Jamalle, bwana. Sinä et ole niinkuin bwana Gilligan. Hän oli kova mies, sitkeä mies. Hän tunsi norsut. Sinä rikas mies. Miksi tulet kuolemaan tänne? Mikset asu talossasi, syö ruokaa ja juo? Miksi tulet tänne ja haluat tappaa itsesi?

— Et ymmärrä, Muller sanoi. — Se on tärkeää. Luulin sinua rohkeaksi mieheksi. Luulin sinua vahvaksi. Tuletko vai etkö?

— En tule, bwana. Lähden mukaasi muualle, minne tahansa, mutta en norsujen perään. Norsut tappavat sinut. Ne kulkevat ja kulkevat, kunnes kuolet. Jama ei lähde.

— Sitten lähden yksin. Sinä et ymmärrä, Jama. Minun on pakko saada se norsu. Minulla on velvollisuus. Olen tullut tänne sitä varten. Olen aina toteuttanut sen, mitäo olen päättänyt. Minä olen sellainen mies. Siksi minun on pakko lähteä ja saada se norsu. Olen luvannut sen syöksyhampaat kotikaupunkini museolle.

— Museo? Mikä se on?

— Museoko? Se on museo, piru vie. Muller tajusi selitykset hyödyttömiksi. — Antaa olla. Olen luvannut kaataa norsun. Ja tämä vanha uros, se on maailman suurin. Toista yhtä isoa ei ole. Jokainen voi sen sanoa. Oletko koskaan nähnyt niin isoa?

— Iso se on, Jama myönsi. — Minun maassani on isompia. Paljon isompia norsuja. Kymmenittäin.

— Valehtelet, sanoi Muller. — Sinä et uskalla tulla mukaani. Sinä pelkäät, että norsu tappaa sinut. Sano suoraan.

— Somalimies ei pelkää, sanoi Jama. Hän silmiinsä kohosi kylmä raivo. — Et pysty saamaan Jamaa mukaasi tuolla tavoin. Tule pois, bwana. Jätä norsut. Tule. Sinä olet bwana nyt. Gilligan on kuollut. Miehet tarvitsevat bwanan. Jama ei välitä, mutta Aganaza ja muut, he odottavat bwanaa. He tarvitsevat palkkansa. Sinun kuuluu maksaa heille nyt. Safari on päättynyt.

Mullerin kasvoille nousi epätoivon ilme. Hän tiesi, ettei voinut lähteä yksin. Hän ei tiennyt edes, missä oli. Hän ei tiennyt, missä norsut olivat. Hänet oli lyöty. Ehkä hän löytäisi toisen valkoisen metsästäjän, joka lähtisi hänen kanssaan, mutta se ei enää olisi samaa silloin.

— Norsu kuolee joka tapauksessa, Jama sanoi. — Jätä se, se kuolee. Jos seuraat sitä, se tappaa sinut ensin ja kuolee vasta sitten. Tule, bwana, lähdetään.

Jaman kulkiessa edellä he vaelsivat savannin poikki. Muller tunsi itsensä vanhaksi ja väsyneeksi. Hän antoi Jaman kulkea edellä ja määrätä vauhdin.

Kerran Muller kääntyi ja katsoi taakseen norsujen maahan. Se aukeni laajana ja pelottavana joka suuntaan. Häntä kammotti ajatella, että hän oli ollut siellä yksinään vielä vähän aikaa sitten.

— No, hän mutisi itsekseen. — Et saanut minua vielä. Hän ei itsekään tiennyt, tarkoittiko sillä norsua vai tuota karua, armotonta maata. — Mutta ehkä saat minut myöhemmin, sillä minä tulen takaisin. Minä haluan tulla takaisin.

Hän kääntyi ja näki että Jama nauroi hänen yksinpuhelulleen.

— Naura vain, Muller sanoi. — Mutta minä tulen takaisin. En tiedä, saanko koskaan sitä isoa norsua, mutta tulen silti takaisin.

— Norsuja on paljon, bwana, sanoi Jama. — Niitä on sielläkin, missä on enemmän vettä, missä mies ei kuole, vaikka eksyisikin.

— Niin, mutta siinä ei silloin ole mitään haastetta, sanoi Muller. Hän näki ihmettelevän ilmeen Jaman kasvoilla. — Haastetta, hän toisti. — Etkö tiedä, mikä haaste on?

— En, sanoi Jama.

— Se on sellainen, joka tekee miehen hulluksi, Jama. Saa hänet tekemään mielettömiä tekoja.

— Niin kuin vedenpuute erämaassa, sanoi Jama. — Se tekee miehen hulluksi.

— Vaikkapa niinkin, sanoi Muller. — No niin, vie minut nyt takaisin sinne, missä lihapadat porisevat ja missä jokaisella on oltava kaksi kertaa isompi auto kuin toisella.

Outo levollisuus valtasi Mullerin hänen seuratessaan Jaman kannoilla. Hän tunsi, ettei ollut pystynyt osoittamaan, mitä oli tahtonut osoittaa. Musta mies oli taivuttanut hänet kääntymään takaisin. Musta mies, joka ei aavistanut, millaisen katkeruuden se sytytti hänen sieluunsa. Mutta toisaalta, Muller ajatteli, Jama ehkä sittenkin aavisti. □

HELGA RÖHM
sivulta 55

Sitä hänen ei tarvinnut sanoa kahta kertaa. Viidessä sekunnissa kaikki kolme olivat työntäneet Lillyn autoon, ja juuri saapuneen hämmästyneen asiakkaan katsellessa he ajoivat täyttä vauhtia kohti Colonin satamaa.

Heidän saapuessaan laiturille Lilly oli jo toipunut sen verran että pystyi huutamaan saksankielisiä hävyttömyyksiä vangitsijoilleen. Inge työnsi kloroformilla kastellun rätin hänen suunsa eteen ja piti sitä siinä kunnes nainen sammui. Muutamassa minuutissa he saivat hänet kannetuksi Dianan alakannelle. Sitten Simmons pani koneet käyntiin, irrotti köydet ja otti suunnan kohti avomerta.

Aamukahdeksaan mennessä, käyttäen automaattiohjausta nukkuessaan, Simmons oli päässyt kalastaja-aluksellaan sadan kilometrin päähän. Hän oli siihen mennessä toivonut pääsevänsä Bocas del Toron saarille, joka oli viimeinen maa-alue Panaman rannikolla ennen Costa Ricaa.

— Näyttää tulevan myrsky, sanoi Schaler osoittaen taivaanrantaa lännessä. Pyörremyrskyn kaltaisia mustia pilviä nousi vedestä.

Vai näyttää, ajatteli aluksen kapteeni. Siellä *on* myrsky! Hänen ainoa toivonsa oli, että se kulkisi pohjoiseen eikä etelään. Muuten he olisivat tosi pinteessä. Amerikkalainen kirosi hiljaa. Vain 120 kilometriä erotti hänet 25000 dollarista ja Limonin satamasta Costa Ricassa.

— Mitä tapahtuu jos osumme siihen? Schaler kysyi huolestuneena. Hänen vaimonsakin oli tullut kannelle, sidottuaan vangin tiukasti vuoteeseen.

— Meidän on pakko etsiä turvaa Bocas del Torosilla, Simmons vastasi. Siellä on joukko autioita saaria. Me emme selviä todella pahasta myrskystä.

Päätöstä mennä maihin ennen Limonia ei aiheuttanut loppujen lopuksi lähestyvä myrsky vaan yli pyyhältänyt lentokone. Päätellen siitä, miten matalalle se tuli, yritti se selvästikin tunnistaa Dianaa.

— Onko meidän pakko luovuttaa hänet Limonissa? Simmons kysyi.

Schaler myönsi. — Lentokone odottaa siellä, hän lisäsi ärtyneesti. Hermot alkoivat jo olla kireällä.

Kun Simmons havaitsi saaren, jota saattoi pitää asumattomana, hän ohjasi Dianan niin lähelle rantaa kuin uskalsi, ankkuroi aluksen turvallisesti ja souti neljän hengen seurueen rantaan kumiveneellä. — Jäämme tänne odottamaan yön tuloa, sitten lähdemme liikkeelle ilman valoja, hän kertoi Schalerille ja tämän vaimolle. — Meidän on ehkä pakko jatkaa matkaa tällä tavalla Limoniin asti pysyen päivät piilossa ja tehden yötä myöten matkaa. Se kestää kauemmin mutta on turvallisempaa.

Ingen laittaessa voileipiä ja kaataessa kahvia termospullosta amerikkalainen tutkiskeli vankia. Ehkä hän kuvitteli, mutta tämä näytti vanhenneen kymmenellä vuodella siitä kun hänet kaapattiin. Ylimielinen käytös ja halveksiva suu olivat kadonneet. Hänelle juolahti mieleen, että tämä jo henkisesti valmistautui Eichmanin ja muitten joukkomurhaajien kohtaloon.

Vaatimattoman lounaan jälkeen Simmons siirtyi kauemmaksi saadakseen nukkua ennen kuin he lähtisivät yöllä. Hän nukkui sikeästi, kun kirkuva ääni herätti hänet. Hän kompuroi jaloilleen, pudisti hiekan vaatteistaan ja lähti takaisin sinne, minne oli jättänyt muun seurueen muutama tunti sitten.

Simmons kavahti. Schaler seisoi Helga Röhmin runnellun ruumiin ääressä. Verta pulppusi naisen nenästä, suusta ja korvista. Hänen silmänsä olivat paisuneet pieniksi viiruiksi. — Puhu lutka! Schaler huusi. Hän oli riisunut naiselta vaatteet ja repinyt alushousut ilmeisenä tarkoituksenaan raiskata hänet.

Amerikkalainen hyökkäsi eteenpäin, tarttui saksalaista olkapäistä ja kaatoi tämän hiekkaan. — Oletko tullut hulluksi? hän kysyi. Sitten hän näki Ingen tähtäävän Lugerilla.

Schaler nousi jaloilleen sanoen: — Sinulla on typerä tapa sekaantua asioihin, joita et käsitä. Hän astui amerikkalaisen luo ja löi tätä kädensyrjällään niin lujaa, että veri alkoi purskua suupielestä.

— Ei hän ole minkään arvoinen kuolleena, Simmons protestoi.

— Kuka maksaa 65000 dollaria kuolleesta sotarikollisesta?

— Senkin typerys, Schaler ivasi. — Luuletko, että vaarantaisin henkeni 45000 dollarista. Etkö käsitä, että hän on piilottanut jonnekin kaksi miljoonaa dollaria. Ja hän vielä kertoo meille, missä ne ovat.

Simmonsista tuntui kuin joku olisi työntänyt hänen rintaansa kuuman raudan. Miksei hän ollut älynnyt? Hän oli käyttäytynyt kuin hölmö odottaessaan saavansa muutaman tonnin veneensä pelastamiseksi. Kidnappauksen olisi voinut suorittaa joukko koulutettuja kommandosotilaita puolta pienemmällä riskillä ja vaivalla. Ja he olisivat voineet lennättää Röhmin suoraan Panamasta.

— Hän on kova, Schaler tunnusti. — Mutta hän puhuu. Inge keksi sen. Hän vihaa eniten miestä ja pelkää eniten, että joku mies raiskaa hänet. Vai mitä Helga? Pidä silmällä ystäväämme, Inge, ja ryhdymme testaamaan teoriaasi.

Simmons kääntyi Ingeen päin vaikkei uskonutkaan voivansa vaikuttaa häneen. Kasvot pysyivät ilmeettöminä. Hänestä olisi voinut tulla hyvä Naarassusi. Simmons katsoi taakseen. Schaler oli polvistumassa bordellin omistajan jalkojen väliin samalla kuiskaillen jotain tälle.

Kun Helga Röhmin valitus kiiri ilmassa Simmons sulki silmänsä . . .

Säästääkseen aikaa Schaler peitti Helga Röhmin ruumiin kivillä sensijaan, että olisi haudannut tämän. Senjälkeen hän käski Simmonsin soutamaan heidät takaisin Dianalle. Schaler irvisteli onnellisena. Ennenkuin nainen oli kuollut verenhukkaan oli hän paljastanut, että ikonit olivat haudattuina hänen vaatimattoman kotinsa puutarhaan Panama Cityssä, toisella puolella kanavaa.

— Ette koskaan selviä tästä, Simmons sanoi istuessaan ruorin viereen pantuaan ensin automaattiohjauksen päälle.

— Miksei? Schaler sanoi luottavaisena. — He etsivät meitä Costa Rican rannikolta. Lentokone ilmoitti kurssimme. Kuka arvaisi meidän menevän takaisin Coloniin. Pimeydessä istuessaan Simmonsin oli pakko myöntää tämä todeksi. Colon oli paikka, josta heitä ei etsittäisi. Kojelaudan valossa hän näki Ingen edelleen tähtäävän häntä aseellaan. Naisen kasvot näyttivät kuolinnaamiolta. Simmons käsitti, että yö jolloin he olivat rakastelleet bordellissa oli vain yksi Schalerin temppu hänen hämäämisekseen. Ja hän oli nielaissut syötin.

No, Simmons ajatteli, ei tarvitsisi kauan katua. Hän oli ehkä ollut aikaisemmin typerys, mutta nyt hän ainakin tiesi, että Schalerit eivät aikoneet antaa hänen kävellä pitkin Colonin katuja. Hän oli toistaiseksi mukana vain siltä varalta, että veneeseen sattuisi jokin tekninen vika, jota he eivät osaisi korjata.

Istuessaan Simmons huomasi, että hänen kätensä nojasi vipuun, joka irrotti syötit pakastimesta. Hänellä ei ollut mitään menetettävää. Hän työnsi vipua eteenpäin, jolloin pakastimessa ollut syötti irtosi ja katosi kuohuihin.

Aamun koittaessa hän oli ehtinyt irrottaa jo 13 syöttiä. Lisäksi hän oli onnistunut sormillaan irrottamaan pultin, joka yhdisti polttoainejohdot, joten konehuone oli täynnä polttoainetta.

— Mitä nyt? Schaler huusi kun moottori pysähtyi.

— Katso tuonne, Simmons huusi, huomatessaan veneen vierellä uiskentelevan kymmenkunta haita. — Joku noista on varmaan purrut potkuria.

— Tule tänne, että Inge voi pitää sinua silmällä, Schaler käski ja kurkisti sitten partaan yli saadakseen selville vahingot.

Nyt tai ei koskaan, Simmons ajatteli. Inge Schalerilla oli ase, mutta hän katseli huolestuneena aviomiestään, joka kurkisteli partaan yli. Amerikkalainen ojensi kätensä, toisella tarttuen ruoriin ja toisella automaattiseen ohjauslaitteeseen.

Kun hän irrotti automaatin ja nykäisi ruorista, vene kallistui voimakkaasti. Simmons otti naisen pudottaman aseen kun tämä kaatui pää edellä partaaseen. Simmons tähtäsi perään.

Siellä ei ollut ketään.

Schaler oli pudonnut yli laidan. Sen varmistivat hänen tuskaiset huutonsa. Simmons juoksi perään ja ehti juuri nähdä kun Schaler katosi veden alle, joka oli jo värjäytynyt punaiseksi hänen verestään.

Robert Simmons todettiin panamalaisessa tuomioistuimessa syylliseksi ihmisryöstöön. Panaman tasavallassa tästä seuraa 2—5 vuotta vankeutta. Simmons selvisi kuitenkin sakoilla ja ehdonalaisella koska oli luovuttanut vapaaehtoisesti todistusaineiston. Inge Schaler on tällä hetkellä takuita vastaan vapaalla jalalla syytettynä murhasta. On kuitenkin luultavaa, että jutun poliittisen luonteen takia oikeudenkäyntiä ei lähiaikoina pidetä. Sanomalehtimiehet epäilevät, että hänet Simmonsin lailla tullaan karkoittamaan maasta.

Helga Röhmin puutarhasta, Panama Cityssä, ei löytynyt mitään arvokasta. □

JERMU

Aikamiesten lehti
Ilmestyy kerran kuukaudessa
12 numeroa vuodessa

Päätoimittaja
ART VIRMOLA

Toimituspäällikkö
JAAKKO KERKKONEN

Toimitussihteeri
ARJA PALMU

Taitto
MARKKU KOLJONEN

TOIMITUS
Itälahdenkatu 16, Helsinki 21
PUH. 622471

POSTIOSOITE
PL 10645, 00101 HKI 10

Kustantaja
Kustannus Oy Williams

Toimitusjohtaja
KAI BRUNILA

Markkinointipäällikkö
PAAVO HAATAJA

Levikkipäällikkö
AULIS MYLLYPERKIÖ

Ilmoituspäällikkö
OUTI CARITA NIEMI

Ilmoitussihteeri
MARJATTA PELTOKOSKI

Tilaukset ja osoitteenmuutokset
Puh. 622471 tai PL 10645,
00101 HKI 10

Pankki
HOP-KAUPPAPANKKI
Postisiirtotili 915 02-7

Tilaushinnat
KOTIM. 29:— 1/1 v. 16:— 1/2 v.
POHJ.MAAT 32:— ja 18:—

Kirjoituksia ja kuvia voi
lähettää toimitukseen.
Ainoastaan palautuspostimerkein
varustetut palautetaan

Painopaikka
UUSI KIVIPAINO OY
Tampere 1974

IB
sivulta 3

minut luokseen ja ilmoitti hänkin kohteliain sanankäänteinen ettei sitä voida julkaista. Sen sijaan hän ehdotti että myöntäisin kirjoituksen perusteella haastattelun Dagens Nyheterin Mert Kubu -nimiselle toimittajalle, jolla oli tekeillä kirja Suomen Valtiollisen poliisin sekä vastaavan Ruotsin elimen yhteistoiminnasta varsinkin sotien aikana. Johtaja Helleman toimi tulkkina. Kerroin Kubulle sen minkä katsoin oikeaksi kertoa mainitsematta kuitenkaan niistä asioista, joista itselläni oli aikomus kirjoittaa. Keskustelumme aikana Kubu mainitsi, että hän haastattelee toisiakin ent. sodanaikaisia valpolaisia ja että hänen tarkoituksensa on myös tutkia Suopon arkistot.

SUOMALAISVAKOILUA RUOTSISSA

Viime aikoina on puhuttu vain ruotsalaisten vakoilutoiminnasta Suomessa. Ristilukki muistuttaa kuitenkin mieleemme, että harjoittivatpahan suomalaisetkin puolestaan aikoinaan vakoilua Ruotsin puolella, vaikkei siitä sanaakaan ole kirjoitettu nykyisen vakoiluskandaalin yhteydessä. Tapahtuneesta on nyt kulunut kolme vuosikymmentä. Jatkosota oli juuri päättymäisillään. Ristilukki:

— Kun Suomessa havaittiin, että sota on kohta sodittu, panivat eräät korkea-arvoiset viskaalit harmaat aivosolunsa toimimaan. Ongelma oli erittäin salaisten papereitten hävittäminen tai siirtäminen turvaan. Nämä herrat joista tässä on kyse kuuluivat Pääesikunnan radiotiedusteluosastoon ja heidän hallussaan oli mm. silloisen vihollisen erittäin salaiset radiokoodit. Olivat näet suomalaiset selvittäneet ne. Olivat muuten aseveljien eli sakujenkin koodit suomalaisten käytettävissä, mutta eihän moisesta kenellekään halaistua sanaa sanottu. Joka tapauksessa sakemannit kunnioittivat suomalaisten radiotiedustelua ja kun eivät itse pystyneet avaamaan vanjojen radiosanomia, niin pyysivät aina apua suomalaisilta. Tietenkin aseveljeys velvoitti auttamaan sakuja, joskin apua annettiin tietyin varauksin.

— Kun sota sitten läheni loppuaan, suomalaiset päättivät etteivät he arkistoaan ainakaan venäläisille luovuta. Niinpä sitten eräänä päivänä vähemmän tärkeät pahvit hävitettiin ja kaikkein salaisimmat pakattiin ja siirrettiin paikkaan, josta vain muutama harva tiesi. Ja epäilen tokkopa näitä papereita enää koskaan ilmaantuu. (Ristilukki pitää mahdollisena, että ne ovat Englannin Secret Servicen hallussa, mutta hän ei tätä pysty todistamaan ja jättää sen aavistuksen oman arvonsa varaan.) Kohta annettiinkin määräys kaikille radiotiedustelun osastoille pakata kamppeensa ja vehkeensä (=radiolaitteet) ja saapua päämajakaupunkiin Mikkeliin. Siellä porukka kuormattiin junaan, joka lähti jyskyttämään länteen päin.

Harvat tässä matkassa mukana olleet tiesivät että matka suuntautuu länsirannikolle, sillä vaunujen ikkunat oli peitetty eikä kukaan saanut junasta väliasemilla poistua. Tuo salaperäinen juna saapui erääseen länsirannikon kaupunkiin. Siellä radiotiedustelun henkilökunta siirrettiin proomuihin, joita hinaajat lähtivät vetämään yli myrskyävän Pohjanlahden. Eräs mukana olleista kertoi Ristilukille että matka oli erittäin rasittava ja vaikea, mutta että se silti kannatti tehdä.

Lopulta proomut saapuivat määräsatamaan. Sieltä tiedusteluporukka varusteineen ja arkistoineen vietiin Ruotsin pohjoisosaan, mistä oli varattu heille työskentelytilat sekä majoitus. Täällä Ruotsin pohjoisessa suomalaiset jatkoivat radiotiedusteluaan ilman että siitä jälkeen päin olisi juuri lainkaan puhuttu.

Ristilukki ei ole tyytyväinen radiotiedustelumme silloisen johdon toimintaan:

— Mielestäni silloin sodan ollessa päättymäisillään toimittiin ylemmän johdon taholla vastuuntunnottomasti. Silloinhan vietiin Ruotsiin arvokkaat radiovehkeet, joista osa myöhemmin siirrettiin Ranskaan. Sielläkin suomalaisten radiotiedustelu jatkoi jonkun aikaa toimintaansa. Samoin vietiin täältä useiden kymmenien miljoonien edestä ruplia, jotka oli saatu vihollisen lähettämiltä vakoojilta ja partioilta. Näistä rahoista ei koskaan pidetty kunnollista tilikirjaa. Sopii siis hyvin kysyä, että minne joutuivat nuo kalliit radiolaitteet ja miljoonat ruplat.

Kuitenkin noista ajoista on nyt kulunut kolme vuosikymmentä. Ne alkavat olla vanhoja asioita, unohduksen partaalla. Mutta Ristilukki väittää, että jos yrittää päästä johonkin arkistoon tutkimaan asioita niin heti käsittelyssä, kun nuo maagiset sanat »Stella Polaris» mainitaan, saa vastaansa ivallisen röhönaurun. Viranomaiset väittävät ettei sellaisia papereita löydy mistään.

— Mahtaakohan tuo olla totta? Ristilukki tuumiskelee.

— Tapauksen johdosta muistuu mieleeni muuan eversti, Ristilukki lopettelee tarinaansa, joka toimi Päämajassa Tiedotusosaston hommissa ja oli läheisessä yhteistyössä radiotiedustelun kanssa. Myöhemmin sama eversti pääsi huomattavaan virka-asemaan Puolustusministeriössä ja joutui sitä tietä syytteeseen eräistä rötöksistä. Rötöksien laatu jäi salaisuudeksi yleisölle, oikeuden päätös näet julistettiin ikuisesti salaisuudeksi. Eversti Hallamaa oli mukana todistamassa. Hän oli aikoinaan mukana myös kun radiotiedustelumme paineli Ruotsin puolelle.

— Ennen kuin tuo mainittu eversti oli siirretty Puolustusministeriöön, Ristilukki jatkaa, oli minulla kyseenalainen kunnia palvella hänen alaisenaan. Herra eversti oli jostakin kuullut että minulla oli tietoa »Stella Polaris» -operaatiosta eli juuri yllä kerrotusta radiotiedusteluosastosta. Hän halusi ehdottomasti lähettää minut Ruotsiin erään toisen etsivän kanssa asiaa penkomaan. Kieltäydyin ehdottomasti. No, eversti meni sitten myöhemmin kuitenkin retkuun seurauksella että joutui jättämään hyväpalkkaisen toimensa. Eipä silti, itsekin sain potkun perseeseeni tiedusteluosastolta — ja nimenomaan ko. everstin ansiosta. Kun sitten kävin heittämässä hyvästit hänelle rohkenin ennustaa että herra eversti tulee perässä ja jopa julkisessa sanassa kerrottuna, ja niinhän siinä sitten kävi. Toisaalta aikaa kului lähes kahdeksan vuotta, mutta ennustukseni toteutui kuitenkin. □

JERMUN TYTÖT

BEATRICE

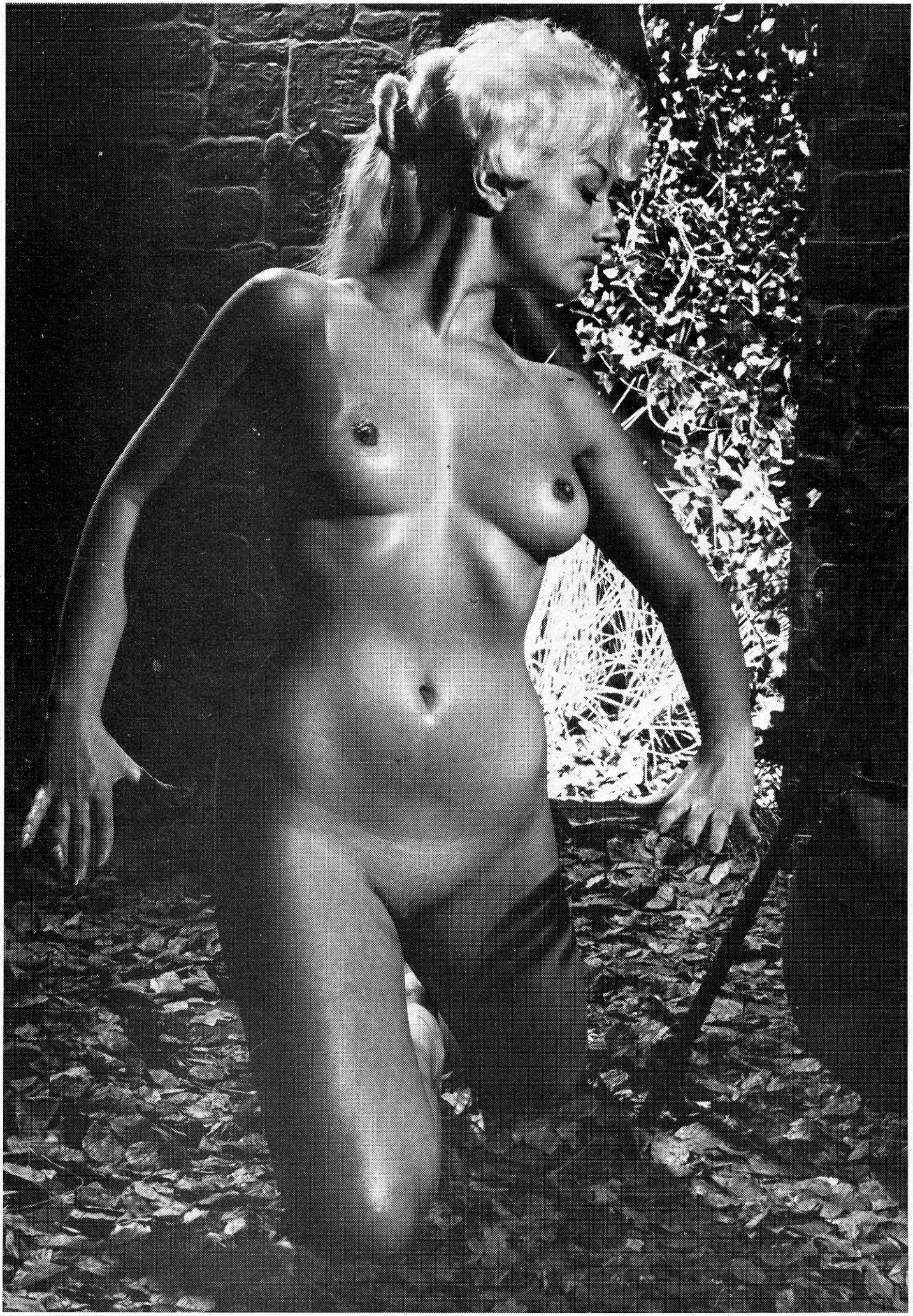

SÄHKÖISTETTY UUSI VERSTAS

Sarja käsittää 29 osaa
KUULALAAKEROITU
Huom! Myös istukan akseli

Ainoastaan mk 39:— kuukaudessa

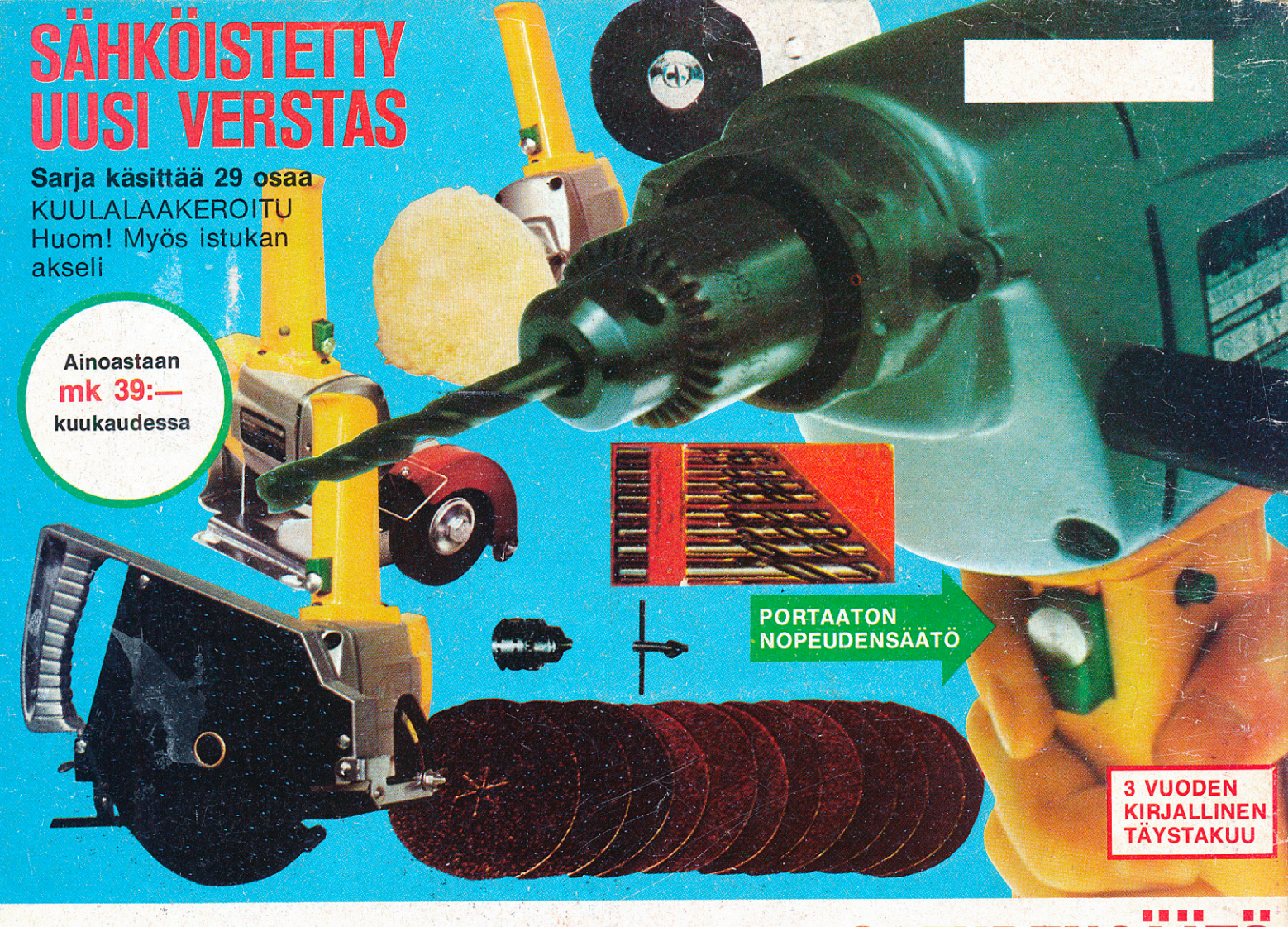

MILLE NOPEUDELLE TAHANSA LUKITTAVA PORTAATON NOPEUDENSÄÄTÖ

Nyt voitte hankkia erittäin edullisesti luotettavan ja monipuolisen sähkötyökalusarjan. Suoriudutte sen avulla monista mielenkiintoisista ja hauskoista tehtävistä. Sähköistetty UUSI VERSTAS -sarja säästää aikaa ja rahaa — samalla saatte enemmän irti vapaa-ajastanne.

Voimanlähteenä UUSI VERSTAS -sarjassa on 320 watin maailmankuulu SKIL-porakone, jossa on mille nopeudelle tahansa lukittava portaaton nopeudensäätö. Nopeutta säädellään vain liipasinnappia painamalla. Istukan akseli on kuulalaakeroitu.

MONIPUOLINEN SARJA TYÖKALUJA

Porakoneen lisäksi tähän sarjaan kuuluu joukko moniin eri töihin soveltuvia työkaluja: kätevä pyörösaha 125 mm:n terällä 0—45° kulmaleikkauksiin, 9 kpl laatukarkaistuja metalliporia, 12 kpl eri karkeusasteisia hiekkapaperilaikkoja, kuminen aluslevy, istukka avaimineen, kankainen kiillotuslaikka sekä pesunkestävä lampaanvillahuppu.

HELPPO KÄYTTÄÄ

Teidän ei tarvitse olla ammattimies pystyäksenne käyttämään sähköistettyä UUSI VERSTAS -sarjaa. Ottakaa pora käteenne, osaatte heti porata, sahata, hioa ja kiillottaa. Te vain ohjaatte konetta ja vahva SKIL-moottori tekee varsinaisen työn. Sarjan mukana saatte ilmaiseksi laajan käyttöohjeen, joka on verraton apuneuvo erilaisia töitä suorittaessanne.

KOKEILKAA ILMAISEKSI 10 PÄIVÄÄ

Saatte UUSI VERSTAS -sarjan kotiinne 10 päiväksi tutustumista varten. Tämä kokeilu on todellakin täysin ilmainen. Mikäli sarja ei vastaa odotuksianne, voitte ilman muuta palauttaa sen meille. Reilua, eikö totta? Suoritatte maksun vasta kun päätätte pitää sarjan. Käteishinta on ainoastaan mk 288:— (+ postituskulut). Voitte maksaa sarjan myös **kätevissä 39 mk:n suuruisissa kuukausierissä** (+ postituskulut).

HOBBY HALL ● HÄMEENTIE 157 ● 00560 HELSINKI 56 ●

TILAUSKUPONKI

Lähettäkää minulle UUSI VERSTAS -sarja 10 päivän ilmaista kokeilua varten. Jos en ole siihen täysin tyytyväinen, palautan sen 10 päivän kuluessa, ja asia on sillä selvä. Mikäli pidän sarjan itselläni, maksan mk 39:— 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta ja sen jälkeen mk 39:—/kk 7 kuukauden ajan. Tai käteisellä mk 288:— 10 päivän kuluessa vastaanottamisesta. Posti- ja toimituskulut ovat mk 10:—.

Sukunimi ..... Etunimi .....

Ammatti ..... Synt.aika .....

Lähiosoite .....

Postinumero ..... Postitoimipaikka .....

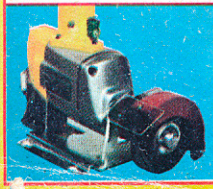

ILMAISEKSI
Kun postitatte tilauksenne 5 päivän kuluessa ja päätätte pitää sarjan, lähetämme Teille lisäksi ilmaiseksi tukevan kokoteräksisen PENKKIJALUSTAN ja täydelliset HIONTATARVIKKEET eli alumiinioksidisen hiomakiven, kestävän turvalaitteen sekä muovisen läpinäkyvän suojalasin.

Hobby Hall maksaa postimaksun

HOBBY HALL
PL 18
00003 Helsinki 300

Vastauslähetys
HKI 10/56 Lupa 1700

Leikataan tästä

WMP 5/74